Zane Grey

DRUMUL DE FIER

COLECTIA WESTERN

ZANE GREY

DRUMUL DE FIER

Traducerea: MIHAI BAJAN

V.1.0

Zane Grey (n. 31 ianuarie 1872 – d. 23 octombrie 1939) a fost un scriitor american, foarte cunoscut pentru romanele sale populare de aventuri şi alte povestiri care prezintă o imagine idealizată a Vechiului Vest American. *Riders of the Purple Sage* (1912) este cartea sa cea mai bine vândută. Până în 2007, au fost create pe baza romanelor şi povestirilor sale 110 filme, un episod TV şi serialul *Dick Powell's Zane Grey Theater* .

Capitolul I

Dealurile Wyoming-ului se înaltă în trepte, cu vârfuri golaşe, către munţii stâncoşi şi înzăpeziţi din jur. Pe coasta celui mai înalt din aceste dealuri stătea un mustang singuratic, priponit în lasou. Un animal mândru şi sălbatic, urmărind nemişcat uşoara unduire a ierbii de pe culmea de deasupra lui.

La poalele acestei înălţimi se afla o vale îngustă şi dreaptă, pe direcţia est-vest, pierzându-se în depărtări neclare; în vale se distingea o dungă subţire, albă şi întortocheată; străvechea cale St. Vrain şi Laramie, una din puţinele căi de acces spre bogata Californie.

Deodată, mişcarea ierbii încetă, iar dintre fire îşi făcu apariţia figura aspră, vopsită în culori de război, a unui indian sioux. Scruta cu privirea întunecată calea St. Vrain şi Laramie. Îşi ţinea flinta lângă corpul pe jumătate gol.

Rămase de veghe mai multe ceasuri, până ce soarele se înclinase spre apus, acoperind vârfurile munţilor de o lumină roşietică. La capătul îndepărtat al văii se iviră atunci minuscule puncte, negre şi albe. Indianul tresări aproape imperceptibil, fără ca mimica să i se schimbe. Rămase în poziţia lui de pândă.

Punctele crescură tot mai mult, până ce s-a putut distinge că era vorba de care de preerie trase de boi – o caravană îndreptându-se spre răsărit. Urmă ocolişurile drumului până într-un punct unde formă un cerc, la marginea apei.

Iscoada indiană se lăsă să alunece înapoi, cortina de iarbă închizându-se pe dată. Se târî ca un şarpe, cu spatele, până ce ieşi total din raza vizuală; atunci se ridică, alergă peste culmea dealului, sări pe spinarea mustangului şi plecă în galop nebun.

Bill Horn, conducătorul acestei caravane, avea la el o mare cantitate de aur neprelucrat, cu care dorea să ajungă în est. Nimeni din însoţitorii săi nu ştia de această comoară, cu excepţia unei fete. Horn plecase în vest imediat după începutul marilor descoperiri aurifere, dar căutările lui au început să fie răsplătite de-abia în 1853. Câţiva ani mai târziu a dat peste o vână bogată, iar în 1865, de îndată ce zăpada care acoperea trecătorile din munţi s-a topit, a adunat o trupă de bărbaţi şi femei, părăsind Sacramento. Trebuie spus că era un căutător de aur bărbos şi necioplit, tăcut şi neînfricat.

La Ogden, în Utah, fusese sfătuit să nu încerce să traverseze dealurile din Wyoming cu mica sa trupă, indienii sioux fiind pe picior de război.

Horn era singurul care stabilea direcţia drumului, în absenţa unei călăuze. De altfel, caravanele ce călătoreau spre răsărit erau de obicei foarte mici şi sărăcăcios echipate: numai cei pe care îi apuca dorul de casă, cei rămaşi fără nici un ban, cei veşnic aflaţi pe drumuri şi năpăstuiţi de soartă întorceau spatele „Statului de Aur”. Iată de ce, în după-amiaza în care îşi făcuse tabăra într-o frumoasă vale din Wyoming, în jurul lui Horn nu erau decât nouă bărbaţi şi trei femei, care profitaseră de şansa de a călători cu el. Bill Horn însuşi trebuia să împuşte vânatul pentru hrană, să caute apă şi să stea de veghe, ceilalţi bărbaţi fiind în stare numai să mâne boii şi să se ocupe de treburile mărunte ale taberelor zilnice – oameni care nu se puteau aştepta la mare lucru de la viaţă.

Minunata vale oferea toate condiţiile necesare unei tabere, iarbă din belşug, un izvor cu apă limpede, lemn pentru foc şi urme de vânat peste tot, în schimb, în cazul unui atac, nu exista nici o posibilitate de protecţie, de adăpostire. Dar Horn trebuia să ia asupra lui acest risc. Boii erau obosiţi, căruţele trebuiau unse şi era neapărată nevoie de carne proaspătă.

— Haideţi! Faceţi un cerc! le porunci Horn oamenilor. Era pentru prima oară când se lua o asemenea măsură şi oamenii zâmbeau în timp ce au aranjat masivele care de preerie în cerc; apoi s-au dejugat boii, s-au întins corturile; curând se aprinseră şi focurile. Horn îşi luă flinta şi plecă pe lângă malul

pârâului.

Muncind, oamenii mai schimbau câte o vorbă între ei.

— Ascultă, Jones, când ai venit în vest, ai luat-o tot pe calea Laramie? întrebă unul.

— Nu. Prin Santa Fe, veni răspunsul.

— Hei, interveni altul, eu am călătorit cu vaporul spre California, era să ne înecăm cu toţii.

— Şi acum ne târâm spre casă şi mai săraci decât la plecare, remarcă alt bărbat.

— Eu, încă, am văzut o grămadă de aur, chiar dacă personal nu am găsit nimic.

— Jones, Bill Horn ăsta...?

— Se dă mare, răspunse Jones. Am auzit eu ceva, că ar fi dat acolo peste o vână ca lumea.

În cele din urmă, ajunseră să vorbească despre zvonurile construirii unei linii ferate de la răsărit la apus.

— Pe aici nu se poate construi nici o cale ferată, comentă Jones pe ton răstit.

— Sigur că nu. Poate că reuşesc să găsească o direcţie mai dreaptă.

— Ce să găsească? O cale prin pustiurile din Utah şi apoi peste munţi? Pe dracu'! Aşa de proşti nu sânt ei.

Femeile, în schimb, nu prea aveau multe de zis. Una din ele, soţia guralivului Jones, trăia cu amintirea unor ani trecuţi, fericiţi, ce nu se vor mai întoarce – o femeie morocănoasă, îmbătrânită. Cea de-a doua era mai tânără, iar făptura ei tristă purta urmele unei frumuseţi pierdute. Se numea doamna Durade. Fata, Allie, era fiica ei. Părea cam de cincisprezece ani şi era subţire şi palidă. Dădea senzaţia că este obosită şi timidă, pronunţând arareori un cuvânt. Părul ei lung, bogat, castaniu era împletit într-o coadă. Ochii îi erau neobişnuit de mari şi întunecaţi, cu irizaţii violete.

— Mai avem un drum lung, tare lung până acasă, suspină dna Jones.

— Estul îl numeşti dumneata „acasă”! o întrebă dna Durade.

— Să mă ajute Dumnezeu – bineînţeles! Dacă există cumva

„acasă” în California aia, apoi eu n-am observat. Corturi şi case din bârne şi văgăuni pline de noroi! Ăla nu-i un loc pentru teniei. Vai, urăsc, California! O grămadă de bărbaţi, cu toţii nebuni după aur. Aur, pe care îl găsesc doar câţiva şi nu-l păstrează nimeni! …

Dna Durade nu-i răspunse; privirea ei se pierdu peste culmile dealurilor, spre răsărit şi o suferinţă secretă îi întunecă faţa.

În acea clipă se auzi o detunătură de armă. Bărbaţii se opriră din lucru, se consfătuiră din ochi, apoi, liniştiţi, îşi văzură mai departe de ale lor. Imediat; după aceea îşi făcu apariţia şi Horn, cu o căprioară pe umeri.

Allie îi alergă în întâmpinare. Ea era singura persoană cu care se purta blând şi prietenos. Bărbatul se opri la malul pârâului, lăsă povara din spinare şi se aplecă, cercetând cu atenţie. Când ajunse lângă el, Allie văzu că Horn studia urma unui mocasin în nisip.

— Urmă de indian!

— Da, altfel, nu se poate, răspunse el. Mă cam aşteptam la aşa ceva. Veche de o zi… poate mai mult.

— Ne paşte vreo primejdie, unchiule Bill?

— Suntem în dealurile Wyoming-ului şi, pe Dumnezeul meu, tare aş vrea să fi scăpat de ele.

Sosirea vânatului proaspăt a fost salutată cu multă bucurie în tabără.

— Pun pariu că împuşcătura mea a ajuns şi la urechile indienilor, comentă Horn aspru, în timp ce aşeza animalul în iarbă şi îşi trăgea cuţitul de vânătoare din teacă. Privi apoi ceata de bărbaţi, pe care ajunsese să-i dispreţuiască.

— Horn, azi ţi-e gândul la indieni şi mai tare ca altă dată, spuse Jones.

— Urme proaspete de sioux, la doi paşi de tabără, lângă pârâu.

— Nu!

— Sioux!

— Mergeţi şi uitaţi-vă şi voi.

Nimeni nu se urni din loc, iar Horn începu să taie în bucăţi

căprioara.

Cina călătorilor a fost întreruptă de o vizită neaşteptată. Horn sări în picioare, pregătindu-şi flinta:

— Piele roşie nu este, dar nu-mi place cum vine spre noi.

Dinspre apus se apropia în galop rapid un călăreţ, îşi opri cu bruscheţe calul în apropierea taberei, fără să descalece însă. Bărbatul nu mai era tânăr. Avea ochi cenuşii, pătrunzători şi păr lung. Purta pantaloni din piele de animal şi o puşcă lungă şi grea, din cele care se încarcă pe ţeava.

— Eu sunt Slingerland – vânător cu capcane. Cine este şeful caravanei?

— Eu, Bill Horn.

— O bandă de piei roşii este pe urmele voastre. Horn ridică braţele în sus.

— I-ai văzut?

— Da, de pe o măgură, la circa zece mile în urmă. Se strecoară de-a lungul drumului, iar eu ştiam deja că plănuiesc o lovitură. A trebuit să vin peste deal, altfel aş fi ajuns mai repede.

— Câţi indieni sânt?

— Am numărat cincisprezece. Mărşăluiesc încet. Probabil aşteaptă întăriri. În valea vecină au o tabără mare.

— Şi indienii ăştia sioux sânt pe picior de război?

— Acum câteva zile am văzut, mai mulţi bărbaţi albi, omorâţi şi scalpaţi, răspunse Slingerland.

— Va trebui să luptaţi, concluse Horn brutal, adresându-se tovarăşilor săi de drum şi aş putea zice că treaba asta mă bucură puţin..

— Nu departe de aici există o tabără de soldaţi, Horn, spuse Slingerland. Să mă duc să-i chem?

— Soldaţi?

— Da, cu un grup de ingineri; fac măsurători pentru o cale ferată. Cred că i-aş putea aduce aici la timp, ca să vă salvez, dacă indienii se apropie tot atât de încet… Există două soluţii: fie mă duc să-i chem, fie rămân aici, cu voi.

— Mergi şi cheamă-i, prietene… cât mai repede cu putinţă!

— Bine. Strângeţi tabăra şi plecaţi mai departe, iar eu voi

aduce trupele, ca să le tăiem calea pieilor roşii. Staţi, văd că aveţi o fată cu voi. Pot să o iau cu mine pe cal.

— Allie, urcă-te în spatele lui, zise Horn, făcându-i un semn iute.

— Rămân cu mama, răspunse ea.

— Du-te, copilul meu... du-te! o rugă doamna Durade. Şi ceilalţi au încercat să o convingă, dar ea clătina mereu din cap.

— Strângeţi tabăra! strigă Horn, după plecarea precipitată a lui Slingerland.

Nu peste mult timp, carele de preerie se aflau din nou în marş greoi de-a lungul văii. Se însera. Boii obosiţi erau bătuţi, ca să meargă mai repede, iar drumul era din în ce mai dificil de distins.

Caravana străbătea milă după milă, într-un ritm infernal atât pentru animale, cât şi pentru oameni. În întunericul acum deplin, au pătruns într-o nouă vale, ce urca nesigur printre pereţi stâncoşi. La un moment dat, au trebuit să se oprească, convoiul fiind blocat de un perete compact de bolovani şi trunchiuri de copac.

Fugarii s-au adunat atunci cu toţii laolaltă, tremurând şi aşteptând zorii. Vigurosul Bill Horn se plimba încolo şi încoace, ca şi cum ar fi făurit un plan, ascultând apoi cu simţurile încordate.

Allie şedea într-unul din care, ţinută strâns de mama ei. Fata era tânără şi încrezătoare. Îmbărbătându-şi mama, îi spunea mereu că soldaţii vor apărea la timp.

— Copila mea, ştiu că nu voi mai ajunge niciodată la destinaţie.

— Mamă!

— Allie, trebuie să-ţi mărturisesc totul... trebuie! Vocea ei, deşi scăzută, avea o putere tainică.

— Ce să-mi mărturiseşti?

— Adevărul... adevărul! Vai, te-am minţit întreaga ta viaţă!

— Minţit! Spune-mi totul, acum spune-mi totul!

— Fetiţa mea, mă vei ierta? ... nu mă vei urî!

— Mamă, cum poţi să vorbeşti aşa? Eu te iubesc! După o

scurtă tăcere, doamna Durade continuă:

— Allie, eu am fugit cu Durade de la soţul meu, înainte ca tu să vii pe lume, începu ea, parcă grăbită să scape de povara secretului ei. Durade nu este tatăl tău… Tu te numeşti Lee. Pe tatăl tău îl cheamă Allison Lee. Am auzit că acum el este om bogat… Vai, vreau să mă întorc în răsărit, vreau să te duc înapoi, la tatăl tău, să-i cer iertare… Noi ne-am căsătorit la New Orleans, în 1847. Tatăl meu m-a silit… Pe Allison Lee nu l-am iubit niciodată. Nu era un om bun – nu era bărbatul pe care l-aş fi putut admira… iar apoi l-am cunoscut pe Durade. Spaniol, aventurier pur sânge. Am fugit cu el. Ne-am alăturat căutătorilor de aur care plecau spre California. Acolo te-ai născut tu, în anul 1850… Am avut o viaţă grea. Dar am încercat să te educ – am făcut pentru tine tot ceea ce-mi stătea în putinţă. Da, te-am ţinut departe de secretul meu – secretul meu şi al lui! … Apoi, a venit şi timpul în care nu am mai putut suporta şi am fugit de la Durade.

— Vai, mamă, eu am ştiut că fugim de el! strigă Allie, cu respiraţia tăiată. Şi mai ştiu că el ne va urmări.

— Da şi mie mi-e teamă. Dumnezeu să mă apere de răzbunarea lui!

— El nu este tatăl meu! Nu l-am iubit niciodată… Dar, tu, mamă, l-ai iubit!

— Draga mea, eu am fost sclava lui Durade, răspunse ea cu tristeţe. Durade este jucător, un om care pune totul pe o carte. Odată a ajuns să mizeze pe onoarea mea. Dar partenerul lui era un bărbat adevărat… Cred că din acel moment am început să-l urăsc pe Durade… El a trişat, silindu-mă să împart ruşinea cu el; figura mea, odinioară frumoasă, ademenea căutătorii de aur în vizuina lui. Vai, atât de tare am decăzut! Dar m-a silit să o fac… Slavă Domnului, l-am părăsit înainte să fie prea târziu pentru tine.

— El nu mi-ar face rău, mamă, fie orice o fi, murmură Allie.

— Te înşeli, copila mea, el s-ar folosi de tine, aşa cum s-a folosit şi de mine. De fapt, mi-a şi pretins să-l las să-şi realizeze acest plan al lui.

— Mamă, chiar aşa dorea să facă?

— Trebuie să uiţi că există, draga mea. Şi iartă şi greşelile mamei tale! … Dumnezeu să mă ajute să te pot duce la tatăl tău.

În tăcerea profundă care se lăsase, răsună deodată strigătul de luptă strident al sioux-ilor, care îţi îngheţa sângele în vine.

Horn înţelese sensul teribilului semnal, întâmpinându-l cu calm. Îi chemă pe fugari la el, alese cel mai bine apărat loc dintre blocurile de stâncă şi care şi le aşeză pe femei la mijloc.

— Nu mai avem de ales. Să luptăm, deci! Poate reuşim să rezistăm până la sosirea trupelor.

Apoi, în lumina nedesluşită a zorilor ce începuseră să apară, luă o lopată şi îndepărtă mai întâi o brazdă de iarbă, o puse deoparte şi începu să sape. În timp ce săpa, aştepta să audă un al doilea strigăt de război. Dar nu se auzea şi nu se vedea nimic. Când groapa era suficient de adâncă, aduse un braţ de pungi grele de piele de la carul lui şi le puse în fundul gropii. Bărbaţii, cu feţele pământii, de culoarea zorilor, îl urmăreau, pe când el închidea din nou groapa, acoperind iarăşi locul cu brazda de iarbă.

Rămase o secundă în acel loc, privind fix în pământ, ca şi cum ar fi îngropat acolo lucrul cel mai valoros din viaţa sa. Râse apoi, un hohot puternic, cutremurător.

— Aici zace aurul meu! Dacă dintre voi scapă vreunul cu viaţă din luptă, al lui să fie!

Bill Horn presimţea că nu îşi va mai vedea niciodată comoara.

Urmară momente de o tensiune înspăimântătoare. Nu se auzea nimic, decât o linişte perfectă, prevestind parcă moartea.

Apoi, din lumina slabă a zorilor, izbucniră flăcări roşii, detunături de flintă şi vuiete oribile. Bărbaţii au deschis focul în direcţia unor umbre cenuşii, greu de distins. Fiecare foc dezlănţuia o salvă a inamicului. Fumul se amestecă cu ceaţa dimineţii. Zgomotul luptei creştea insuportabil, strângând într-un cleşte tot mai puternic caravana, iremediabil sortită pieirii. Peste un timp, liniştea se aşternu din nou asupra locului.

Capitolul II

În anul 1865, imediat după războiul civil, un grup de ingineri desfăşura în dealurile Wyoming-ului măsurători topometrice, o muncă plină de primejdii şi greutăţi. Scopul lor era să traseze locul pe unde avea să treacă linia ferată a căii Union Pacific.

Această echipă, însoţită de o companie din armata americană, sub comanda colonelului Dillon, se confruntase cu dificultăţi aproape de neînvins. Acum, după ce traversaseră dealurile sălbatice, ajungând la limita estică a Munţilor Rocky, se găseau înaintea unui obstacol de o dificultate deosebită – o prăpastie, care era prea adâncă pentru ca să poată fi umplută şi prea lată pentru ca să poată fi trecută de un pod.

Generalul Lodge, inginerul şef al corpului tehnic, i-a ordonat asistentului său:

— Trimite-mi-l pe tânărul Neale. Dacă reuşim vreodată să stabilim un traseu prin zona aceea îngrozitoare, va fi numai datorită lui.

Asistentul, Baxter, îi comandă unui irlandez, pe numele lui Casey, care fuma dintr-o pipă scurtă şi neagră, să-l caute pe Neale şi să-i transmită ordinul comandantului.

Lodge obţinuse gradul de general maior în războiul civil care tocmai se încheiase, iar mai înainte călătorise de mai multe ori prin această zonă a vestului, gândindu-se de fiecare dată la grandiosul proiect al unei linii ferate. Durase ani întregi până se ajunsese la un plan coerent al liniei continentale şi aceasta numai cu ajutorul a nenumăraţi oameni, de multe ori pe căi ocolite. Treptat, tot mai mulţi au înţeles importanţa ideii de a lega estul de vest, până când Congresul a pus la dispoziţia tenacelui Lodge ajutoare din partea guvernului Statelor Unite şi armatei, precum şi o ceată de directori îmbrăcaţi în fracuri şi fonduri nelimitate, ordonându-i construirea liniei. Aventura, bogăţia şi gloria erau premiile mult dorite de cei ce aveau să îndeplinească proiectul.

Warren Neale sosi în grabă. Se trăgea dintr-o familie săracă

din Noua Anglie, era autodidact, dornic de aventură şi de succes şi foarte zelos; figură bronzată, ochi pătrunzători, înalt de nici şase picioare, puternic ca un trunchi de copac, fără a fi greoi – tânărul de douăzeci şi trei de ani avea aptitudini latente deosebite.

Generalul Lodge în persoană îi explică greutăţile situaţiei şi ceea ce-i revenea de făcut tânărului topograf. Neale se înroşi de mândrie. Se deplasară apoi cu toţii către obstacol.

— Aceasta este singura trecătoare care permite traversarea zonei premontane, spuse inginerul Henney, cel mai în vârstă membru al corpului ingineresc al lui Lodge.

Drumul se termina exact în punctul în care o spărtură între pereţii stâncoşi dădea direct în prăpastie. Peisajul era sălbatic. Numai nişte oameni entuziaşti şi neînfricaţi puteau spera să construiască o cale ferată într-o asemenea regiune. Deschiderea spărturii era îngustă; spre stânga se înălţa o creastă neregulată, iar în dreapta o imensă coloană de stâncă, deasupra râpei; pe partea opusă se distingea o masă de stânci cu cele mai diverse forme, iar la picioare se căsca abisul. Felul în care se prezenta versantul de pe partea aceasta nu putea fi decât bănuit.

Neale se târî până la marginea extremă, de unde începea prăpastia, încercând să cerceteze peretele de dedesubt. Nu reuşi însă. Îşi îndreptă apoi atenţia asupra coloanei stâncoase.

— Stânca asta poate fi aruncată în aer, murmură el.

— Dar ce vom descoperi în spatele ei? Dacă peretele drept, de piatră, se continuă mai multe mile, nu mai e nimic de făcut, spuse Boone, un alt inginer.

Generalul Lodge se încruntă uşor.

— Pare imposibil… dar trebuie să mergem mai departe!

După o scurtă tăcere, Neale râse. Părea calm şi încrezător.

— Ne vom căţăra pe vârf şi de acolo îmi voi da drumul pe perete în jos, prins de o frânghie, zise el.

Întregul corp de specialişti participă la escaladarea lungă şi dificilă, alăturându-se şi câţiva soldaţi.

— Am nevoie de o frânghie lungă, îi spusese Neale lui King, ajutorul lui, la plecare.

Motiv pentru care acesta urcase atât de greu, ca să nu mai punem la socoteală că el era cowboy, obişnuit mai degrabă cu şaua decât cu căţăratul.

— Am adunat cam tot ce putea fi găsit prin împrejur, răspunse cu accentul lui tărăgănat şi respirând din greu; aruncă apoi lasourile şi colacii de frânghie la picioarele lui Neale.

— Asta-i tot ce-ai găsit? Ajută-mă să le leg între ele.

— De data asta cobor eu primul, mormăi King. Neale râse şi-l măsură curios pe ajutorul său. Îl întâlnise undeva în Nebraska pe acest cowboy din Texas. Munciseră împreună şi se împrieteniseră în cele din urmă. Larry Red King nu ascundea faptul că fusese nevoit să părăsească Texasul: avea din născare o înclinaţie nestăpânită să tragă cu revolverul.

— Primul? strigă Neale.

— Da.

— Nici nu te gândi, veni răspunsul sec.

Henney, care supraveghea desfăşurarea acţiuni hotărî şi el că era preferabil ca Neale să coboare primul în abis.

— La dracu’, eu cobor primul, se încăpăţână King. Generalul Lodge se apropie şi-i adresă o scurtă întrebare lui Neale.

— Larry se teme că frânghia se va rupe, îi răspunse Neale.

Era numai una din nenumăratele întâmplări ieşite din comun şi atât de umane care se petreceau în timpul construirii căii ferate.

Trăsăturile severe ale generalului se schimbară întrucâtva, dar vocea îi rămase fermă:

— Daţi ascultare ordinelor!

La scurt timp, topograful era gata de coborâre. Se aşeză la pământ, îşi apucă strâns instrumentul de măsurat în braţe şi, lăsându-se peste buza prăpastiei, le spuse soldaţilor care ţineau frânghia să-i dea drumul.

Primele două sute de picioare de frânghie erau din material rezistent, de lasou; în schimb ultima bucată, cam de o sută de picioare, se alcătuia din fragmente mai mici. Care nu prea inspirau încredere.

— Nu prea-mi place, zise Henney nervos. Neale ar fi trebuit

deja să poată să se oprească pe o pantă sau pe un prag de stâncă.

Involuntar, soldaţii îi scăzură ritmul în care dădeau drumul la frânghie, cercetând-o cu atenţie. Dar ori cât de ageri ar fi fost ochii lor, nu se puteau compara cu ai cowboy-ului.

— Opriţi, strigă acesta deodată, indicând bucata de frânghie care tocmai se afla deasupra marginii stâncoase.

Tensiunea în frânghia acum nemişcată păru să crească. Larry King le arătă cu mâna lui uscăţivă:

— Se rupe!

Vocea sa răguşită îi paraliza pe inginerii din jur, gata să se năpustească înainte. Larry se aruncă în genunchi, ca şi cum ar fi vrut să apuce frânghia şi totuşi îi lipseşte curajul.

— Eu mă pricep la aşa ceva! E veche şi putrezită, se rupe!

Lucru care se şi întâmplă, în timp ce el încă vorbea. Soldaţii îşi pierdură echilibru şi căzură pe spate. Baxter gemu: Boone şi Henney scoaseră un strigăt înspăimântat; generalul Lodge rămase nemişcat, incapabil de orice reacţie.

Din străfundul prăpastiei ajunse până la ei un zgomot surd, apoi un trosnet urmat de o avalanşe de pământ şi pietre. După aceea se aşternu din nou liniştea.

Larry se ridică în picioare, ţinând în mînă fragmentul de frânghie ruptă. Cu ochii scânteietori, îşi strânse mai tare centura, înfăţişarea sa trădând că ar fi fost gata să-i acuze pe ingineri de omor premeditat. Fără să scoată un cuvânt începu să se agite pe lângă marginea abisului, încolo şi încoace, căutând un loc potrivit pe unde să poată coborî.

Generalul Lodge le porunci soldaţilor să-l urmeze pe King şi să facă tot posibilul pentru descoperirea cadavrului lui Neale.

— Băiatul ăsta avea un viitor strălucit, spuse bătrânul Henney cu tristeţe. Ne va lipsi la toţi. Inginerii coborâră lungul povârniş, întorcându-se în tabără.

Colonelul Dillon îi aduse la cunoştinţă generalului Lodge că una din iscoadele lui descoperise un grup masiv de indieni sioux, nu foarte departe de tabăra lor. Soarta tragică a lui Neale aproape că a fost dată uitării în faţa primejdiei şi mai ales la gândul că indienii ar fi dedus adevărata semnificaţie a

expediţiei lor topografice.

Soldaţii care ar fi trebuit să-l însoţească pe Larry King se întoarseră în tabără, raportând că s-au pierdut de el şi că nu se poate descoperi vreun loc de coborâre în prăpastie.

A doua zi de dimineaţă, Larry King încă nu apăruse. După o zi întreagă de cercetări şi căutări, King era în continuare de negăsit. A fost dat dispărut.

Dar înainte de înserare, cowboy-ul cel înalt îşi făcu apariţia în tabără şchiopătând, prăfuit şi zdrenţuit, încărcat cu instrumentul topografic al lui Neale:

— Ei bine, am jalonat traseul – patru mile mai sus, pe firul prăpastiei, unde trecerea e uşoară. O rampă de numai nouăzeci de picioare la milă.

Inginerii se uitau la el ca la un nebun.

— Dar, Neale! După prăbuşire… e mort! Strigă Henney.

— Mort? Nici vorbă, Neale nu-i mort, spuse Larry destins. Cred că în curând îşi face şi el apariţia.

— E rănit?

— Bineînţeles. Şi îngrozitor de înfometat, aşa cum sânt şi eu, răspunse Larry.

O parte din ingineri au ieşit în întâmpinarea lui Neale, ceilalţi s-au dus să-i povestească generalului incredibila întâmplare.

— Înclinaţie de numai nouăzeci de picioare, ce noroc… Vreau să-i văd pe băieţi, spuse acesta, luminându-se la faţă.

Mai mulţi soldaţi îl ajutau pe Neale să intre în tabără. Deşi încerca să braveze, starea lui nu era prea bună. Şi-a stăpânit cu greu un geamăt, pe când îl întindeau lângă foc.

Generalul Lodge îi făcu o vizită mai târziu, primind de la tânărul inginer schiţele şi calculele, care ofereau o soluţie atât de simplă unei probleme aparent nerezolvabile.

— Cât de mare a fost căzătura?

— Nu prea mare. Am aterizat pe un copac, în care s-a agăţat aparatul. Am alunecat pe urmă printre crăci şi m-am lovit cu capul de o piatră. Când m-a găsit Larry eram inconştient şi în primejdie să cad mai jos, într-o altă prăpastie.

— Texanul acesta ţine foarte mult la dumneata.

— Puţini oameni îl înţeleg pe Larry. Are păr roşu şi pare şleampăt, dar este credincios ca oţelul.

— Da, am văzut. Când s-a rupt frânghia, doar că n-a scos revolverul…

Următorul vizitator al lui Neale a fost Henney.

— Şeful te-a avansat, începu el.

— Cum? tresări Neale.

— Da, e purul adevăr. Tocmai a vorbit cu Baxter şi cu mine. Ultima dumitale ispravă i-a plăcut tare mult… deci vei avansa!

— Avansat! … în ce fel?

— Păi tocmai de asta s-a consultat el cu noi, râse Henney.

— Şi ce-a zis şeful?

— Consideră că vei parcurge întreaga ierarhie, până la vârf, dacă Union Pacific ajunge vreodată să fie construită până la capăt… inginer şef… deocamdată, eşti supraveghetor şef al sectorului!

— Dumnezeule mare! Nu vorbiţi serios!

— Ba dimpotrivă, răspunse Henney. Da, acestea au fost chiar cuvintele şefului. Felicitările mele. Dacă îmi permiţi un sfat: continuă aşa cum ai început, pe drumul cel drept, dar trebuie să ai grijă de temperamentul dumitale… Noapte bună.

Neale primi mulţi vizitatori în acea seară. Ultimul a fost Larry Red King, care a şi rămas să vegheze somnul prietenului său. Dacă era mândru de fapta lui, Larry ascundea cu grijă acest fapt.

Capitolul III

Necazurile nu se încheiaseră însă odată cu trasarea liniei prin prăpastie şi ajungerea la versantul abrupt de pe partea opusă. Vechea cale St. Vrain şi Laramie din apropiere nu era potrivită pentru construirea căii ferate.

Trebuia descoperită o trecătoare cu o înclinaţie suficient de mică. Tabăra s-a mutat din nou spre est, la poalele Munţilor Wyoming. De aici inginerii au început urcuşul, până ce s-au văzut blocaţi de coastele muntoase.

Ştiută fiind prezenţa unui grup ostil de indieni sioux, corpul tehnic era continuu urmat de soldaţi. Treceau zile după zile de căutare sterilă a unei trecători. Multe din coamele pietroase păreau promiţătoare, iar după obositoare ore de căţărare sau călărit, îşi dădeau seama că se încheiau prin falii adânci sau stânci inaccesibile.

Tabăra s-a mutat din nou, de această dată în apropierea trecătorii Cheyenne. Într-una din dimineţi, generalul Lodge, cu echipa lui tehnică şi cu iscoadele, a plecat spre vârful trecătorii, de-a lungul albiei abrupte a râului. Calea St. Vrain şi Laramie era vizibilă şi din acest punct; soldaţii supravegheau zona dinspre vale, în timp ce inginerii s-au urcat spre înălţimi.

Grupul a pătruns de această dată mai adânc decât de obicei în sălbăticia muntelui, imprudent chiar în lipsa unei escorte. Deodată, iscoada a observat pe versantul opus semnale cu fum:

— Banda asta de piei roşii vrea să ne înconjoare! Neale a fost primul care i-a şi văzut pe indieni, cu ochii lui de şoim. Reuşiseră să taie calea dintre ei şi soldaţi, izolându-i de aceştia.

— Să luptăm, propuse Neale.

Decizia trebuia luată fără întârziere. În acel moment era imposibil să coboare coasta abruptă care i-ar fi apropiat de soldaţi, aşa cum le explică iscoada. Au urmat linia de creastă, urcând din ce în ce mai sus. Dintr-un anume punct, au trebuit

să se dea jos de pe cai şi să meargă cu arma în mână, aşteptându-se oricând la un atac.

Odată cu dispariţia soarelui, indienii au pierit din raza vizuală. Situaţia inginerilor era de acum aproape disperată, ştiind că indienii aşteptau întunericul pentru a lansa atacul decisiv.

— Înainte! Scăpăm noi de ei, îi îmbărbăta generalul.

Avantajul întunericului consta în aceea că se putea lua legătura cu soldaţii, prin semnalizare cu flacăra. Câte unul din ingineri pleca mai în faţă, unde aprindea un foc, în timp ce restul rămâneau să ţină piept indienilor, în caz că aceştia s-ar fi arătat. Şi, în sfârşit, norocul le surîse din nou: semnalul lor primi un răspuns de la soldaţi. Era exact clipa în care indienii, încurajaţi de întunericul deplin de miez de noapte, se hotărâseră să pornească atacul lor. La apariţia soldaţilor, indienii dispărură în obscuritatea nocturnă, fără să se tragă un foc. Neale regreta însă puţin că nu se ajunsese la o luptă.

— Şi pe mine mă cam mânca în palme, mărturisi fidelul său King.

Casey îşi scoase pipa lui neagră din gură, spunând:

— Ne-am tot căţărat atâta drum şi nu am dat peste nici un obstacol mai deosebit!

Generalul Lodge căzu pe gânduri la auzul acestor cuvinte, iar la întoarcere nu alese calea directă spre tabără, ci coborâră pe creasta care se lăsa lin, cale de mai multe mile, spre şes. Ajunşi în teren drept, generalul, profund emoţionat, le vorbi oamenilor săi:

— Am trecut de o spaimă şi de multe greutăţi în această zi, în schimb am descoperit trecătoarea noastră prin colinele Wyoming-ului. Mâine trasăm drumul peste culmea asta lungă. Îl vom boteza Trecătoarea Sherman… Trebuie să le mulţumim diavolilor acelora roşii!

Dimineaţa următoare, Neale se sculă cu un ghiont în coaste, trezit din cel mai profund somn fără vise.

— Scoală-te, Neale! mormăi Larry. Scoală-te, ce, eşti mort?

Neale auzi sunetele pătrunzătoare ale unei trompete.

— Ce se întâmplă, Red? strigă el, întinzând mâna după cizme.

— Cred că e vorba de indieni.

De-abia se crăpase de ziuă. Tabăra se afla în plină agitaţie – soldaţii îşi pregăteau caii, şeile şi armele.

— Red, adu caii noştri, iar eu mă duc să văd ce se întâmplă!

Neale se întâlni afară cu locotenentul Leslie, pe care îl cunoştea bine şi care îi povesti că venise o iscoadă cu ştirea că urmează un atac iminent asupra cuiva; colonelul Dillon dăduse ordin ca soldaţii să-l preîntâmpine.

— Vin şi eu, strigă Neale. Unde este iscoada?

Neale observă un bărbat care, judecând după hainele de piele şi flinta lungă cu punga de plumbi şi cornul de pulbere părea să fie vânător şi se duse drept la el.

— Mă numesc Neale. Pot să vă fiu de ajutor?

— Slingerland, răspunse celălalt, întinzându-i mâna. Sunteţi ofiţer?

— Nu. Topograf. Dar ştiu să călăresc şi să mânuiesc o armă. Cu mine mai este şi un cowboy texan. Vine şi el. Ce s-a întâmplat?

— Ştie dracu’. Dar mi-e teamă că e de rău. Ştiam că indienii vor să atace un convoi de care, sus printre dealuri. L-am prevenit pe şeful convoiului, iar apoi m-am întors să chem soldaţii. Cred că e prea târziu acum.

— O caravană?

— Şase care. Numai câţiva bărbaţi. Trei femei şi o fată.

— O fată! exclamă Neale.

— Da, cam de şaisprezece ani. I-am propus să o iau cu mine, dar nu a vrut… Nici nu vreau să mă gândesc că…

Slingerland nu apucă să-şi exprime ideea până la capăt, îşi făcu apariţia şi Larry, aducând caii. Vânătorul îl măsură cu atenţie.

— Bună ziua! spuse Larry. În contrast cu nerăbdarea lui Neale, King părea calm şi detaşat.

La scurt timp, soldaţii călări au pornit în marş, în direcţia indicată de Slingerland. După un urcuş dificil au străbătut mai multe văi şi dealuri, ajungând la Calea St. Vrain şi Laramie…

Trapperul le arată locul unde întâlnise el caravana.

— Nu au putut ajunge prea departe de aici; mi-e teamă că sosim prea târziu, spuse Slingerland, strângându-şi nervos pumnii.

Au pornit în galop întins pe urmele carelor. Deodată, la marginea drumului, văzură scheletul carbonizat al unei căruţe. Ceva mai departe, drumul era plin de resturi de pături şi alte obiecte, iar lângă drum, în apropierea unui baraj de stânci şi de pomi, resturile arse ale celorlalte care. Scena finală a măcelului.

Neale a sărit primul din şa, urmat de King. Soldaţii, precauţi, rămăseseră mai în urmă.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Larry.

Cadavre dezbrăcate, pline de sânge închegat, zăceau în cele mai diverse poziţii printre roţile carelor. Toate erau scalpate.

Ajunşi şi ei la faţa locului, soldaţii au primit ordin de la colonelul Dillon să cerceteze atent locul şi să încerce să identifice victimele. Totul fusese ars sau prădat, cu excepţia a două lopeţi, de care soldaţii se şi folosiră pentru a îngropa pe cei din convoi.

Cutremurătoarea privelişte îl şocase puternic pe Neale. Stătea acum deoparte, cuprins de o cumplită furie neputincioasă.

I se păru deodată că aude un geamăt slab. Tresări, apoi murmură pentru sine: „Ah, uite că am început să aiurez!” Sări în picioare şi se întoarse la soldaţi, care tocmai înmormântau o femeie. Atunci îşi aduse aminte de cuvintele lui Slingerland. Acesta căuta grăbit, dar atent, toate cotloanele taberei.

— Aţi găsit-o pe fată? îl întrebă Neale.

— Încă nu. Diavolii ăia au luat-o probabil cu ei, dacă din întâmplare a rămas în viaţă.

— Dumnezeule! Sper că a murit.

— Amin, fiul meu, îi răspunse Slingerland.

Căutările lor au rămas zadarnice, cadavrul fetei nefiind de găsit.

După ce au răsturnat bolovani grei peste morminte, soldaţii au plecat în marş. Neale, Slingerland şi Larry King rămăseseră la urmă. În momentul în care se urca pe cal, Neale îşi aminti de geamătul uşor pe care îl auzise şi pe care îl distingea parcă acum din nou.

— Eu mă întorc, strigă el.

— De ce? îl întrebă Slingerland.

Larry King se apropie şi el de prietenul său.

— Red, cred că nu am căutat cum trebuie şi Neale îi povesti cowboy-ului ce auzise.

— Trebuie să te consolezi, dragul meu! Protestă Red.

— Poate. Dar eu mă întorc. Vii cu mine?

— Sigur, răspunse Red cu bunăvoinţa lui nonşalantă.

Slingerland rămase în şa, de veghe, în aşteptarea celor doi. Norul de praf ce însoţea marşul soldaţilor se îndepărta tot mai mult.

Căutând prin tabăra devastată, Neale se simţi brusc şi inexplicabil atras către un anume loc – o creastă stâncoasă proeminentă. Nu se auzea nimic în afară de şuieratul vântului printre rarele trunchiuri de copac. Locul fusese bine cercetat, totuşi Neale nu ar fi vrut să recunoască în sentimentul său ciudat rodul fanteziei sau al surescitării şi nimic mai mult. Ar fi fost în stare să jure că auzise o voce care îl striga, cineva avea nevoie de ajutorul lui.

Coasta stâncoasă era înconjurată de tufişuri dese de salvie. Suprafaţa pietrei era colţuroasă, iar în locul cel mai inaccesibil se ascundea o fisură mai largă. Atunci, Neale se simţi cuprins ca de un şoc electric: se auzea o respiraţie uşoară, întreruptă de suspine…

— Red, vino aici! strigă el cu o voce care îl făcu pe cowboy să reacţioneze foarte repede.

Neale îngenunche şi înlătură plantele. Chiar la intrarea în fisură se vedea o masă de păr castaniu, lucind în lumina soarelui.

— E fata despre care ne-a povestit Slingerland.

Cu grijă, o atinse pe creştet. Părul ei era cald şi mătăsos, iar atingerea îi provocă lui Neale un fior. Tânăra era probabil pe

moarte. Între timp, se apropiase şi Slingerland.

— Ei, băieţi, ce aţi găsit?

Aflând despre ce este vorba, descălecă şi el repede. Neale ezită câteva secunde, apoi îşi strecură mâinile sub trupul fetei şi o trase uşor pe iarbă. Zăcea cu faţa în jos, cu părul răvăşit, dar nu se vedea nici o urmă de rană. Încercând să o întoarcă, tânărul inginer simţi deodată ceva ud, cald şi lipicios pe hainele ei. Îşi retrase mâna, pătată acum de sânge.

— Ah! exclamă Red.

— La ce te aşteptai, fiule? spuse Slingerland. A fost atinsă de un glonţ şi în groaza ei s-a strecurat aici, în grotă. Haide, întoarceţi-o pe spate. Poate mai trăieşte.

Neale acţiona acum repede: o aşeză pe spate, cu capul pe genunchii lui. Chipul fetei avea o paloare de moarte, încremenită şi cu reflexe cenuşii, ca de stâncă. Hainele şi mâinile ei erau roşii de sânge.

— Nu se vede vreo rană sau urmă de glonţ – numai sânge, zise Slingerland, cu o nouă speranţă.

Neale clătină din cap:

— Probabil că eu i-am auzit ultimul suspin.

— Posibil. Dar mie nu mi se pare că arată ca o moartă, mormăi King. Pune-ţi mâna pe inima ei.

— Doamne Dumnezeule, ce prost sânt! strigă Neale. Trăieşte! Inima îi bate! Sângele ăsta e al altcuiva… poate sângele mamei ei ucise… Red, fugi şi adu nişte apă în pălărie! Slingerland, cheamă-i înapoi pe soldaţi.

Slingerland se urcă pe cal.

— Stai, am o idee. Mai bine o ducem pe fată în coliba mea. Nu-i departe de aici. Până la tabără e drum lung şi dacă are nevoie de medicul militar, îl aducem noi la ea.

— Şi indienii!

—La mine e în cea mai mare siguranţă. Suntem prieteni, indienii şi cu mine.

— Bine! Mergeţi în orice caz după soldaţi şi anunţaţi-l pe Dillon că am găsit-o pe fată – şi că rămânem la dumneata.

Neale se uită cu curiozitate la figura fetei pe care o salvase. Pe neobservate, buzele ei se deschiseră şi se auzi din nou acel

geamăt. Aceasta era deci chemarea ce îl călăuzise la ea. Nu, nu numai geamătul. Mai fusese şi altceva: un impuls atotputernic şi inexplicabil. Neale credea în forţa impulsurilor sale – acele imbolduri ciudate care îl vizitau din când în când. Până în acel moment, femeile jucaseră în viaţa lui numai un rol foarte negativ. Fata aceasta, sau poate faptul că o salvase, sau amândouă aceste lucruri îl afectară profund; viaţa lui Warren Neale suferise acum o transformare definitivă.

Red King se întoarse cu sombrero plin de apă.

— Spală-i mâinile, înainte să se trezească şi să le vadă aşa, spuse Neale.

Cowboy-ul îşi îndeplini cu nesfârşită delicateţe însărcinarea:

— Biata copilă! Aş putea pune pariu că a rămas singură pe lume.

Pe neaşteptate, fata deschise ochii. Erau mari, de culoare violetă, acoperiţi acum ca de un văl care le împiedica perceperea realităţii. Întregul corp îi tremura. Se ridică brusc în poziţie şezând. Nu părea lipsită de forţă; făcea mişcări energice; privirea înspăimântată rătăcea în toate direcţiile, fără să se fixeze într-un punct anume.

— Sunteţi în siguranţă! strigă Neale cu putere. Indienii au plecat. Eu sânt alb.

Vocea lui păru să o trezească la realitate. Îl privi fix. Făcea mişcări dezordonate din mână, ca şi cum ar fi vrut să alunge imagini înfiorătoare din mintea ei.

— Eu sânt alb! repetă Neale. Sunteţi salvată. Indienii au plecat.

Era evident că înţelegea vorbele lui. Cuprinsă de o spaimă copleşitoare, strânse braţul lui Neale într-o încleştare de oţel, pe care el nu ar fi putut să o desfacă.

Atunci se întoarse şi Slingerland, în cea mai mare viteză.

— Şi-a revenit în simţiri!

— Da, pentru câteva momente.

— Atunci e bine L-am ajuns pe Dillon. A fost foarte bucuros că am găsit-o. Va anunţa în tabără cele întâmplate şi ne vor ajuta cu tot ce este nevoie.

— Să mergem, deci! hotărî Neale.

King îl ajută să se urce în şa, împreună cu fata, care nu mai slăbise strânsoarea. Aruncă o ultimă privire spre scena dezastrului, pe care ştia că nu o va uita niciodată.

Capitolul IV

Slingerland locuia într-o vale sălbatică, unul din cele mai ascunse locuri din Munţii Wyoming, cam la cincisprezece mile de viitoarea linie ferată. În ultima parte, drumul străbătea o prăpastie acoperită de verdeaţă, cu pereţi abrupţi, aproape ca un canion şi un pârâu curgând vesel printr-o albie de piatră netedă. Poteca urma cotiturile acestui pârâu până aproape de locul unde valea se închidea, lângă izvoare. Tot aici se găsea şi căminul trapper-ului – o casă din bârne neprelucrate, cu un coş din lut roşu, plină cu blănuri, piei, coarne de cerb şi curse.

Slingerland o aşeză pe tânără în iarbă, la umbră şi cei trei bărbaţi rămaseră în preajma ei, neştiind prea bine ce ar trebui să facă.

— Cred că o să-şi revină curând în simţiri, spuse vânătorul.

Casa lui Slingerland era compusă din două încăperi. Cea mai veche dintre ele se folosea acum ca depozit. Bărbaţii au făcut ordine în această cameră, după care, din mai multe piei de bizon stivuite şi pături, au alcătuit cu grijă un pat minunat pentru tânără. Aceste pregătiri odată încheiate, vânătorul îşi scoase căciula lui din blană şi se scarpină în cap, privindu-i întrebător pe tovarăşii lui.

— Mă bate gândul că nu i-ar strica fetei câteva nimicuri de-ale lor, femeieşti, zise el.

Red King râse din toată inima, înveselit cu adevărat.

— Desigur, o să găsim noi câte ceva, o oglindă şi o perie de păr şi altele care le trebuie neapărat la fete. Prin tabără pe la noi, te împiedici peste tot de ele.

Neale, în schimb, nu vedea nimic vesel nici în încurcătura lui Slingerland şi nici în remarca plină de umor a lui Larry. Pe el îl preocupa în acel moment numai starea destul de gravă a

fetei.

— Veniţi afară – repede! strigă Slingerland, în alertă.

Tânără stătea în picioare, dând semne de mare tulburare. Când îl văzu pe Neale, care sărise primul, scoase un ţipăt şi se vedea că tremură din toată fiinţa.

— Cine eşti dumneata? întrebă ea.

— Mă numesc Neale – Warren Neale, răspunse el.

Îi luă una din mâinile ei înfiorate, nespus de bucuros că vorbea cu judecată.

— Şi unde mă aflu?

— Aici este casa unui vânător. Eu v-am adus aici. Era cel mai bun loc posibil, dacă nu singurul.

— M-ai salvat de… de diavolii aceia! se bâlbâi ea răguşit, iar o umbră îngheţată se lăsa din nou asupra privirilor ei.

— Da… da, dar nu te mai gândi la asta – au plecat, răspunse Neale în grabă.

Reacţia ei îl preocupa şi îl speria. Nu ştia ce să-i mai zică. Tânără femeie căzu la pământ, ţipând şi cu mâinile la ochi.

— Mama mea! Gemu ea chinuit. Au ucis-o… i-au ucis pe toţi… pe toţi. Mama mea… a căzut jos fără să scoată un sunet! Apoi m-am târât ca să mă ascund! N-am putut să mor şi eu… A trebuit să văd cu ochii mei tot ce s-a întâmplat…!

Două zile şi două nopţi a vegheat Neale la căpătâiul fetei, cu excepţia puţinelor ore când ea adormea, fiind înlocuit de King. Din când în când îşi revenea în simţiri, recunoscându-l pe Neale, dar aproape tot timpul aiura, cuprinsă de febră. Cea de-a treia zi îi dădu din nou speranţă lui Neale. El i-a vorbit îndelung, încercând să-i trezească din nou interesul pentru realitate. Ea îl asculta, fără să participe prea intens, totuşi mai liniştită. Nu simţea nevoia să mănânce sau să facă mişcare. Neale îi explică apoi că trebuie să se întoarcă în tabără, la munca lui; i-a promis că se va întoarce curând să o viziteze. Ea nu scoase nici un cuvânt şi nu-şi ridică privirea la plecarea lui Neale.

— Ascultă-mă, fiul meu, să nu-ţi faci griji. Sânt sigur că se pune iarăşi pe picioare.

— Eu nu sânt aşa de sigur, răspunse Neale. Dar trebuie să

sperăm. Slingerland, te rog să ai grijă de sărmana făptură. Eu am să mă întorc aici cât de repede pot. Când îşi va reveni suficient, vom afla dacă are rude şi atunci voi căuta să o trimit acasă. Dacă nu – ei bine, voi face ceea ce-mi stă în putinţă.

— Da, fiule, mă bucur că te simţi răspunzător pentru soarta copilei! … Mult noroc şi te aştept cât de curând.

Întors în tabără, Neale îşi reluă munca cu şi mai mult entuziasm, înconjurat de simpatia colegilor săi. Se gândea adesea la evenimentele prin care trecuse şi avea sentimentul că în sufletul său se petrecuse o schimbare; nu putea să o uite pe fată, în vulnerabilitatea şi gingăşia ei.

Acea săptămână de muncă susţinută îi aduse din partea credinciosului său Larry plângeri nemaiauzite.

— Capul sus, Red. Ce-ai zice de o mică vacanţă? Facem o vizită la Slingerland. Pe faţa roşie a cowboy-ului apăru treptat un zâmbet şiret.

— Aha, mă cam miram eu de ce te grăbeai cu munca în halul ăsta, în ultima vreme. Primesc cu cea mai mare bucurie; de-abia aştept să aflu ce mai face fata noastră.

— Red, trebuie să mergem prin tabăra şi să vedem pe ce putem pune mâna, să luăm cu noi.

— Adică pur şi simplu să furăm, vrei să spui? se interesă King puţin mirat.

— Nu, încercăm cu rugăminţi. Dar dacă nu reuşim aşa să obţinem ce vrem, trebuie să meargă şi altfel, ce dracu’. Înainte marş, Red!

Mai întâi cotrobăiră prin sărăcăcioasele lor bagaje, alegând tot ce i-ar fi putut fi util unei fete nefericite în acea pustietate. Au luat-o apoi prin tabără. Au adunat cele mai diverse obiecte de pe la toţi colegii lor. Şeful măsurase pe Neale cu un zâmbet trecător – un zâmbet înţelept, puţin trist şi plin de căldură.

A doua zi, cei doi o porniră călare pe drumul cunoscut ce ducea la cabana vânătorului. Slingerland îi văzu venind şi le ieşi în întâmpinare cu multă bucurie.

— Cum se simte? întrebă Neale imediat.

— Încă nu e bine. Nu vrea să mănânce, să se plimbe şi nu vorbeşte. La început a întrebat când te întorci, apoi te-a uitat.

— Unde este?

— Acolo, sub pâlcul de pini, la izvoarele pârâului. Singurul loc în care se duce. Cred că îi place zgomotul apei. Nu poate scăpa de vechea ei teamă!

— Haide, Red, spuse Neale.

— Du-te tu singur, fetele nu prea intră în vederile mele.

Era un colţ liniştit, plin de flori şi de muzica apelor. Apoi o văzu pe ea – o siluetă firavă şi pierdută. Simţea în acelaşi timp bucurie şi tristeţe. Tânăra tresări la vederea lui. Neale îi recunoscu ochii, faţa îi părea însă străină. Slăbise şi era şi mai palidă.

— Doamne, nu va trăi! suspină Neale. Ce să fac – ce să-i spun?

Privirea ei fixă îl tulbură şi mai tare.

— Bună, fetiţo, să ştii că ţi-am adus nişte lucruri, încerca să vorbească pe un ton cât mai voios.

— Ah tu eşti! pronunţă ea cu greutate.

— Da – Neale. Sper că nu m-ai uitat.

Observă o schimbare vremelnică în atitudinea fetei, dar gândi că nu era vorba de trăsăturile ei, schimbarea se petrecuse numai în privirea fetei. Se aplecă să desfacă pachetul pe care i-l adusese.

— Ai aici o mulţime de lucruri. Sper să-ţi fie de folos. Iată…

Ea nu acordă nici o atenţie pachetului desfăcut şi căzu din nou în starea ei amorfă. Neale se hotărî atunci să încerce imposibilul: va avea tactul unei femei, răbdarea unui sfânt, priceperea unui medic, dragostea unui tată, reuşind astfel poate să o salveze de la moarte, care o pândea acum, fără îndoială. O atinse uşor pe umăr.

— Înţelegi ce-ţi spun?

— Da, murmură ea, aproape pierdut.

— Eu ţi-am salvat viaţa.

— Vai, mai bine mă lăsai să mor.

— Părul ţi-e în neorânduială, spuse el, scoţând la iveală un pieptene şi o perie. Uite, aranjează-te puţin.

— Nu, nu, nu, gemu ea.

— Foarte bine, atunci am s-o fac eu.

Surprins şi bucuros că ea nu i se împotrivea, nu şi-a dat seama cât de ciudată părea îndeletnicirea lui unui privitor întâmplător. Lângă el îşi făcu apariţia agale Larry King. Crezu că fata şi-a revenit şi nu mai există nici o primejdie.

— A, nemaipomenit, Neale! Am ştiut eu că te pricepi la femei.

Fata rămase cu capul în pământ, iar Neale îl preveni pe cowboy dintr-o privire să nu se ţină de glume.

— Prietenul meu, Larry Red King, îl prezentă Neale. El era cu mine când te-am găsit.

— Larry – Red – King, şopti fata. Pe mine mă cheamă Allie.

Neale reuşise încă o dată să o determine să iasă din cochilia ei. De mirare, îi scăpă peria din mână.

— Allie, mă bucur să te cunosc, se bâlbâi Larry, tulburat de tristeţea şi paloarea fetei şi se îndepărtă iarăşi.

— Allie te cheamă? întrebă Neale. Deci Allie şi mai cum?

Din o sută de întrebări, abia dacă răspundea la una, cuvintele ajungând cu greu la înţelegerea ei.

La sfârşitul acelei zile, Neale se simţea ca după un urcuş dificil, încrezător totuşi că nu fusese în zadar.

Ziua următoare, starea lui Allie cunoscu o ameliorare aproape imperceptibilă. O oră înainte de apus, Neale hotărî că era timpul să plece.

— Allie! Repetă de mai multe ori numele ei, până îl auzi: Mă întorc în tabăra mea. Voi reveni curând.

Un gest rapid – îl prinse de braţ.

— Nu pleca! îl imploră ea.

Neale era ca lovit de trăsnet: bruscheţea şi ardoarea din rugămintea ei era ultimul lucru la care să fie aştepte.

Cu inima plină de bucurie, începu să-i explice că trebuia să se întoarcă la lucru. În timp ce vorbea încă, Allie alunecă din nou în vechea ei stare.

Generalul Lodge şi consiliul său se hotărâseră să lase un număr de ingineri de-a lungul traseului prevăzut pentru linia ferată, care să studieze modul de distribuire a zăpezii în acele

zone. Era foarte important ca în următoarele câteva ierni să se cunoască această situaţie cât mai exact. Era vorba de o muncă dificilă, dar Neale se prezentă voluntar, iar şeful îl felicită cu frumoase cuvinte. El urma să studieze efectele zăpezii asupra Trecătorii Sherman.

La următoarea sa vizită la cabana lui Slingerland, Neale discută cu acesta planurile lui pentru iarna aceea.

— Fiule, ai să îngheţi! exclamase vânătorul.

— Va trebui, bineînţeles, să-mi construiesc o colibă şi să mă pregătesc pentru frig.

— Nu cunoşti iernile de pe aici ca mine. Dar culmea aceea lungă, pe care voi o numiţi Sherman, hm… nu-i atât de departe încât să nu putem ajunge acolo pe schiuri, dacă vremea nu e extrem de rea. Consider că ai putea sta aici, la mine.

— Minunat! strigă Neale. Şi acum, Allie. Să o las aici, sau o trimit cu prima caravană spre Omaha, sau cu soldaţii, spre Fort Fettermann?

— Fiul meu, e protejata ta, dar eu zic să o laşi aici, mai ales că vei sta şi tu cu noi. Moare sau înnebuneşte dacă o trimiţi de aici. Ea nu vrea să ne spună măcar dacă mai are rude. Cred că e singură pe lume. Cel mai bine e să rămână pe loc. Am prins şi eu drag de ea.

— Ce-mi spui dumneata mă bucură, Slingerland. Mă frământ de mai mult timp, dar sper că asta e cea mai bună soluţie pentru Allie.

— Ce să-ţi zic, eu pe fete nu le înţeleg aşa bine, răspunse Slingerland gânditor. Dar aş vrea să-ţi spun, Allie are o anumită preferinţă pentru tine.

— Ce vrei să spui, Slingerland! Că îi sânt… că îi sânt drag!

— Ştiu şi eu! Cred că da. Sânt două lucruri la care se gândeşte ea: la tine, Neale şi la o moarte sângeroasă. Dar mai ales la al doilea lucru.

— Deci se dă o luptă între mine şi amintirea aceea.

— Aşa văd eu lucrurile, fiule.

Din obrazul bronzat al lui Neale pieri sângele.

— Ei bine, dacă asta e totul… nu ar fi o problemă, răspunse

el cu un zâmbet larg. Pe mine poate conta. Şi eu sânt singur pe lume… I-aş ajuta oricărei fete nevinovate – dar pentru sărmana copilă, Allie, pe care am salvat-o de la moarte… pentru ea aş face orice. Slingerland îi strânse tare mâna, exprimând astfel ceea ce i-ar fi fost greu acum să spună în cuvinte.

Capitolul V

Întorşi la cabana vânătorului, au descoperit că Allie nu era în camera ei. Lucrurile pe care i le adusese Neale nu păreau să o fi interesat prea tare. Tânărul inginer era acum nerăbdător; fără să-şi poată preciza prea bine sentimentele, în el se petrecuse totuşi o schimbare după discuţia cu Slingerland. Se îndreptă apoi spre pârâu, unde spera să o găsească.

Allie stătea la umbră, sub un pin pitic, în apropierea izvoarelor pârâului. Îşi ţinea capul plecat, absentă la ce se petrecea în jur.

Neale începu să fluiere şi îşi tăie cu cuţitul din desiş un băţ de undiţă. Străduindu-se să facă cât mai multă larmă, se aşeză la nici douăzeci de paşi de Allie şi se pregăti de pescuit. Prinse un păstrăv încă de la prima lansare; uitând intenţia de a scoate astfel pe Allie din apatia ei, se dărui cu toată pasiunea îndeletnicirii lui. În apa limpede ca un cristal a pârâului mişunau mulţime de peşti, cu sclipiri minunate, verzi şi aurii.

Prinsese deja mai mulţi, aproape unul după celălalt, când îşi simţi undiţa trasă cu deosebită forţă; era un exemplar deosebit, un adevărat rege al apelor. Uitând de preceptele elementare ale pescuitului, smuci undiţa, care se arcui puternic şi uriaşul peşte a fost aruncat în iarbă. Firul undiţei cedase la şoc şi păstrăvul, care se zvârcolea, ar fi ajuns cu siguranţă din nou în apă, Neale se pregătea să intervină, când Allie trecu pe lângă el ca o nălucă. Până să îşi revină, fata prinsese deja peştele.

— Nu ştii să pescuieşti! îi reproşă ea.

— Nu ştiu, asta-i părerea ta!

— Când muşcă un peşte mare, trebuie să-l joci lângă mal. Tu l-ai scos imediat din apă. Dacă nu eram eu, ţi-ar fi scăpat.

Allie era în acel moment total schimbată: obrajii ei îşi recăpătaseră culoarea, ochii aveau sclipiri hotărâte. Bucuros

fără margini. Neale ar fi vrut să-i spună cât de fericit este să o revadă; se abţinu însă, de teamă ca vorbele să nu alunge noua ei vitalitate.

— Vrei să mă ajuţi să mai găsesc momeală? o întrebă el. Au urmat firul pârâului, spre vale.

— Ai mai pescuit păstrăv?

— Da, în California, îi răspunse ea şi deodată umbră îi întunecă privirea.

Neale se hotărî să fie mult mai atent; echilibrul psihic al fetei era foarte precar şi se putea oricând rupe.

Au ajuns la un loc mai larg, ca o poiană, unde iarba şi florile creşteau până la marginea apei. Soarele şi mulţimea de parfumuri din aer făceau din acel loc un adevărat colţ de rai. Neale începu să traverseze pârâul vijelios, de munte, curios să vadă cum va reacţiona Allie.

— Eu pe aici nu pot trece, strigă ea.

— Te duc eu. Ţine tu undiţa.

O ridică în braţe. I se părea mai uşoară decât atunci când o purtase prima oară. În mijlocul pârâului alunecă, aproape să cadă. Fata scoase un ţipăt. Sunetul vocii ei îl umplu de bucurie şi speranţă, convins că dorinţa ei de a trăi va învinge în cele din urmă.

Pe drumul de întoarcere, Allie dădea semne de oboseală şi respira mai greu. Primi în tăcere vestea că Neale trebuia să se întoarcă imediat în tabără, unde îl aşteptau treburi importante.

Allie intra din ce în ce mai mult în starea ei apatică şi nici măcar nu veni să mănânce. Ştiind că de data aceasta nu o mai putea vizita timp de săptămâni, sau chiar luni de zile, Neale o întrebă:

— Allie, ai să uiţi vreodată tristeţea ta?

— Nu – nu, suspină ea.

Îi ridică bărbia şi privi adânc în ochii ei. Nu era frumoasă, avea figura palidă, încordată. Privirea ei era lipsită de speranţă, aşteptând parcă moartea. Neale ar fi dorit foarte mult să găsească cuvinte potrivite, să o scoată din starea ei. Buzele lor erau foarte aproape. Nu era momentul pentru un

sărut.

— Erai cu totul alta acolo, lângă pârâu. Sufletul ei era însă încremenit.

— Eu trebuie să plec acum.

— Da.

— Nu-ţi pasă deloc? insistă el. Allie îl privi fix, în tăcere.

— Trebuie să-ţi pese!

— De ce? Mai bine mă lăsai să mor.

— Vai, Allie, Allie!

Neale înţelese deodată că în ea se schimbase totuşi ceva: începea să gândească, să aibă sentimente. Îşi jură atunci să lupte. O strânse în braţe.

— Allie, Allie! Ascultă-mă! Nu există nimic pentru care ar merita să trăieşti?

— Nu.

— Şi totuşi, Allie.

— Ce anume?

— Allie, ce vreau să spun este… mă ai pe mine!

— Pe tine!

Era prima oară când o auzea exprimându-şi uimirea, în sfârşit reuşise să-i atingă o coardă sensibilă. Făptura din braţele lui căpătase deodată viaţă.

— Allie, acum mă înţelegi? Acum ai pentru ce trăi! … La auzul lui ajunse un discret „Da” şi Neale ştiu atunci că obţinuse victoria asupra disperării şi durerii ei.

— Ascultă-mă. Eu mă întorc la munca mea. Lipsesc o lună, poate mai mult. Dar mă întorc! … Rămân cu tine peste iarnă. Trebuie să lucrez aici, pe trecătoare. Sper ca într-o bună zi să ajung o persoană importantă, inginer şef sau conducător al supraveghetorilor de linie… Atunci, când se va întâmpla aceasta… vre… vrei să fii soţia mea?

Neale simţi respiraţia ei iute şi tremuratul ce o cuprinsese, îi dădu drumul, sperând că emoţia nu a fost prea puternică pentru ea. Ceva îi spunea că procedase bine, chiar dacă fusese puţin autoritar. Inima lui bătea puternic.

— Rămâi cu bine, Allie… Mă întorc. Nu uita asta!

Allie rămase nemişcată; părul ei bogat îi acoperea faţa.

Larry îl aştepta cu caii, gata de drum. Simţind privirile lui şi ale lui Slingerland, îşi dădu seama cât de emoţionat era.

— Red, prietene, poţi să mă feliciţi! M-am logodit! spuse el, râzând uşor. Îşi scoase un inel de pe deget: Slingerland, te rog să-i dai lui Allie acest inel. Spune-i că este zălogul meu. Şi că mă întorc!

Capitolul VI

În acea vară, grupul de ingineri a traversat dealurile Wyoming-ului, ajungând cu lucrările lor până în ţinutul Utah, unde s-au întâlnit cu cea de-a doua echipă de topografi, care lucra de la Oceanul Pacific spre interior.

Primul pas în vederea realizării lucrării fusese îndeplinit, iar inginerii demonstraseră, cu preţul unor eforturi extraordinare şi a numeroase jertfe omeneşti că este posibil să se construiască o linie ferată peste Munţii Rocky. Era mai greu să-şi imagineze însă ce muncă gigantică urma să pretindă construcţia propriu-zisă.

Timpul a trecut uşor pentru Neale. Căţăratul zilnic pe cele mai dificile creste a făcut din el un adevărat expert. Până şi Larry, mai obişnuit cu şaua, a învăţat arta căţăratului deşi, după cum spunea Neale, nimic nu ar fi putut să-i îndrepte din nou picioarele lui strâmbe.

Pe la jumătatea lui septembrie, Neale, însoţit de Larry şi un inginer numit Service şi de un convoi de catâri cu materiale şi alimente ajunsese pe înălţimea Trecătorii Sherman, pregătiţi să înceapă lunga veghe pentru a cerceta cum se aşezau troienele de zăpadă de-a lungul liniei.

Au împărţit trecătoarea în două părţi, lui Service revenindu-i zona mai înaltă, iar lui Neale zona de şes. Deoarece copacii erau destul de rari şi era nevoie de mult lemn de foc, s-au hotărât să nu construiască o casă pentru Service, ci un bordei adânc într-o coastă de deal, acoperit cu pământ şi crengi.

— Va fi aici mai pustiu pentru dumneata – şi mai rece, remarcă Neale.

— Nu mă deranjează.

— Ne mai întâlnim, înainte să dea prima zăpadă.

— Numai dacă urcaţi voi până la mine. Eu nu pot să mă caţăr. Am un picior cam bolnav.

— Bine, vin. Probabil vor mai fi nişte săptămâni de vreme frumoasă. Vreau să şi vânez puţin.

— Mult noroc.
Aşa îşi luară rămas bun cei doi colegi.

Aurul şi purpura toamnei se amestecau cu verdele dominant în valea lui Slingerland. Castorii îndiguiseră pârâul într-un loc, aşa că se formase un mic lac, unde se adunau cocori şi alte păsări de apă.

Neale avea inima strânsă, totuşi nu se grăbea. Rămase în urma lui Larry, care mâna animalele de povară. Văzu de la distanţă o coloană albastră de fum deasupra copacilor şi i se luă o piatră de pe inimă.

În acel moment, calul îşi ascuţi urechile lui lungi şi fornăi. O siluetă cenuşie îşi făcu apariţia din verdeaţă şi îi alergă în întâmpinare – o făptură mlădioasă, iute, îmbrăcată în haine de piele.

— O fată de indian! strigă Neale.

Dar faţa ei era albă, iar părul castaniu deschis flutura în vânt. Allie? Da, era chiar ea.

— Neale! ai sosit! Exclamă ea.

Faţa şi vocea ei erau greu de recunoscut. Se aruncă la pieptul lui şi îl privi în ochi, cu figura ei radioasă, veselă, uşor străină, dar Neale simţi, ştiu că aştepta sărutul lui. Tulburat, o sărută – buze răcoroase, dulci atinseră buzele lui o dată şi încă o dată.

— Credeam că n-ai să mai vii vreodată, murmură ea, cuibărindu-se la pieptul lui.

— A durat mult – vocea lui era nesigură – dar am venit… Şi mă bucur aşa de tare să te revăd.

— Nu m-ai recunoscut, îi spuse ea timid. Mi-am dat seama după privire.

— Nu-i de mirare, Allie. Când am plecat, erai o fetiţă palidă, slabă şi înfricoşată, iar acum pe cine găsesc? … Lasă-mă să te privesc.

Făcu un pas înainte: Neale recunoscu în acel moment frumuseţea şi dragostea fetei. Era atât de copleşit, încât rămase mut. Reuşi apoi să se stăpânească.

— În îmbrăcămintea asta, am crezut că eşti indiancă.

Rochia, pantalonii, mocasinii, toate le-am făcut singură. N-am avut nici un nasture! Să ştii că a fost greu – atâta muncă!

— Deci, de când am plecat eu, nu ai stat degeaba!

— Din acea zi, spuse ea înroşindu-se, am făcut o mie de lucruri: am gătit şi am cusut, am pescuit şi am făcut baie, am tras cu puşca şi am călărit – şi te-am aşteptat pe tine.

Allie se aşeză pe un bloc de piatră, cu Neale lângă ea.

— Aşa m-ai aşteptat? întrebă el încet.

— Ore şi zile şi săptămâni, suspină ea.

— Şi atunci… mă iubeai?

— Te iubesc.

Vocea ei era subţire şi tremurată, cuprinsă de o emoţie şi dragoste imensă. Neale tresări. Privirea lui alunecă asupra mâinii fetei; pe cel de-al treilea deget se vedea un inel. Atinse uşor inelul şi îi trase mâna într-a lui.

— Inelul meu, o, Allie!

Acum înţelesese că inelul său fusese acea verigă care reîntregise lanţul zdrobit al vieţii ei.

— Ai plecat aşa de repede, că nu am mai avut când să-ţi spun, răspunse ea şovăitor.

Sărută mâna fetei.

— Vei putea să-mi povesteşti asemenea lucruri minunate, avem timp toată toamna şi iarna. Şi poate că mâine îmi revine şi mie graiul, am să-ţi mărturisesc ceva.

— Spune-mi acum, îl rugă ea.

— Allie, eşti frumoasă.

— Adevărat?

O vedea acum zâmbind pentru prima oară.

— Spune-mi, îi şopti el, atingând-o uşor, spune-mi cum te cheamă. Allie şi mai cum?

— Nu ai aflat încă numele meu.

— Mi-ai spus că te numeşti Allie şi atât.

Neale se temea de această evocare, care putea să-i trezească amintiri îngrozitoare, dar dorea să o pună la încercare. Ochii ei se măriră, cuprinşi de tristeţe, dar acel văl al morţii nu se mai întoarse în privirea ei.

— Allie Lee, îi răspunse şi lacrimile îi alinară suferinţa.

Capitolul VII

Se lăsase deja întunericul când Neale se întoarse la cabană după o lungă plimbare singuratică; încăperea era luminată de vâlvătaia buştenilor arzând într-un uriaş cămin de piatră.

Slingerland stătea mai în umbră, ocupat ca de obicei cu o treabă oarecare, râzând de glumele lui Larry. Cowboy-ul şi Allie erau perfect vizibili, în bătaia focului. Dintr-o singură privire, Neale ghici cam ce se întâmplase cu tânărul lui prieten. Allie părea puţin încurcată.

— Protestează că îl numesc Mister King şi nu e mulţumit nici măcar dacă îi zic Larry, spuse ea.

Larry făcu o privire prostească şi zăpăcită.

— Te previn, Allie, că individul este periculos când e vorba de revolvere, lasouri şi cai… şi mi-e teamă şi când e vorba de fete, răspunse Neale serios.

— Nu arată periculos, Neale. Vrei să mă păcăleşti… El doreşte să-i zic Reddy.

— Aha! mormăi Neale.

Râse supărat pe sine însuşi, deoarece simţea uşoara înţepătură a geloziei. El ştia la ce te puteai aştepta din partea lui Larry sau a oricărui alt tânăr care ar fi avut nemaipomenitul noroc să se afle în apropierea lui Allie Lee.

— Ei bine, spune-i Reddy, continuă el. Cred că pot să-i permit viitoarei mele soţii această intimitate cu vechiul meu prieten.

Allie era derutată, îşi pierduse seriozitatea ei încântătoare şi se roşise.

— Al naibii de frumos din partea ta, comentă Larry, care îşi revenise din nou puţin. E chiar mai mult decât mă aşteptam din partea cuiva care şi-a pierdut capul.

Slingerland ieşi şi el la lumină, lăsă lucrul şi se apucă să-şi pregătească pipa.

— Îmi face plăcere să vă văd şi să vă aud, spuse el. Am fost

şi eu odată tânăr. N-am apucat să mă bucur… dar nu contează. Bucuraţi-vă voi de viaţă cât puteţi! … Larry, hai cu mine. Trebuie să mai aşez încă o cursă.

Allie îi aruncă o privire mirată.

— O cursă? De când se pun cursele pe întuneric?

— Copila mea, orice pretext e mai bun decât nimic.

Îşi aprinseră pipele cu tăciuni din foc, le făcură cu ochiul lui Neale şi Allie, plini de înţelegere şi ieşiră în întunericul de afară. De îndată ce rămaseră singuri, Allie veni să se aşeze lângă el, lipindu-se de umărul lui, cu faţa către foc.

— Povesteşte-mi despre tine – totul, spuse ea. Şi apoi despre munca ta.

Neale îi povesti (în măsura în care o interesa pe ea, în opinia lui) despre copilăria pe coasta de est, alături de mama lui, rămasă văduvă, despre moartea acesteia şi cum a absolvit un curs de inginerie.

— Aveam douăzeci de ani când am citit pentru prima oară despre planul Union Pacific. Sânt peste trei ani de atunci. Aşa mi-am ales drumul în viaţă. M-am hotărât să mă fac inginer şi să particip la construirea liniei ferate. Nimeni nu credea în planul ăsta. Lumea râdea de mine. Dar nu m-am dat bătut. Şi, ei bine, a trebuit să călătoresc o groază de drum fără bilet, ca să ajung până la Omaha. Oraşul crescuse ca o ciupercă din pământ şi roia de soldaţi şi de tot felul de oameni, de cea mai proastă calitate posibilă. Poţi să-ţi imaginezi cum am mai tremurat când am fost în sfârşit primit înaintea generalului Lodge şi a statului său major. Aveau biroul într-o magazie uriaşă… Le-am cerut de lucru. Nimeni nu părea să mă fi auzit. Am încercat încă o dată, mai tare. Un inginer bătrân, pe care acum îl cunosc bine – Henney – mi-a făcut un semn nerăbdător. De parcă ar fi fost un lucru fără precedent, să vină cineva să ceară un post!

Neale relata cu tot mai multă vioiciune şi căldură, simţind mâna ei mică într-a lui şi un interes care l-ar fi impulsionat pe oricare narator.

— Ei, mie nu prea mi-a picat bine. Atunci m-a apucat nebunia. Când sânt cuprins de furie, sânt în stare de orice. Le-

am urlat la oamenii aceia: „Oameni buni! Eu am mers pe jos şi am călătorit la negru ca să ajung aici. Sânt topograf de meserie. Voi vreţi să construiţi o linie ferată. Eu am nevoie să muncesc şi voi primi ceva de lucru, sânt sigur!” Vocea mea a potolit zgomotul din jur. Bătrânul Henney m-a privit curios. „Tinere, din linia asta ferată nu iese nimic.” Atunci am sărit în sus, că trebuie să iasă ceva din linia ferată. Cineva a spus: „Cine a vorbit acolo? Aduceţi-l încoace.” Şi m-am trezit în faţa generalului maior Lodge. Tocmai se întorsese din război şi se cunoştea acest lucru. Serios şi înnegurat, trăsături dure şi ochi pătrunzători. M-a măsurat din cap până în picioare. „Trebuie să iasă ceva din linia ferată?”, m-a întrebat el cu asprime. „Desigur”, i-am răspuns eu. Mă simţeam dezamăgit, batjocorit. „Aveţi dreptate”, zise el şi nu-i voi uita niciodată privirea. „Aş mai avea nevoie de vreo câţiva ca dumneata”. Aşa am ajuns în statul major.

Neale se opri: nu numai că Allie îi strânsese deodată mâna; avea nevoie să-şi tragă sufletul câteva momente.

Apoi îi povesti cum îi salvase lui odată viaţa Larry Red King şi cum îi făcuse şi el acelaşi serviciu cowboy-ului; ajunse în cele din urmă la evenimentele importante din acea vară.

— Acum, Allie, pare de necrezut cum am reuşit să traversăm munţii şi deşertul – înclinaţie de nouăzeci de picioare la milă! Linia ferată poate şi va fi construită! Dacă aş reuşi să-ţi povestesc ce influenţă extraordinară au avut toate acestea asupra mea – asupra mea şi a colegilor mei. Dar nu voi reuşi, cuvintele nu mă ajută. Ce mare este această idee! Dar munca! … Allie, închipuie-ţi că te cuprinde un asemenea entuziasm, încât fiecare nouă dificultate îţi pare o nouă bucurie, sarcinile imposibile un imbold pentru curajul nestăpânit, primejdiile de moarte nişte simple întâmplări ale aventurii îndrăzneţe, lucruri pe care le păstrezi în memorie ca pe nişte comori… Ideea liniei Union Pacific a pus stăpânire pe mine. Cred în ea. Voi trăi să o văd înfăptuită… Voi trăi ziua victoriei.

Allie îşi lăsă capul pe umărul lui, se uită la el cu o privire care îl făcu să-i fie ruşine de egoismul lui şi îi spuse:

— Şi pe urmă, când totul va fi gata, vei fi inginer şef sau conducător al supraveghetorilor de linie?

Ea îşi amintea de cuvintele rostite de el.

— Allie, sper că aşa va fi, răspunse el; încrederea ei îl umplu de profundă încântare: Voi munci – îmi voi crea o poziţie înaltă.

Ziua următoare a însemnat pentru Neale începutul unei binemeritate odihne. Toamna fusese întotdeauna anotimpul lui preferat. Splendoarea ei aurie era la fel ca în alte locuri şi totuşi această toamnă diferea de cele pe care le cunoscuse Neale până atunci. Tăcerea visătoare a sfârşitului de an stăvilea sălbăticia singuratică a tinerilor munţi. Salvia sclipea în nuanţe cenuşii şi purpurii, iar cupele ei în galben-auriu; văile amestecau verdele şi chihlimbarul şi roşul. Nu era colb, nici căldură sau vânt – un cer limpede, fără nori, aerul nemişcat pătruns de miresme – pe scurt, un anotimp splendid.

Trecură zile şi nopţi în şir, pe nesimţite. Cu fiecare ceas se simţea tot mai atras de această făptură fără pereche, ce răsărise ca o stea în viaţa lui. Neale era conştient că nu mai poate amâna momentul în care să cerceteze ce se petrecea în inima lui. Acum Allie devenise umbra lui, luând locul credinciosului Larry, chiar dacă prietenul său îi însoţea adesea, docil şi înţelegător faţă de noua situaţie, prea nobil şi generos ca să fie invidios sau gelos. Pescuiau în pârâu, călăreau şi vânau pe frumoasele cărări de munte, despre care Slingerland le spusese că nu sânt periculoase. Cowboy-ul Larry a fost acela care i-a împrumutat calul său lui Allie şi a învăţat-o arta călăritului, spunându-i că va ajunge o maestră în acest domeniu.

După-amiezile se urcau pe coastele înalte ale dealurilor, stăteau întinşi în iarba înaltă, ce începea să se îngălbenească, privind în imensitatea purpurie şi nelămurită a şesului. La ceasul apusului se plimbau pe sub pini. Când cădea întunericul, iar aerul se răcea, stăteau în faţa focului din cămin, citind în flăcările lui imagini ce prevesteau viitorul, simţind în mâini şi obraji o căldură care nu le venea numai de

la văpaia veselă a focului.

Neale simţea cu mirare cum prietenia lui faţă de Larry se transforma în dragoste. Întreaga lui fiinţă se afla acum în plină schimbare, dar nu acesta era motivul pentru care îl iubea pe Larry. Cauza era Allie. Cowboy-ul se trăgea din Texas, moştenind respectul profund al omului din sud faţă de femeie. Neale nu ştia dacă Larry avusese vreo soră, iubită sau prietenă. De prima oară când se văzuseră, Larry se afla deplin sub controlul lui Allie: nu un frate, nu un prieten, nu un iubit, ceva mai nobil şi mai deosebit. Inima lui Neale îşi păstră liniştea când a ghicit iubirea ce o nutrea cowboy-ul pentru Allie. Indiferent ce fusese Larry în trecut, vagabond, pistolar, ucigaş chiar, ochii luminoşi ai fetei, vocea, atingerea ei realizaseră miracolul omenesc suprem – altruismul. Pentru aceasta îl iubea Neale.

Veni şi octombrie. Dimineaţa devreme şi după-amiaza târziu se lăsa o boare rece, pătrunzătoare. Slingerland spunea că va fi un sezon bun pentru blănuri. Adunase mari provizii de lemn de foc. Larry hoinărea cu puşca prin munţi. Neale străbătea potecile, mână în mână cu Allie.

Nu încercase încă vreodată să afle povestea trecutului ei, deşi erau momente când semnele evidente ale unei culturi şi creşteri deosebite, un anume mister din comportamentul ei, îi trezeau un interes deosebit. O lăsa însă pe ea să decidă când şi dacă să-i vorbească despre aceste lucruri.

Şi apoi, într-o zi, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru, cu o uşoară umbră de jenă totuşi, jenă pe care nici nu încerca să şi-o ascundă, Allie îi mărturisi o parte a celor aflate de la mama ei în noaptea în care indienii atacaseră caravana. Neale a rămas mirat, impresionat, profund îngrijorat.

— Allie… tatăl tău trăieşte!

— Da.

— Atunci trebuie să-l caut. Să te duc la el.

— Fă aşa cum crezi tu că e mai bine, răspunse ea trist. Dar eu nu l-am văzut niciodată. Nu pot să-l iubesc. Iar el nici măcar nu ştie că exist.

— Unde locuieşte tatăl tău? se interesă Neale.

— De unde să ştiu? Mama mea l-a părăsit la New Orleans. Eu… n-am putut să-i fac nici un reproş, după toate câte mi le-a povestit… Dar tu?

— Nu, Allie, nu. Dar sânt consternat, profund consternat… Omul acela, Durade, dacă te găseşte într-o bună zi!

Fata îi cuprinse gâtul cu braţul şi acest gest tandru, venit după accesul lui de teamă, i-a copleşit inima. Iubirea pusese de mult stăpânire pe el, dar se ferise până atunci să exprime acest lucru. Fericirea ei îl făcuse şi pe el fericit. Considera că tăcerea lui o protejează.

— Dar într-o bună zi, eu voi fi soţia ta, îi şopti ea.

— Repede? Repede? răspunse el, tremurând. Obrajii şi fruntea fetei se împurpurară vizibil.

— Asta hotărăşti tu.

Neale ştiu că sosise momentul. Nu o sărutase până atunci decât o dată – atunci când se întorsese, în septembrie.

— Allie, te iubesc!

— Şi eu te iubesc, îi răspunse ea, delicat şi curajos.

— Mă gândesc la ce mi-ai povestit tu despre Durade! continuă el răguşit. Dacă te pierd?

— Iubitul meu, n-ai să mă piezi niciodată – pe lumea aceasta sau în oricare altă lume.

— Munca, speranţa, viaţa mea – nu ar fi nimic fără tine… Allie, eşti minunată!

— Neale! Nu ai mai vorbit aşa niciodată? Şi cum arăţi!

Allie râse apoi, un râs nou pentru el, limpede ca un clopoţel, plin de fericire şi tinereţe.

— Vai, arăţi ca Durade când mizează pe propriul lui suflet.

Neale o trase mai aproape de el:

— Îmi joc sufletul cu adevărat. Dacă te sărut, este pierdut… şi trebuie să o fac!

— Ce trebuie să faci? Murmură ea cu graţia unei femei.

— Trebuie să te sărut!

— Grăbeşte-te!

Pe Neale îl mai aştepta însă o surpriză în acea zi.

— Am uitat să-ţi povestesc despre aur! exclamă ea, albindu-se la faţă.

— Aur!

— Da. El l-a îngropat colo – sub copacul cel mare – lângă o stâncă! Parcă l-aş vedea înaintea ochilor!

— El! Cine? Allie, ce-i cu povestea asta? îi strânse mâna, îndemnându-l să tacă.

— Ascultă-mă. Horn avea aur cu el. Nu ştiu cât de mult. El era proprietarul caravanei cu care plecasem din California… înainte să apară indienii, Horn a săpat o gaură în pământ, unde a introdus aurul… Cine scapă, a zis el, al lui să fie aurul…

— Allie, îmi faci tot felul de surprize!

— Neale, oare indienii au găsit aurul acela?

— Nu cred. Eu am cercetat tot locul, nu se vedeau urme… Allie, mâine pornesc călare, să văd ce pot face!

— Vreau şi eu să merg, îl rugă ea. Nu, nu. Uitasem! Mormântul mamei mele.

— Da, acolo este. Eu îl ştiu. Am să-i pun un semn. Ah, Allie, cât de bucuros sânt că poţi să vorbeşti despre ea şi despre trecut, fără să-ţi facă rău. Eşti vitează! Allie, dacă descopăr aurul, e al tău.

— Nu, al tău, dragul meu, pentru că eu sânt a ta. Ziua următoare, Neale plecă pe vale în jos, fără să le vorbească de intenţiile sale lui Slingerland sau Larry. Dar nu reuşi să găsească direcţia, fiind uşor să te rătăceşti în labirintul de dealuri. Neale a trebuit să renunţe şi s-a hotărât să le împărtăşească secretul şi prietenilor săi. Se consultă cu Allie şi, în aceeaşi seară, după cină, Allie îi aruncă o privire poznaşă cowboy-ului şi îl întrebă:

— Reddy, dacă ai fi ştiut că sânt o moştenitoare bogată, mi-ai fi cerut mâna?

Slingerland nu mai putea de râs; Larry era total depăşit de situaţie.

— O moştenitoare bogată! repetă el, bâlbâindu-se.

— Da. Aur! Aur cu găleata.

Slingerland deveni brusc serios şi curios. Larry lupta cu deruta lui.

— Cred că aş fi făcut-o în orice caz – bogată sau nu – dacă nu mi-ar fi stat în cale blestematul ăsta de topograf.

Săgeata îşi atinsese ţinta, aşa cum dovedea roşeaţa lui, Allie. Neale îi sări în ajutor, povestind despre comoara îngropată de Horn şi de propria lui încercare de a o descoperi.

— Găsesc eu aurul, spuse Larry cu mândrie. Mergem mâine într-acolo.

Slingerland îşi mângâie gânditor barba.

— Mi-e teamă, zise el, că mâine nu va fi posibil.

— De ce nu? Dumneata sau Larry veţi găsi doar locul respectiv!

— Ascultaţi!

Vântul şuiera uşor printre crengile copacilor şi deasupra acoperişului cabanei.

— Vântul acesta înseamnă zăpadă.

Dimineaţa următoare, furtuna bântuia în toată regula, iar peisajul se îmbrăcase într-un veşmânt nou. Sosise anotimpul zăpezilor şi odată cu el începuse din nou munca lui Neale.

Neale trebuia să parcurgă un drum de cinci mile până la sectorul lui de observaţie; partea cea mai grea a muncii era drumul, pe cărări acoperite de zăpadă moale.

Această primă zăpadă a iernii nu a rezistat mult. Spre norocul lui Neale, aproape întreg sectorul său se afla pe teren drept. Acest fapt lăsa să se prevadă că urma să aibă mari dificultăţi în miezul iernii, când zăpada uscată, ca o pulbere mânată de furtuni, se va aşeza pe latura ferită de vânt a dealului.

Într-o săptămână, se familiarizase foarte bine cu zona lui, cu topografia Trecătorii Sherman. Se pregăti să-i facă o vizită vecinului său de sector, Service, într-una din dimineţi. Ajuns pe înălţimea trecătorii, constată că o haină albă şi rece acoperea încă pantele muntoase. Aerul era aici, la înălţime, mult mai tăios. Service avea desigur mult mai mult de suferit decât Neale din cauza frigului, chiar dacă munca lui nu era atât de grea şi îndelungată.

Îl găsi pe Service acasă, în adăpostul său, la căldură şi în cea mai bună dispoziţie. Şi-au comparat notiţele, descoperind

încă de acum, din primele etape ale muncii lor, că era neapărat necesar să se studieze cu seriozitate problema apariţiei troienelor.

Au luat prânzul împreună şi apoi, în primele ore ale după-amiezii, Neale a pornit-o pe lungul şi dificilul drum către casă. Această vizită îi arătă că Service suporta mai uşor singurătatea, dar că probabil avea să sufere din cauza frigului mult mai rău decât cei de la cabană. Service nu era un om de acţiune pur sânge şi Neale îşi făcu unele griji pentru el. Ştia de la trapper, iarna era deosebit de aspră sus, în Munţii Wyoming.

Noiembrie aduse cu sine adevăratele furtuni – imense cete de nori cenuşii, ploaie, grindină, zăpadă şi gheaţă. Neale îşi spuse că de fapt nici nu ştiuse ce e aceea o iarnă până atunci, iar într-una din zile, când a fost măturat de vânt de pe o înălţime cu capul înainte, drept în zăpadă, nu a avut decât o confirmare a acestui adevăr. Mai multe zile în şir nici nu a putut să iasă din cabană. Erau şi perioade când rămânea liniştit acasă, deoarece observaţiile sale se limitau numai la zilele ce urmau imediat după o furtună de zăpadă. Învăţase să meargă pe schiuri, dar munca era extrem de obositoare. Se întorcea acasă complet extenuat, prea stors de puteri ca să mai poată mânca sau vorbi. Treptat, se obişnui cu extraordinarul efort, devenind rezistent şi puternic.

Într-una din zilele mai blânde, din ce în ce mai rare pe la mijlocul lui decembrie, Neale îl vizită din nou pe colegul său de pe vârful trecătorii. Service se afla într-o stare deosebit de proastă. Căzuse pe un vârf alunecos de piatră şi se rănise la picior, sau chiar avea o fractură. Neale încercă să stabilească despre ce fel de lovitură era vorba, dar nu reuşi. Service era practic incapabil să-şi mai poarte de grijă, chiar dacă nu avea dureri prea mari. Au ajuns amândoi la concluzia că trebuie transportat într-un loc în care să primească îngrijire.

— M-am gândit la o soluţie. Vă putem duce în casa de bârne a lui Slingerland, fără să vă facem nici un rău. Îl aduc pe Slingerland cu sania lui. La noi este mai confortabil, va fi mult mai bine, din toate punctele de vedere.

Şi-au luat rămas bun, Neale asigurându-l că se va întoarce în cel mult douăzeci şi patru de ore.

Apusul acelei zile avea ceva ameninţător, tulbure. Mai târziu, când Slingerland îi spuse că vine o nouă furtună, înţelese semnificaţia fenomenului. Înainte de căderea întunericului, se stârni un vânt ce vuia ca un cor de stafii printre copaci.

— E de rău, comentă trapper-ul.

Cuprins de nelinişte, Neale ieşi afară, urmat de Slingerland. Zăpada se lăsa asupra văii – uşoară, uscată, ca o pulbere. Vântul te pătrundea până la oase cu răceala lui. Slingerland îi strigă ceva, dar Neale nu reuşi să-l înţeleagă. Reîntorşi înăuntru, vânătorul îi explică:

— E viscol!

Neale era profund afectat.

— Nu are nici un rost să-ţi faci griji pentru Service, îl îmbărbăta Slingerland. Dacă este viscol, nu putem urca şi cu asta basta. Poate nu va fi atât de rău, deşi nu aş băga mâna în foc.

Nici măcar Allie nu a fost în stare să-i redea buna dispoziţie lui Neale în acea seară. După ce se culcaseră ceilalţi, mai rămase multă vreme să înteţească focul şi să asculte furia de afară. Când se mai stinse puţin focul, asupra cabanei se lăsă un frig neplăcut, semn că afară temperatura scădea continuu. Neale spera însă în continuare cu disperare; se culcă şi el în cele din urmă.

Dimineaţa următoare, în casă era aproape la fel de întuneric ca noaptea. Vârtejurile turbate de zăpadă acopereau soarele.

Viscolul bântui timp de patruzeci şi opt de ore. Când în sfârşit se potoli ninsoarea, se făcu şi mai frig. Neale bănuia că sânt cam patruzeci de grade minus, dar vânătorul afirma că sânt cam şaizeci. Era imposibil să ieşi acum din casă.

În cea de-a cincea dimineaţă, reuşi să-l convingă pe Slingerland să încerce să ajungă la Service. Larry dorea să-i însoţească, dar Slingerland consideră că este mai bine să rămână cu Allie. Cei doi bărbaţi au plecat bine echipaţi, cu

schiurile în picioare şi trăgând o sanie după ei. O crustă îngheţată acoperea zăpada depusă, altfel ar fi fost imposibil de înaintat. Ajunşi pe culme, îi izbi în plin vântul dinspre nord. În ciuda hainelor groase Neale crezu că îi îngheaţă măduva în oase. Erau locuri unde amândoi trebuiau să-şi pună toate forţele ca să ţină sania, cu mâinile lor ţepene de frig. Doi paşi înainte şi unul înapoi, aşa se băteau ei cu furtuna. După multe ore de luptă înverşunată, au ajuns la adăpostul lui Service.

În anumite locuri, vântul măturase zăpada de tot, rămânând stânca goală la vedere. Deasupra colibei nu se zărea fum. Locul arăta ca şi cum n-ar fi trecut nimeni pe acolo întreaga iarnă. Neale îi aruncă o privire necăjită lui Slingerland.

— Fiul meu, nu cred că ne aşteaptă lucruri prea bune, spuse el. Nu avem timp de pierdut.

Împinseră uşa, se aplecară şi intrară. Neale se uită întâi la cămin, în care nu mai arsese focul de zile întregi. Zăpada pătrunsese în adăpost şi se adunase în mici grămezi spulberate de vânt. Păturile de pe prici îl acopereau pe Service, îi ascundeau faţa. Cei doi bărbaţi ştiau acum ce se întâmplase.

— A îngheţat!

Service zăcea ţeapăn pe prici, alb, ca împietrit; trăsăturile lui vădeau că nu suferise.

— A adormit şi nu s-a mai trezit, spuse Slingerland.

— Slavă Domnului. Vai, de ce nu am rămas cu el!

— Prea târziu, fiule. Vor mai muri mulţi tineri până se construieşte linia asta blestemată.

Neale căută scrisorile, notiţele şi obiectele de preţ ale lui Service, pe care voia să le predea la statul major al inginerilor.

Cu un târnăcop şi o lopată, care serviseră la săparea bordeiului, s-au apucat să-i sape un mormânt în nisipul şi pietrişul îngheţat. Îl înfăşurară pe Service în pături şi îl coborâră în groapă.

Încă un mormânt fără nume! Neale văzuse până atunci nouă asemenea morminte. Acesta din urmă se afla la nici o sută de paşi de locul viitoarei linii ferate.

— Slingerland, strigă Neale, pe aici va trece trenul în goană!

Călătorii vor privi pe fereastră; tineri în căutarea norocului, perechi aflate în luna de miere, mii de oameni ocupaţi sau fericiţi – vor trece pe lângă groapa bietului Service fără să ştie că el zace aici!

— Da, fiule, dacă oamenii vor să aibă căi ferate, atunci trebuie să ucidă oameni ca să le construiască, răspuns vânătorul, posomorât.

Cu vântul în spate, Neale şi Slingerland au fost mânaţi spre casă aproape fără voia lor. Au hotărât să nu-i spună lui Allie despre tragicul eveniment. Aşa se sfârşi cea mai rece, grea şi întunecată zi pe care o trăise vreodată Neale.

Iarna trecu, zăpada se topi, vânturile se potoliră şi veni primăvara.

Neale hotărâse deja ca Allie să rămână în vara aceea cu Slingerland. Ea se simţea minunat acolo şi dorea să stea cu vânătorul până când Neale putea să o ia cu el. În momentul respectiv, aceasta ar fi fost imposibil. Un şantier de construcţii plin de soldaţi şi muncitori nu era locul potrivit pentru Allie. Neale se ferea de gândul să o ducă la Omaha, fiindu-i teamă de spaniolul acela, Durade, care îi distrusese viaţa mamei lui Allie şi de tatăl lui Allie, pe care ea nu-l văzuse niciodată. Neale presimţea că aceşti doi oameni vor apărea în calea lui într-o bună zi şi până atunci îşi dorea să fie deja căsătorit cu Allie. Acum ea nu avea nici şaptesprezece ani.

Într-o zi, nu cu mult înainte de plecare, liniştea văii lui Slingerland a fost tulburată de vizita a patru bărbaţi cu înfăţişare de duri. Îşi făcură apariţia călare, de-a lungul pârâului. Reacţia lui Larry a fost semnificativă pentru Neale: acesta a tras o înjurătură printre dinţi, după care s-a deplasat cu calmul lui caracteristic, aşezându-se între ei şi uşa cabanei, unde stătea Allie, cu mirarea zugrăvită pe faţa ei frumoasă. Texanul purta întotdeauna revolverul cel greu la brâu şi nimeni din vest nu s-ar fi încumetat să-i pună talentele la îndoială. Bărbaţii s-au purtat politicos, au cerut puţin tutun, părând să nu aibă nici un gând rău.

— Departe de drumul mare colţişorul ăsta, spuse unul din ei.

— Da. Eu sânt vânător, răspunse Slingerland. Voi de unde veniţi?

— Din Ogden. Mergem spre răsărit.

— E circulaţie mare pe drum?

— Da. Destul de multă pentru regiunea asta sălbatică. Şi toţi merg spre est. Încă nu ne-am întâlnit cu nici o caravană care să meargă spre apus. Aţi auzit că se construieşte o cale ferată – din Omaha? Aşa vorbeşte lumea.

Aici interveni şi Larry.

— Desigur; sânt soldaţi peste tot locul în zona asta.

— Da, soldaţi; zise unul din călători.

— Aşa-i, calea ferată se construieşte cu soldaţi. Bărbaţii plecară fără să mai spună nimic şi fără să-şi ia rămas bun. Slingerland strigă după ei să deschidă ochii ca lumea, deoarece indienii se află pe picior de război.

— Hm, indivizii ăştia nu prea-mi plac, explică el. Nici Neale nu era prea încântat de vizită, dar Larry râse la gândul că o bandă de tipi de asemenea calitate poate deveni periculoasă.

— Dacă e vreun bărbat prin preajmă, spală putina… Dar nu mi-ar place deloc să o găsească pe Allie singură pe aici.

— Pot să-mi port singură de grijă, strigă Allie curajos. În ciuda respectului care îl aveau faţă de priceperea la oameni a cowboy-ului, Neale şi Slingerland considerau apariţia unor asemenea indivizi un semn de rău augur pentru vânătorii singuratici.

— Va trebui să mă mut şi mai adânc în munţi, cât mai departe de drum, mormăi Slingerland.

Această întâmplare îl făcu şi pe Neale să-şi schimbe planul iniţial de a căuta aurul îngropat. Nu i-ar fi convenit câtuşi de puţin să fie prins acum pe când dezgroapă aur din pământ, sau cărând pungile; cât despre Slingerland, nici el nu prea avea chef să ascundă comoara în cabana lui sau prin apropiere.

— Acum, având în vedere că nici nu ştim exact dacă este acolo cu adevărat, vom aştepta până vă întoarceţi în vară sau

la toamnă, le propuse el.

Sosi şi ziua plecării spre tabără a lui Neale şi Larry. Allie se arăta mai vitează decât Neale, care era livid şi tremura. Îl sărută pe Larry.

— Reddy, să ai grijă de tine – şi de el, îi spuse ea.

— Desigur, Allie. Rămâi cu bine.

Larry o luă înainte pe potecă, în zorii cenuşii.

— Allie, nu te pot părăsi, zise Neale răguşit, îmbrăţişarea ei îi răpea puterile.

— Trebuie. Te aşteaptă munca. Gândeşte-te la ţinta ta! Repede, iubitul meu du-te!

Neale nu o mai vedea limpede şi nu-şi găsea cuvintele.

— Ai să mă iubeşti întotdeauna?

— Trebuie să mă mai întrebi?

— Sărută-mă, murmură el şi se apleca spre ea. Îmi pare atât de rău că trebuie să te părăsesc! Allie, fetiţa mea!

Allie îl ţinea strâns în braţe, cu pasiune şi îl sărută de mai multe ori.

— Rămâi cu bine! Ultimul cuvânt era pronunţat încet, pe jumătate sufocat, amintind de vechea ei durere amară.

Se văzu apoi singur. Şovăind, se urcă în şa, cu lacrimi în ochi şi plecă pe urmele lui Larry.

Capitolul VIII

Neale şi King călătoreau cu bagaj puţin şi fără animale de povară; la răsăritul soarelui ajunseseră la ruta principală.

Aceasta purta semnele vizibile ale unei circulaţii intense, semănând aproape cu un drum de ţară. Urme proaspete de cai şi boi, de roţi de căruţă, rămăşiţe ale focurilor – toate acestea stăteau mărturie că în curând regiunea avea să sufere o prefacere radicală.

Întreaga regiune era teritoriu indian. Neale şi tovarăşul său nu aveau habar dacă indienii sioux îşi părăsiseră sălaşurile de iarnă şi erau pe picior de război. Oricum, ei nu s-ar fi putut afla peste tot. Neale şi King îşi asumară riscul, la fel ca toţi ceilalţi călători numeroşi; în cazul lor, riscul nu era poate tot atât de mare, caii celor doi fiind în stare să galopeze repede ca vântul.

Străbătură şaizeci de mile din zori şi până la căderea întunericului, cu o scurtă pauză la prânz, ajungând la Fort Fettermann fără nici un incident. Aici îl aştepta pe Neale ordinul să se prezinte urgent la punctul de lucru de la North Plate. Neale află că în vara trecută se construiseră patruzeci de mile de cale ferată, pe care trenurile circulau deja, la vest de Omaha. Simţi cum îi creşte inima. De multe săptămâni nu mai auzise nici o ştire îmbucurătoare despre Union Pacific. În primăvara aceea se înaintase mult cu lucrările de nivelare. Umblau prin fort zvonuri că viaţa de şantier era destul de agitată. Dar tema principală erau indienii sioux, despre care se spunea că vor provoca mari neplăceri soldaţilor, pornind din munţii lor şi atacându-i pe aceştia.

La North Plate locuia Baxter cu un singur măsurător de teren; îi primi deci pe Neale şi Larry cu braţele deschise. Neale se apucă de muncă, plin de energie şi pricepere, calităţi pentru care era atât de apreciat de şefii săi.

Trecu vara şi o parte din toamnă şi Neale fu chemat la Omaha. Această ştire avu efect de trăsnet asupra lui. Sperase să poată petrece o nouă iarnă în dealurile din Wyoming,

dezamăgirea fiind cu atât mai mare. Se gândi chiar să renunţe la muncă. Despărţirea atât de îndelungată de Allie i se părea de nesuportat. Dar însărcinarea pe care avea să o primească îl consolă întrucâtva. Neale condusese lucrările topografice pentru podurile din Munţii Wyoming, iar acum era nevoie de el în birourile statului major, unde se elaborau planurile şi proiectele. Acceptă deci propunerea, luând hotărârea să ceară să fie trimis în prima linie a frontului de lucru primăvara următoare. Larry Red King refuză să meargă cu el spre răsărit, iar Neale bănuia că ghiceşte motivele lui.

— Mă mai învârt pe aici şi te aştept; du-te la muncă, tinere. Într-o bună zi, ai să ajungi mare şef.

Neale plecă de la North Plate cu o caravană de care. După o lungă şi plictisitoare călătorie, au ajuns la locul unde fuseseră întrerupte lucrările de nivelare în acea toamnă. Era un spaţiu imens, locul fostului şantier, unde nu mai rămăseseră decât grămezi de resturi, de parcă ar fi trecut un ciclon pe acolo. După alte cincizeci de mile şi două zile nesfârşite, de nesuportat, Neale auzi fluieratul unei locomotive. Venea de la mare distanţă. Neale scoase un strigăt de bucurie, imitat de tovarăşii săi de drum.

Se apropiară de tabără, care se prezenta sub forma unui conglomerat de barăci şi corturi scunde, acoperite de norii de fum ai locomotivei. Neale nu rămase aici mai mult de zece minute: se alătură mulţimii care se înghesuia într-un tren lung, format din vagoane de vite şi vagoane mici şi vechi de persoane.

Se simţea nemaipomenit de mândru. Contribuise şi el la construirea liniei pe care circula acum trenul. Muncitorii cu figuri aspre, zgomotul şi fumul, vagoanele străvechi, gata să se desfacă în bucăţi, grămezile de deşeuri şi ruinele de la marginea căii ferate erau toate pentru Neale părţi ale unei frumuseţi romantice, privite prin prisma ambiţiei şi visurilor sale.

În ciuda deselor şi nesfârşitelor opriri de-a lungul celor trei sute de mile, tânărului inginer i s-a părut o călătorie plăcută.

Ajunse astfel la Omaha – viitoare metropolă a vestului, oraş asemănător unui stup de albine.

Neale se lăsă apoi prins în vârtejul ameţitor de planuri, sarcini, donaţii de teren, privilegii, premii, drepturi de sechestru şi arendă, interese ale guvernului, armatei, de stat şi naţionale, înşelăciuni, profituri şi şantaje – toate aceste motive egoiste şi altruiste, toate aceste scopuri viclene sau nobile, toate aceste mase de oameni în mişcare – materialul de construcţie al liniei Union Pacific. Neale, care era un visător, nu se simţea deloc atras de aceste aspecte politice şi negustoreşti ale proiectului.

După terminarea războiului civil, preşedintele şi congresul Statelor Unite aveau destul de lucru cu propriile lor griji, iar guvernul nu putea să-şi permită să pună la dispoziţie decât un sprijin material modest, prin cedare de terenuri şi împrumuturi. În schimb, el oferea oamenilor care doreau să construiască linia mari recompense.

Prima societate de construcţii a primit peste un milion şi jumătate de dolari. Însă banii se cheltuiau atât de repede, încât societatea şi-a dat curând seama de dimensiunile reale ale afacerii şi s-a dat bătută.

Apoi s-a fondat aşa-zisul Credit Mobiliar, o întreprindere faimoasă şi rău famată. Era de fapt una din societăţile de construcţie obişnuite la acea vreme, care conduceau şantierele de căi ferate. Directorii ei erau de părere că nu trebuie aşteptată exploatarea liniei ferate pentru a obţine beneficii, ci se foloseşte mai bine perioada de construire a ei, organizând, în consecinţă, un sistem fraudulos bine pus la punct. Operaţiunile Creditului Mobiliar au provocat în ultimă instanţă unul din primele scandaluri politice serioase din istoria congresului Statelor Unite.

O lege care îl aducea pe Neale în pragul furiei demente era aceea care permitea guvernului Statelor Unite ca, după terminarea unui sector de cale ferată de un anumit număr de mile, să trimită o comisie de experţi însărcinată cu testarea liniei şi formularea unei aprecieri a muncii efectuate. Nici una din aceste comisii nu reuşea vreodată să cadă de acord cu o

altă comisie; iar experţii, prinşi în labirintul ameţitor de planuri şi contraplanuri, comploturi şi contra comploturi, raportau mai sus că anumite sectoare trebuiesc construite din nou.

În cazul unui asemenea sector, motivul invocat fusese înclinaţia prea mare a pantei şi cum Neale condusese acolo măsurătorile topografice, s-a răspândit vestea că lucrează de mântuială. Şi-a revăzut notele şi calculele, a constatat că sânt corecte şi s-a dus înjurând la Henney, să-i explice situaţia. Şi acesta înjură, înjură mai tare decât Neale; era şi el de aceeaşi părere şi îl sfătui să se adreseze experţilor.

Neale îi urmă sfatul şi constată că toţi membrii comisiei au fost de acord cu el, cu o singură excepţie, un om purtând numele Allison Lee. Neale tresărise la auzul numelui. Lee era cărunt, puternic ridat şi încruntat, ceea ce, din experienţa lui Neale, reprezentau trăsături tipice ale conducătorilor lui Union Pacific.

Neale afirmă că este de datoria lui să demonstreze că şi-a îndeplinit munca aşa cum se cuvine şi că el dispune de calculele corecte. Dl Lee îi răspunse că măsurătorile erau incorecte şi trebuiau reluate.

— Sunteţi cumva şi dumneavoastră topograf? Întrebă Neale pe ton vehement, simţind că îi fierbe sângele în vine.

— Mă pricep la unele lucruri din tehnologia construcţiilor, răspunse comisarul.

— Probabil nu la prea multe, îi replică Neale, dând frâu liber temperamentului său.

— Tinere domn, vă rog să vă măsuraţi cuvintele.

— Domnule Lee, vreţi să mă ascultaţi? Iată notiţele mele. Dumneavoastră nu aţi vizitat sectorul decât în treacăt şi v-aţi înşelat la măsurătoare cu câteva picioare.

Dl Lee refuză să-i vadă hârtiile şi îi făcu un semn nerăbdător să-l lase în pace.

— Îmi distrugeţi şansele, insistă Neale cu încăpăţânare.

— Bănuiesc că nu vă veţi păstra nici postul dumneavoastră, după modul în care vorbiţi cu superiorii.

Mai mult nu-i trebui lui Neale; se albi la faţă.

— Asta-i o nedreptate drăcească, toată prostia asta cu

experţii, îi strigă el în faţă lui Lee. Nedreptate! Lodge o ştie şi Henney o ştie. Şi dumneavoastră! Ultimul trăgător de sfori al guvernului vine aici să se lege de inginerii cinstiţi şi harnici care construiesc linia. Este strigător la cer! ... Sectorul acesta are patruzeci de mile. După dumneavoastră, cinci dintre ele trebuie măsurate, nivelate şi reconstruite. Patruzeci şi şase de mii de dolari de mită – acesta-i secretul. Încă două sute treizeci de mii de dolari pentru buzunarele cine ştie cărei societăţi de construcţie!

Neale ieşi din birou, se întoarse la Henney şi îi relată, cuvânt cu cuvânt, întreaga discuţie. Henney îl felicită pentru curajul său, dar deplânse incidentul. Nu putea aduce decât foloase minore şi imense necazuri. Mulţi din membrii acestor comisii erau politicieni, în relaţii foarte strânse cu directorii şi deloc dispuşi să dea lovituri Creditului Mobiliar.

Capitolul IX

În luna mai a anului 1866, un tren de persoane însoţit de soldaţi intra în tabăra North Plate; primul care coborî era Warren Neale, mai puternic şi dornic de acţiune ca oricând, totuşi puţin îmbătrânit şi cu faţa palidă din cauza muncii de birou şi a aşteptării îndelungate.

Larry King l-a întâmpinat primul; timpul nu îl schimbase pe acesta cu nimic. Întâlnirea lor era ca între doi fraţi care nu se văzuseră de mult timp.

— Red, cum le merge cailor tăi?

— Au iernat bine, dar am cheltuit până la ultimul ban. Sânt falit, răspunse Larry.

— Eu am bani cu lopata şi ce este al meu este şi al tău. Înainte marş, Red, pune şaua pe caii de povară, bagaj, uşor şi mergem în dealurile Wyoming-ului.

— Aha, asta aşteptam eu... Neale, trebuie să fim al dracului de atenţi. Pieile roşii bântuie ca viespile. Vezi cât a crescut tabăra asta. Oamenii sosesc aici în grupuri mari, călare şi în care, de când s-a terminat iarna. Iar cei care vin din vest povestesc tot felul de lucruri teribile.

Neale ajunsese la North Plate pe la prânz; înainte de căderea serii, cei doi prieteni goneau deja spre apus.

Călătoreau noaptea şi ziua se odihneau, traversând repede câmpia monotonă din Nebraska. Din vara trecută indienii sioux patrulau de-a lungul potecilor sudice din Wyoming. Experienţa anilor îndelungaţi petrecuţi de cowboy în Texas-ul natal le-a fost de mare ajutor. Ochiul său ager ce distingea urme de paşi, fum şi obiecte aflate la mare distanţă, grija cu care ştergea urmele şi alegea locurile de popas şi arta sa de a îngriji caii – numai aceste calităţi au făcut posibilă călătoria lor. Au văzut de mai multe ori urmele indienilor, înainte ca să apară la orizont crestele Munţilor Wyoming. Iar de mai multe ori au dat ocoluri largi în jurul câte unui foc de tabără.

Valea lui Slingerland purta semnele unei veri timpurii. Pe

poteca bine cunoscută nu era nici o urmă de cai, oameni sau animale. Ploaia căzută în ajun le ştersese probabil.

Tensiunea nerăbdării lui Neale îl ajută să suporte apăsarea temerii. Poteca părea aceeaşi, pârâul murmura ca înainte, copacii sclipeau verde în lumină, totuşi Neale simţea o mică diferenţă.

Trecură de pâlcul de pini. Înaintea lor, pe locul unde fusese cabana, nu rămăsese decât o movilă de ruine înnegrite. Neale simţi că îi sare inima din loc, apoi se opri. Nu putea nici respira, nici vorbi, nici mişca.

— Dumnezeule Atotputernic! spuse Larry, încercând să-l bată pe Neale pe umăr, cu o mână tremurândă. Pieile roşii! Eu m-am temut tot timpul – ne-am luat după vorbele lui Slingerland.

— Red! Caută – caută peste tot!

Neale se întinse la pământ, orb, nenorocit, sfâşiat de durere. Allie! Ea strigase probabil numele lui în ceasul nenorocirii şi el nu-i venise în ajutor de această dată. Cu simţurile lui pe jumătate moarte aproape nu-şi dădu seama când se apropie Larry şi se aşeză lângă el.

— Nimeni prin preajmă, îi spuse Red răguşit. Nici o singură urmă! … Focul ăsta a ars cam acum două săptămâni. Poate mai mult… Nici o urmă!

Neale sări în picioare şi începu să răscolească prin ruinele cabanei, printre resturile carbonizate. Ardoarea căutărilor sale nu a fost răsplătită. Neale rămase în faţa prietenului său, scăldat în transpiraţie, neştiind ce să facă. Larry îi ocolea privirea.

— Allie nu mai este! A plecat!

— Ah, poate că Slingerland s-a mutat şi a dat foc la casă. Nu i-a convenit când i-a văzut pe cei patru hoţi de drumul mare.

— De ce-ţi baţi gura de pomană! Nici tu nu crezi ce spui! Vreau să ştiu ce gândeşti tu cu adevărat.

— Neale, e cât se poate de rău, îi răspunse Larry. Nu pot să-mi imaginez decât că Slingerland a lăsat-o pe Allie singură… şi apoi…

— Indienii?

— Poate. Cred însă mai degrabă că a fost o bandă, ca aceea care ne-a vizitat.

— Nu, Reddy – numai asta nu! gemu Neale în durerea lui. Dacă ar fi căzut în mâna indienilor, ar fi omorât-o, scalpat-o sau ar fi luat-o prizonieră, în tribul lor Dar dacă a fost o ceată de criminali de ultimă speţă, ca aceia pe Dumnezeul meu, dacă aş şti că aşa s-a întâmplat, mi-aş trage un glonţ în cap.

Larry începu să înjure.

— Dacă ne pierdem capul, n-am realizat nimic. Mai bine facem ceva.

— Ce, pentru numele lui Dumnezeu? strigă Neale deznădăjduit.

— Cotrobăim cărările prin munţii ăştia negri. Poate îl găsim pe Slingerland.

Porniră în căutare – Neale se purta ca un nebun, în schimb Larry era ca întotdeauna vigilent, credincios şi inteligent. Neale nu ţinea cont de nici un sfat sau prevedere. Numai braţul puternic al cowboy-ului la salvat. Trebuiau să găsească apă şi iarbă şi să mănânce, lucruri pe care Neale le uita. Dormea şi se odihnea foarte puţin şi aproape că nu mânca. Erau în primejdie să dea oricând peste indieni. Neale s-ar fi bucurat să se întâlnească cu ei, deoarece în chinul lui, moartea nu îl speria.

Bătură munţii în toate direcţiile, mergând mai ales pe lângă ape, în speranţa că vor găsi un nou sălaş al lui Slingerland. Urmau poteci care nu duceau nicăieri; câte o urmă de copită le trezea speranţele, nu pentru mult timp însă. Curând şi-au terminat şi micile lor rezerve de mâncare, trăind de pe urma vânatului.

Şi totuşi, cam după vreo două săptămâni, au întâlnit, în apropierea unui baraj ridicat de castori, doi vânători care îşi aşezau cursele. De la prima privire şi-au dat seama că oamenii aceia ştiau ce caută ei.

— Bună ziua! îi salută Larry. Ce bine e să vezi oameni din nou!

— Aşa-i, prietene, sânt cam rari pe aici, îi răspunse unul din trapper-i.

— Îl căutăm pe Slingerland. Îl cunoaşteţi?

— Pe el îl ştim de mulţi ani. Acum o săptămână a trecut pe la noi – chiar după ploaia cea mare, nu-i aşa, Bill?

— Şi era singur? întrebă Larry, poticnindu-se.

— Da şi arăta groaznic. Ne-a spus că şi-a pierdut fata şi că este nenorocit.

— A pierdut-o!

— Hm, el era convins că nu fuseseră indienii, răspunse vânătorul, gânditor. Slingerland este în relaţii bune cu indienii sioux – face comerţ cu ei. El...

— Repede, repede! îl întrerupse Neale. Ce s-a întâmplat cu Allie Lee?

— Tinere, noi nu ştim decât ce ne-a povestit Al. Ne-a spus că era pentru prima oară când a lăsat-o singură acasă. Când s-a întors, nu a găsit decât tăciuni aprinşi. Totul distrus, fata dispărută şi urme – urme de potcoave şi de cizme, cam trei sau patru oameni. Al s-a luat după ei. Apoi a început ploaia, în aceeaşi noapte şi poate fi bucuros că nu a murit înecat. A doua zi, urmele dispăruseră. A mai încercat câteva zile, pe urmă a renunţat. Şi-a zis că probabil fata e moartă, că ea nu era genul care să poată rămâne în viaţă mai mult de o zi cu asemenea indivizi. Nişte netrebnici, veniţi dinspre terenurile aurifere. Bill şi cu mine, nu prea ne dăm în vânt după ideea asta cu trenul. Ne strică toată regiunea; nu mai e de trai pentru vânători.

Câteva săptămâni mai târziu, îşi făcea apariţia în tabără la North Plate un cowboy şchiopătând, slab şi zdrenţuit, mergând pe lângă un cal prăpădit, pe spinarea căruia stătea legat în sa un călăreţ, clătinându-se în toate părţile.

Faptul nu stârni senzaţie, deoarece asemenea scene erau obişnuite în lagăr. Calul avea urme de gloanţe pe gât; călăreţul avea cămaşa însângerată, iar însoţitorul său avea braţul bandajat.

Neale zăcea bolnav de o rană mai adâncă, în timp ce i se vindeca şoldul străpuns de un glonţ. Larry stătea zi şi noapte la căpătâiul lui, îngrijindu-se de el. Emoţia, supărarea, foamea,

oboseala, pierderea de sânge şi insomnia îl aduseseră pe Warren Neale în pragul morţii. Nu-i păsa dacă murea sau rămânea în viaţă. Numai răbdătorul, fidelul său prieten se lupta pentru viaţa lui.

Baxter şi Henney, trecând prin North Plate, l-au vizitat şi pe Neale, apoi a venit şi şeful lor şi i-a poruncit lui Larry să-l transporte în corturile statului major. Aici s-a bucurat de cea mai atentă îngrijire şi simpatie. Se cunoştea povestea lui romantică şi sfârşitul tragic al acestei. Medicul s-a ocupat şi el de Neale, dar numai grija lui Larry King, prezenţa şi curajul lui l-au salvat Neale de la moarte. El...

S-a făcut bine şi s-a întors la munca lui, împreună cu cowboy-ul. În haosul din lagăr, numai puţinii oameni cu care Neale se afla în contact mai strâns au remarcat schimbarea ciudată pe care o suferise. Inginerii, la rândul lor şi-au dat seama că nu mai era la fel de harnic şi energic ca înainte. Entuziasmul său scăzuse. Curând începu să bea şi să joace cărţi. Larry a încercat la început cu rugăminţi să-l aducă pe calea cea bună, după care începu şi el să bea şi să joace. Se observă atunci că Neale bea fără să se îmbete şi nu pierdea niciodată sume mari de bani. Minunatul lui prieten, Larry, avea grijă de toate.

North Plate a fost cuprins de o nouă agitaţie pe măsură ce se apropiau şinele şi trenurile şi odată cu ele soldaţii – având datoria să-i apere pe muncitori – şi armata de negustori şi paraziţi care trăiau de pe urma lor.

Primul tren care ajunse la North Plate aducea cu el directori ai liniei Union Pacific, printre care Warburton, Budd şi Eogers, membrii comisiei Lee şi Dunn, care urmau să inspecteze noua secţiune.

Cele cinci mile de cale ferată măsurate de Neale şi pe care comisia le considerase necorespunzătoare fuseseră înlăturate, măsurate din nou şi reconstruite.

Neale mersese împreună cu Baxter şi măsurase noul sector. Întors la North Plate, provocă consternare într-o şedinţă a directorilor, experţilor şi inginerilor, demonstrând că noile

măsurători coincideau cu vechile sale date.

— Domnii mei, cele cinci mile stricate şi refăcute au exact aceeaşi pantă, diferenţa nu e nici măcar de un ţol.

Baxter confirmă cele spuse. Experţii au început să vocifereze, iar directorii au cerut informaţii mai precise.

— Am să vi le dau! strigă Neale. Patruzeci şi şase de mii de dolari mita! Cinci mile două sute treizeci de mii de dolari! De două ori în buzunarele aceleiaşi societăţi de construcţie!

Se iscă un scandal nemaipomenit. Neale aruncase o bombă în întrunirea lor. În tabără se ştia de fapt bine că pe lângă marele entuziasm al muncii îşi făcuse loc şi lăcomia.

Warburton era personajul principal din grupul de directori. Îl luă pe Neale de umăr şi îl împinse înaintea colegilor săi:

— Acesta este omul de care avem nevoie în munca noastră. Acesta este adevăratul spirit în care vom putea, construi calea ferată Union Pacific. Îl vom trimite pe el cu cifrele lui la Washington. Astfel vom face să se renunţe la legea asta idioată, datorită căreia ne trimit pe cap experţi care vin aici şi distrug munca oamenilor harnici.

Neale se afla din nou în faţa unui prilej minunat de afirmare.

Allison Lee se ridică şi ţinuta lui liniştită, impunătoare, sclipirile de oţel din ochii săi cenuşii au făcut să fie ascultat cu atenţie de cei din jur.

— Mister Warburton, domnii mei, spuse el, eu mi-amintesc de acest tânăr inginer, domnul Neale. Când am sosit aici, m-am interesat de el, pentru că ştiam punctul lui de vedere în legătură cu cele cinci mile. Am aflat că este un tip mai aparte şi irascibil, care îşi lasă munca baltă şi se face pierdut cine ştie pe unde – un beţivan şi cartofor. Nu mi se pare normal să se ia în consideraţie raportul fals cu care a tulburat şedinţa noastră.

— Cifrele! Mele nu sânt false! replică Neale, alb ca varul. Dumneavoastră ştiţi mai bine, domnilor directori. Mister Lee nu este inginer. De fapt, nici unul din domnii aceştia nu are căderea şi capacitatea să aprecieze munca noastră. Totul nu-i decât politică! Înşelătorie!

— O să vă aruncăm afară! strigă un alt membru al comisiei.

— Îmi voi prezenta demisia! strigă Neale. Să o ia dracu’ de

linie ferată!

Se iscă din nou mare zarvă. După care se făcu linişte mormântală. Din grupul de privitori prezenţi se desprinse cowboy-ul şi se apropie de masa unde avea loc discuţia, cu revolverul în mână.

— Stai! ţipă Neale.

— Rămâneţi pe loc şi lăsaţi-mă să vorbesc, rosti Larry în felul său tărăgănat şi indiferent.

S-a lăsat o linişte nefirească, toată lumea fiind îngheţată de spaimă. Ochii lui Larry îl ţintuiră pe Allison Lee.

— Dacă v-am înţeles corect, faceţi afirmaţia ca Neale a minţit cu cifrele alea nenorocite? întrebă el politicos.

Allison Lee era galben de frică.

— Aţi spus că prietenul meu a minţit? repetă Larry. Allison Lee reuşi să pronunţe un „Nu” pe jumătate sugrumat.

Cowboy-ul se retrase încet, precaut, cu privirea aţintită asupra mesei.

— Cam asta ar fi tot ce-aveam de zis, spuse el şi se pierdu în mulţime.

Capitolul X

Allie Lee poseda o minte în acelaşi timp activă şi contemplativă. Visând la Neale şi la viitorul lor împreună, e ocupa de o mulţime de lucruri; un an întreg a trecut fără ca ea să fi avut vreun moment de cumpănă sau melancolie.

Neale, gândea ea, a fost reţinut sau trimis la Omaha, sau i s-a dat o muncă şi mai importantă. Bănuia temerile lui Slingerland, dar inima ei îi spunea că Neale e bine şi că mai devreme sau mai târziu se va întoarce la ea.

În acea dimineaţă de mai când Slingerland a lăsat-o singură pentru prima oară, se trezi în zgomot puternic de copite. Întâiul ei gând a fost că se întorseseră Neale şi Larry. Se repezi la uşă. Bucuria ei a fost de scurtă durată. Neale nu era printre cei patru călăreţi din poiană.

Între timp, călăreţul din frunte se apropiase mult de casă. Era un tânăr bărbat uriaş, cu faţa arsă, ochi obraznici şi gura urâtă. Îi aducea aminte lui Allie de un om pe care îl văzuse în California. Se holba acum la ea.

— Hallo! Nu eşti fata lui Durade? o întrebă el cu asprime.

Allie ştia acum, îl mai văzuse pe terenurile aurifere.

— Nu, răspunse ea.

— Semeni cu ea de parcă… Mai e careva pe-acasă?

— Slingerland s-a dus prin pădure. Se întoarce imediat.

Băiatul o împinse într-o parte şi pătrunse în casă:

Se apropiară şi ceilalţi trei călăreţi.

— Bună.. Don’şoară, îi spuse unul din ei, mai în vârstă, cu păr grizonat, care ar fi putut fi căutător de aur, vânător sau bandit. Tovarăşii săi rămăseseră mai în spate. Primul purtă un sombrero mare şi negru. Celălalt era blond, cu ochi iscoditori.

— Unde-i Fresno? întrebă acesta.

— M-am uitat prin casă, răspunse cel numit Fresno, apărând în prag.

Până să se dumirească Allie, Fresno o prinse de mână şi i-o

răsuci la spate. Luă apoi un lasou şi o legă de un copac. Zbaterea ei a fost zadarnică.

— Dacă nu-ţi ţii gura, o să fie vai de tine!

Grijile lui Slingerland fuseseră deci întemeiate. Allie înţelese cât de dificilă e situaţia ei de-abia după ce se trezi legată de copac. O apucă furia şi încercă să se dezlege. Inutil, însă; reuşise doar să-şi rănească mâinile. Aproape de disperare, se gândi deodată la Neale, la durerea lui dacă ar fi pierdut-o: trebuia să lupte. Iubirea ei trebuia să fie mai puternică decât frica instinctivă, firească..

Se auzea cum cotrobăiau banditii prin cabană, aruncând mobila şi lucrurile. Veniră cu mai multe grămezi de blănuri de castor şi cu o pungă, în care Slingerland îşi ţinea banii şi puţinele lui lucruri de preţ. Ultimii doi care ieşeau din casă se certau pe o damigeana. Constatând în cele din urmă că era goală, au aruncat-o înăuntru, în focul din cămin.

— Sandy, s-au răspândit tăciunii în cameră, protestă cel bătrân. Blănurile o să ia foc.

— Lasă să ardă! strigă Fresno. Acum avem tot ce ne trebuia, înainte!

— La dracu', ce rost are să-i ardem coliba omului?

— Multă vreme nu arde ea, zise bărbatul cu sombrero. Şi dacă arde, oamenii gândesc că au fost indienii. Pricepi, bătrâne?

Fresno, care părea căpetenia bandei, se uită întâi la punga lui Slingerland, care era la el şi apoi la Allie.

— Băieţi, care e mai tare, câştigă punga. Spunând aceasta, Fresno le-o aruncă şi se îndreptă spre copac. Cei trei bărbaţi se repeziră, iar blondul Sandy, care era mai iute, puse primul mâna pe pradă. Ceilalţi doi rămaseră în preajma lui, destul de ameninţători, simţindu-se nedreptăţiţi.

— Împart cu voi, le promise Sandy. Aşteptaţi până facem popas. Luaţi şi blănurile de castor!

Fresno o dezlegă pe Allie de copac şi o târî la calul său.

— Suie-te, repede, îi porunci el fetei.

Allie se conformă. Scările erau prea lungi pentru ea.

— Băieţi, ia alergaţi şi aduceţi-mi unul din caii ăia pe care i-

am văzut lângă pârâu, strigă Fresno.

În timp ce Fresno îi potrivea scările, Allie observă că avea un revolver şi o carabină Winchester prinse de şaua calului său. Tânără se gândi un moment să se folosească de arme; curajul nu-i lipsea şi ar fi putut să-l omoare, iar apoi să scape cu fuga. Înainte să ia o hotărâre, Fresno terminase cu scările şi plecase, trăgând şi calul de căpăstru, după tovarăşii lui. Fata amână punerea în aplicare a planului ei, ştiind însă că nu trebuie să scape nici un moment, prielnic.

Sandy prinsese unul din armăsarii lui Slingerland – un mustang, calul preferat al lui Allie. Era obişnuită cu el – un cal iute ca vântul, mai iute decât caii bandiţilor. Fresno aruncă lasoul în jurul gâtului mustangului.

— Poţi călări fără şa? o întrebă el.

Allie minţi, spunând că nu poate. Spera să aibă prilejul să se folosească de armele din şa.

Plecară în marş rapid de-a lungul văii, apoi spre calea St. Vrain şi Laramie. La un moment dat, au pătruns pe o altă vale laterală, unde se afla şi tabăra lor. Nu îşi luaseră nici o măsură de camuflare a catârilor şi a poverilor din bivuac; Allie se gândi că nu le era frică de indieni. Probabil veniseră din California şi ocoliseră întâlnirea cu caravane, nefiind deci familiarizaţi cu primejdiile acelei regiuni.

Ajunseseră aici pe la ora prânzului. Soarele se acoperise şi părea că se pregăteşte o furtună. Fresno coborâse de pe cal şi o măsura din priviri. O trase apoi din şa cu brutalitate.

Allie îl împinse de lângă ea. Chiar dacă întreaga ei viaţă fusese protejată, într-un fel, trăise printre bărbaţi nu foarte diferiţi de Fresno şi ştia că nu i-ar fi servit nici o împotrivire sau rugăminte.

— Aşteaptă, îi spuse ea. Fresno, eu sânt fata lui Durade!

— Mi se părea mie că te cunosc. Dar te-ai făcut o femeie în toată firea şi frumoasă, pe deasupra.

Allie îl luă deoparte, la distanţă de ceilalţi, care se certau din nou.

— Fresno, dumneata cauţi aur.

— Desigur. Dar miza trebuie să fie mai mare – dacă sânt şi

ei în joc, fetiţo, zise el, batjocoritor şi arătă cu degetul peste umăr, la camarazii săi.

— Ţi-aduci aminte de Bill Horn?

— Horn? Căutătorul de aur care a dat peste vâna aia bogată, la Sacramento?

— Da, de el e vorba, răspunse Allie grăbit. Noi nu am plecat din California cu caravana lui. Şi el avea tot aurul cu el.

Interesul lui Fresno începu să crească.

— Am fost atacaţi de indieni sioux. Horn a îngropat aurul. Au fost ucişi cu toţii în afară de mine. Iar eu ştiu unde…

Fantomele trecutului o înfioraseră pe Allie, dar nici o amintire nu-i putea slăbi curajul.

Fresno deschise gura ca să le anunţe tovarăşilor săi această veste.

— Stai liniştit – nu le povesti, îi şopti Alie. Am o singură condiţie. Eu te conduc la locul unde e îngropat aurul.

— Fetiţo, eu pot să te fac să vorbeşti.

— Nu, asta nu poţi.

— Nu cred că eşti atât de vicleană, ca să-ţi închipui că te las să pleci – numai de dragul a puţin aur! În curând o să fie aur pe toate drumurile. Dar fetele ca tine sânt mai rare.

— N-am vrut să spun asta. Dumneata trebuie să te descotoroseşti de ceilalţi – iar eu am să te conduc la ascunzătoarea lui Horn.

Fresno rânji. Era limpede că gândul îl lua prin surprindere şi îi măgulea orgoliul.

— Frank e tovarăşul meu de când mă ştiu, mormăi el. Pe Frank nu l-aş putea înşela Ce fel de joc e ăsta, fetiţo? O bătaie bună şi-mi spui unde e aurul.

— Cu forţa nu mă faci să vorbesc. Eu joc pentru viaţa mea. Ştii că nu am nici o şansă împotriva a patru oameni ca voi.

— Ah, de asta nu mă îndoiesc, se lăudă el. Ascultă-mă, însă – dacă îl luăm partener şi pe Frank, e-n regulă Dacă nu cumva toată chestia e numai o minciună!

— Nu.

— De ce nu a dezgropat trapper-ul comoara?

— Pentru că îi era teamă să o ţină în cabana lui. Ne

gândeam să aşteptăm până plecăm de aici.

Explicaţia aceasta păru să-l mulţumească pe Fresno, care căzu pe gânduri.

Între timp, schimbul de cuvinte dintre cei trei derbedei ameninţa să se transforme în bătaie.

— Împart punga asta când am eu chef şi plăcere, le explica Sandy.

— Nu-i cinstit, băiete, îi replica bătrânul Miles. Văd eu că vrei să ţii totul pentru tine.

Frank, individul cu faţă sinistră, ascunsă sub sombrero, îi arătă pumnul lui Sandy:

— Unde e partea mea? Fresno se întoarse şi strigă:

— Frank, vino încoace! Acesta se apropie morocănos.

— Sandy e un porc de câine, mârâi el.

— Lasă-i pe ei să se bată, îi răspunse Fresno. Noi avem un joc mai grozav… Adu catârii.

O conduse pe Allie ceva mai încolo. Apăru şi Frank cu catârii. Fresno scoase revolverul şi carabina din şaua calului său, puse revolverul la brâu, iar carabina o rezemă de un copac.

— În cel mult un minut, Sandy îl împuşcă pe bătrânul Miles, zise Fresno.

— Despre ce joc e vorba? întrebă Frank curios.

— Aur, Frank, aur.

Îi explică pe scurt despre comoara îngropată de Horn, fără să menţioneze condiţia lui Allie.

— Trebuie să ne grăbim, strigă Frank.

Un foc de revolver îl întrerupse. Se auzi apoi o înjurătură răguşită, pe urmă alte două împuşcături, dintr-o altă armă.

— Acum la urmă a fost Sandy, remarcă Fresno rece. A nimerit, fără îndoială… ia du-te şi vezi.

Allie ştia acum că nu era departe momentul când va acţiona. Puterea sufletească ce îi dădea curaj îi spunea însă că trebuia să mai aştepte puţin.

Frank se întoarse la Fresno cu punga de aur care stârnise atâta patimă. Fresno râse.

— Sandy zace cu un glonţ în burtă, spuse Frank. N-o să

trăiască. Iar bătrânul Miles e sită.

— Ah! Aduc catârii ceilalţi. Uită-te ce e în pungă. Când dispăruse Fresno din vedere, Allie îşi desfăcu lasoul din jurul şoldurilor.

— Nu mai e nevoie de el.

— Sigur că nu, drăguţo, răspunse Frank. Fresno se poartă mult prea grosolan cu doamnele. Eu sânt un tip prietenos… Hai să-ţi răstorn punga asta în poală.

— Mai bine nu, răspunse Allie.

— Ho, pisico… ia te uită ce ochi are! … Bine, bine, potoleşte-te.

Scutură conţinutul pungii în nisip şi se aplecă să vadă. În ochii fetei nu apăruse supărarea, ci recunoaşterea faptului că sosise momentul favorabil. Nu mai ezită nici o secundă. Mai întâi se uită după mustang; era foarte aproape şi nelegat. Deodată, Allie remarcă poziţia capului şi urechilor animalului. El auzea ceva. Privi pe vale în sus şi văzu un şir de indieni coborând în vale; siluetele lor se distingeau foarte limpede. Allie şovăi câteva fracţiuni de secundă. Situaţia ei era deznădăjduită, un moment al vieţii sau al morţii. Se hotărî să intre în acest joc.

Cu un singur salt, apucă flinta. Frank auzi zgomotul.

— Ce faci acolo? strigă el tare.

— Nu te mişca! îl preveni Allie. Se apropie cu spatele de mustang. Pe coastă… sânt indieni!

El nu ţinu cont de cuvinte; sări în picioare şi veni spre ea.

— Atenţie, omule! ţipă Allie cât putea; bărbatul se apropiase.

Atunci apăru Fresno în plină fugă, alb ca varul. Fără să ţintească, Allie trase în Frank, chiar în momentul în care acesta voia să apuce arma. Bărbatul căzu în genunchi, apoi se prăvăli lângă trunchiul de copac.

Mustangul se speriase şi Allie a trebuit să arunce arma şi să-l ţină. Sări în spinarea lui, iar calul o luă la galop. Valea era mărginită de creste abrupte, stâncoase. Încercă deci să scape spre deschiderea văii. Manevra ei a fost însă înţeleasă de indieni. Mai mulţi din ei se repeziră să-i taie calea.

Fresno ieşi de la adăpost, călare pe şargul lui Sandy. Începu să tragă. Indienii răspunseră şi el la foc. Peste tot se vedeau norişori de fum; gloanţele loveau ţărâna din faţa lui Allie. Fresno câştiga teren, pe calul lui iute, Allie îşi conduse mustangul spre stânga, în speranţa să treacă de creasta aceea, ceva mai joasă. Din nefericire, apărură şi aici indieni. Se învârti în loc şi îşi dădu seama că trebuie să facă la fel ca Fresno.

Acesta fugea prin extrema dreaptă a văii, luând tot mai mult avans. Ieşise acum din bătaia puştii, dar indienii continuau să tragă.

Mustangul ei nu avea nevoie de îndemnuri. Strigătele şi şuieratul gloanţelor îl stârniseră foarte tare. Allie de-abia se ţinea pe el. Câştigase oarecare avantaj faţă de urmăritorii ei, care, constatând că au de-a face cu o femeie, nu mai trăgeau. Spera să ajungă la drumul principal şi să nu fie descoperită de indienii ce îl urmăreau pe Fresno. Speranţă zadarnică! Se trezi faţă în faţă cu un lanţ de piei roşii, ocupând toată gura văii.

Înconjurată din toate părţile, Allie se simţea pierdută. Atunci şi-aduse aminte de soarta mamei ei. Curajul o părăsi, la fel şi forţele. În jurul ei era ca o ceaţă. Pierdu controlul asupra mustangului. Avea sentimentul că se roteşte, încet, iar urletele îngrozitoare îi răsunau în urechi. Erau foarte aproape. Allie se rugă să aibă un sfârşit uşor şi pentru mântuirea sufletului ei. Întuneric; simţurile nu mai funcţionau; imaginea lui Neale stărui un timp înaintea ei, pe urmă dispăru. Alunecă spre adâncuri…

Capitolul XI

Când îşi reveni din acea lacună neagră a conştiinţei ei, Allie zăcea într-un cort rotund de piei. Câteva secunde nu se dumiri unde se află. Ornamentaţia şi podoabele indiene din cort o treziră la realitate – fusese adusă ca prizonieră în tabăra sioux-ilor. Zăcea pe o piele de bizon; mâinile şi picioarele îi erau legate; podeaua era acoperită cu pături şi haine de piele ornamentate cu mărgele. Prin deschizătura îngustă a cortului văzu că afară se însera; treceau indieni călare şi se auzea un zgomot general şi discuţii agitate în dialectul lor; bătea vântul şi începea să plouă.

Allie aproape că nu voia să-şi creadă simţurilor. Trăia! Încercă să-şi dea seama dacă e rănită. Corpul o durea în diverse locuri, dar nu părea să fie nimic grav. Speranţele începură să-i crească. Dacă intenţionau să o omoare, indienii nu ar fi aşteptat atâta timp; mai mult ca sigur doreau să o păstreze în tribul lor, ca prizonieră, în acest caz, era sigură că Slingerland urma să o descopere şi să-i redea libertatea.

Ploaia se înteţise. Se simţea miros de fum, iar pe pereţii cortului se reflecta lumina flăcărilor. Curând după aceea veni la ea o indiancă, o squaw[1]; era o femeie zdravănă, bătrână, cu faţa de culoare arămie şi ridată. Aducea o strachină pe care o aşeză pe jos şi se apucă să-i dezlege mâinile, mormăind ceva. Apoi o scutură pe fată de umăr, nu foarte gingaş. Allie se ridică.

— Vreţi să-mi face-ţi vreun rău, să mă omorâţi? întrebă ea înfricoşată.

Indianca clătină din cap, în semn că nu o înţelege pe Allie; gesturile ei erau lesne de interpretat. Allie mâncă hrana adusă; nu avea un gust prea bun, dar îşi potoli foamea. Când a terminat, femeia îi legă mâinile din nou, o împinse pe

[1] Squaw – femeie indiană (amer.).

culcuşul ei din piele de bizon şi plecă. Allie adormi cu numele lui Neale pe buze.

Indianca o vizită iarăşi de-abia după-amiaza următoare. Allie îi explică prin gesturi că ar dori să-i fie dezlegate şi picioarele, ca să se poată ridica şi umbla. Femeia îi îndeplini dorinţa. Îi venea greu să se ţină pe picioare de ameţeală şi de dureri, mai ales în membrele ei amorţite.

Bătrâna o conduse apoi afară din cort. Allie văzu un mare număr de corturi, cai, femei şi copii, în schimb puţini războinici. La apariţia lui Allie, copiii o luară la fugă, iar femeile făcură ochii mari. Nu era greu de ghicit că prezenţa ei nu le făcea prea mare plăcere. Războinicii o măsurară cu priviri întunecate, fixe, impenetrabile. Tabăra se distingea prin culoarea vie a diverselor ornamente ale corturilor şi cailor.

Intrară într-un wigwam[2] mare. Un bătrân războinic indian şedea fumând, lângă foc; îşi făcu apariţia şi o tânără squaw: mică de statură, trăsături plăcute, ochi negri, mândri, îmbrăcată în haine lucrate cu artă. Era cu siguranţă din nobilimea indiană, poate chiar soţia şefului, îi aruncă lui Allie o privire supărată.

Noaptea aceea, Allie o petrecu într-un cort de lângă wigwamul cel mare. A doua zi se trezi în larma produsă, de întoarcerea indienilor în tabără. Aveau loc discuţii aprinse, la care participau şi femeile; Allie auzea din când în când vocea iritată a tinerei squaw.

Într-un târziu, au adus-o şi pe Allie în wigwam. Încăperea se afla în bătaia soarelui dimineţii. În mijloc şedea o persoană care ieşea în evidenţă, probabil şeful de trib. Era un bărbat înalt şi puternic, cu pieptul gol plin de cicatrice; figura lui, ca de aramă, avea buze subţiri şi ochi cu sclipiri întunecate.

Privirea lui scrutătoare zăbovi doar câteva secunde asupra ei şi făcu un semn să fie dusă de acolo. Allie mai apucă să observe pe tânără nobilă, care stătea cu capul plecat, vizibil agitată bănui că şeful hotărâse să o revendice pe prizoniera lui, lucru care rănise mândria şi stârnise gelozia tinerei indience.

---

[2] Wigwam — colibă a pieilor roşii (amer.).

Tabăra reveni apoi la liniştea ei obişnuită. Probabil războinicii se odihneau acum după o călătorie obositoare, după o luptă grea, sau după o incursiune de pradă. Spre seară, Allie a fost hrănită, ca de obicei.

În noaptea aceea, s-a pomenit trezită din somn. O mână alunecă de pe umărul pe buzele ei. Allie văzu în lumina lunii o siluetă îngenunchiată lângă ea. Îşi simţi deodată mâinile şi picioarele libere. Ghici că tânără squaw venise în miez de noapte ca să o ajute să evadeze. Se strecurară afară din cort. Tabăra era cufundată în linişte. Alunecând ca o umbră, indianca o conduse spre poalele unui deal. În aerul rece şi nemişcat nu se auzea nimic. După un drum destul de lung, aşteptându-se în orice moment să se dea alarma, au ajuns în apropierea înălţimii.

Indianca îi arătă vârful dealului, apoi descrise cu mâna mai multe curbe, ca şi cum ar fi vrut să-i explice topografia dealurilor şi a văilor dintre ele; apoi se lăsă în genunchi şi desenă în nisip o potecă întortocheată. După care dispăru de parcă nu ar fi fost – totul, fără să se fi pronunţat un singur cuvânt.

Allie rămase singură şi liberă, ştiind cum să-şi găsească drumul. Începu să se caţere; coasta era acoperită cu iarbă deasă, unde picioarele ei nu aveau să lase nici o urmă. În vârf, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se odihni puţin.

Jos, în valea luminată de lună, se vedeau corturi albe şi focul de tabără. Allie se rugă pentru tânăra indiancă; gelozia şi generozitatea ei o salvaseră.

Urcă patru creste de deal şi traversă trei văi. Zorii aveau să se ivească curând, stelele păliseră şi răsăritul era mai luminos. Allie preferă să rămână pe o înălţime până la ziuă. Începu să simtă răcoarea nopţii; se ghemui lângă o stâncă, cu faţa spre soare răsare, în aşteptare.

Stelele îşi închiseră ochii de tot; albastrul închis al cerului deveni cenuşiu. Apoi, apăru o lumină roşietică. Încetul cu încetul, întreaga lume a câmpiilor, văilor şi dealurilor se trezi la viaţă, scăldată în focul măreţului soare.

Allie scoase un ţipăt triumfător: în depărtare, la vest de potecă, se distingea un lung şir de care în mişcare. Era salvată de primejdia de a muri de foame sau de a pieri în sălbăticia aceea! Ridică un imn de slavă către cer, jurând ca indiferent la ce încercări o va supune soarta, credinţa şi curajul nu o vor părăsi nicicând.

Caravana se apropiase acum destul de mult. Se vedea că era mare şi bine echipată, astfel încât să descurajeze orice duşman. Allie începu să coboare dealul, în întâmpinarea carelor. Simţea acum cât de slăbită era de fapt.

Cu ultimele puteri, făcu semne.

Iată! Una dintre iscoade trase de hăţurile calului şi arătă cu degetul spre ea. Caravana se opri în loc şi călăuza se apropie de ea cu arma în mână, temându-se că e vorba de un atac al sioux-ilor.

— E o fată albă! îl auzi ea.

— Am fugit… de indieni!

Între timp se făcuse cerc în jurul ei.

— Unde sânt?

— Peste dealuri – la multe mile de aici. Oamenii se dădură în lături, lăsând să treacă un bărbat impunător.

— Cine-i acolo… cine-i acolo? strigă el cu o voce grăbită, moale, străbătută însă de o uşoară vibraţie ameninţătoare.

Allie era convinsă că mai auzise glasul acela. Bărbatul purta haină lungă şi neagră şi pălărie cu boruri largi, vestă înflorată şi cravată. Simţi cum i se strânge inima.

— Allie! răsună vocea.

Figura întunecată, plăcută – o figură de spaniol, cu ochi migdalaţi, negri ca tăciunele, înzestraţi cu o forţă magnetică – se aprinseră brusc.

Allie recunoscu pe bărbatul cu care fugise mama ei, bărbatul pe care multă vreme îl considerase tatăl ei, Durade, aventurierul. Căzu apoi în leşin.

Capitolul XII

Când şi-a revenit, Allie zăcea sub prelata unui car de preerie, înconjurată de mai multe femei foarte prevenitoare.

Durade nu se afla prin preajmă, dar fata ştia că nu se înşelase. Mergeau cât de repede îi puteau purta boii. Cei din caravană se speriaseră probabil de prezenţa indienilor în apropiere şi încercau să înainteze cât mai rapid.

Allie refuză să răspundă la majoritatea întrebărilor; bău cu sete, în schimb se simţea prea extenuată ca să poată mânca ceva.

— Cui aparţine caravana? a fost singura ei întrebare.

— Lui Durade, îi spuse una din femei, iar din vocea ei se putea ghici că acesta este o adevărată personalitate.

Allie dormi, dormi ore în şir, ca într-o letargie, trezindu-se de mai multe ori, pentru scurt timp.

Caravana făcu popas. Allie auzi strigătele cântate adresate boilor, cu care era atât de obişnuită. Larma din jur crescu, aşa că se trezi pe deplin. Primul ei gând a fost că, inevitabil, avea să dea foarte curând ochii cu Durade. Ce să-i povestească? Cât avea dreptul de a-i mărturisi? Despre mama ei, nici un cuvânt! Respectul lui pentru ea ar fi scăzut, aflând că mama e în mormânt. Durade nutrise întotdeauna o anume teamă faţă de nevasta lui.

Femeile împreună cu care călătorise o ajutară pe Allie să coboare. Tabăra se afla în plin câmp, lângă un râu. Însoţitoarele ei erau singurele femei din caravană, probabil soţiile paznicilor înarmaţi ai convoiului. Femei simple, dar prietenoase, obişnuite cu munca grea, cinstită.

În câteva secunde apăru şi Durade. Ce bine şi-l amintea! Transformarea ei din copil în femeie făcea totuşi ca timpul trecut de când nu-l văzuse să-i pară incomensurabil. Ţinuta şi gesturile lui erau ale unui om cu educaţie, un gentleman. Şi totuşi, se vedea ceea ce mama ei îi spusese. În realitate,

Durade nu era decât un decăzut şi un declasat, un aventurier, victimă a pasiunilor sale josnice.

Îngenunche lângă Allie, care stătea întinsă în iarbă.

— Cum îţi merge acum? întrebă el.

Vocea lui suna politicos şi blând, altfel decât la bărbaţii din vest.

— Nu pot să mă ridic, răspunse Allie.

— Eşti rănită?

— Nu, numai extenuată.

— Ai fugit de la indieni?

— Da, de la un trib sioux. Aveau de gând să mă ţină prizonieră, dar o tânără squaw m-a eliberat – m-a scos din tabăra lor.

Durade şovăi, ca şi cum i-ar fi venit greu să vorbească; îşi duse mâna lui fină, subţire, la gât.

— Şi mama ta? întrebă el răguşit, albindu-se în acelaşi timp la faţă.

Allie se uită în ochii lui, mirată şi bănuitoare.

— Mama mea! Nu am mai văzut-o de aproape doi ani.

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? Te-ai pierdut de ea? Aţi fost despărţite? Indieni, bandiţi? Vorbeşte!

— Nu mai am nimic de spus, murmură Allie.

Durerea lui îi trezi din nou chinul de-abia uitat. Îi era milă de Durade. Se schimbase şi mai îmbătrânise. Îi apăruseră riduri, de care Allie nu-şi amintea să le fi avut şi înainte.

— Un an întreg am căutat-o, în regiunea Ogden, continuă Durade. Vorbeşte mai departe, spune-mi totul.

— Nu! strigă Allie.

— Deci tu ştii adevărul? întrebă el foarte încet.

— Nu sânt fiica dumitale – iar mama a fugit de la dumneata. Da, lucrul ăsta îl ştiu.

— Eu te-am crescut, am avut grijă de tine şi de educaţia ta, strigă Durade, enervat. Te consideram propriul meu copil. M-am purtat întotdeauna frumos cu tine. Am… am iubit-o pe mamă şi prin fiica ei.

— Da, desigur, dar ai fost un nelegiuit.

— Dacă nu vrei să vorbeşti, atunci nu-mi rămâne decât să-

mi închipui că mai este în viaţă, răspunse el repede. Nu a murit! Şi o voi găsi. O voi sili să se întoarcă la mine – sau o voi ucide… Să mă părăsească după toţi aceşti ani!

Bărbatul se afla sub imperiul unor contrarii; era mândru şi puternic, dar sentimentul înfrângerii, o înfrângere suferită în cea mai mare pasiune a vieţii lui se citea pe figura lui lividă. Latura malefică a spiritului său părea acum adormită.

— Unde ai trăit tot timpul ăsta?

— În munţi, la un vânător.

— Ai crescut. Când te-am revăzut, am crezut că este duhul mamei tale. Exact aşa era ea, când ne-am întâlnit.

Amintirile triste îl copleşiră. Părul lui, altă dată negru ca smoala, începuse să încărunţească.

— Acum ce ai de gând să faci? întrebă Allie. Durade tresări; blândeţea din trăsăturile lui dispăru, înlocuită de o văpaie neaşteptată. Ieşi la iveală vechiul Durade, jucătorul de cărţi avid de aur şi de plăceri.

— Maică-ta m-a părăsit din cauza ta, spuse el amar. Dar jocul întâmplării te-a adus în mâinile mele. Am să te păstrez. Prin tine, vreau să mă răzbun împotriva ei.

Allie îşi simţi inima cuprinsă de acea frică de copil, când nu a fost ascultător.

— Nu poţi să mă reţii împotriva dorinţei mele – când vom ajunge în răsărit, printre alţi oameni.

— Pot şi o voi face! îi explică el calm, dar neînduplecat. Vom ajunge în locuri şi mai rele decât terenurile aurifere din California. Aici domneşte numai legea aurului şi a fierului… Dar dacă vorbeşti cumva cu un străin, Dumnezeu să te aibă în paza sa!

Diavolul se dezlănţuise în el din nou. Iar dragostea, singurul lucra bun în sufletul lui stricat, se transformase în ură.

Caravana străbătea cam douăzeci şi cinci de mile pe zi. La următorul popas, Allie era refăcută şi se bucura de noua ei libertate; mergea de la un foc al taberei la celălalt şi toţi acei bărbaţi aspri aveau o vorbă bună, o întrebare sau măcar o privire pentru ea. Allie nu era deloc convinsă că oamenii din caravană sânt cu toţii cinstiţi. Durade primise pe oricine dorise

să meargă cu el. Căutători de aur, vânători, călăuze şi oameni fără o ocupaţie precisă, însă obişnuiţi, până la ultimul, cu viaţa aspră a vestului. Durade reuşea să-i ţină în frâu. Allie îşi amintea de mama ei, care spunea că Durade posedă calitatea deosebită de a atrage şi conduce oamenii.

Într-o zi, se apropie de ea un tip înalt, cu umeri laţi şi bandajat la cap.

— Fetiţo, dacă vrei ca să se trezească Durade cu un cuţit în spate, povesteşte-i despre mine!

Allie îi recunoscu vocea încă înainte să-l vadă la faţă. Fresno! Probabil scăpase de indieni şi dăduse peste Durade.

Allie se sperie de el. În comparaţie cu un bandit de teapa lui, Durade era un adevărat înger. Nu-i răspunse, dar Fresno ştia că se poate bizui pe ea.

Allie se simţi străbătută de un fior când au ajuns în şantierul de construcţii: jur împrejur cai, oameni şi utilaje, care serveau aceleiaşi munci pe care o îndeplinea şi iubitul ei, Warren Neale. Ar fi fost oare posibil să se afle aici şi Neale? De ce, în inima ei, nu simţea apropierea lui?

Peste tot se vedeau corturile lungi ale muncitorilor, unele albe şi noi, altele murdărite şi zdrenţuite; din câteva barăci ieşea fum gros, iar ciocanele băteau din greu pe nicovale; soldaţi stăteau de gardă; bărbaţi în cămăşi roşii şi albastre se agitau în toate direcţiile, ca într-un furnicar; un lung şir de cai mâncau fân dintr-o iesle la fel de lungă; în aer se amestecau mirosuri de fân şi lemn ars cu cele de cafea fierbinte şi fasole fiartă; în toate părţile erau focuri aprinse; sub un cort uriaş se aflau bănci şi mese lungi din lemn; pe tufişurile şi stâncile din jur se zvântau la soare hainele proaspăt spălate ale muncitorilor; pe uliţele late se vânturau excavatoarele şi plugurile grele cu lanţuri, trase de cai îndemnaţi de surugii cu înjurături.

La limita lagărului dinspre răsărit, prelungindu-se până la orizont, se întindea ca un dig drept şi galben, uşor ridicat faţă de restul terenului – terasamentul lui Union Pacific, marea cale ferată.

Această tabără era punctul de destinaţie al lui Durade. Caravana lui se opri la una din margini şi începură nişte pregătiri mai minuţioase, ca pentru o şedere mai îndelungată. Călăuzele îşi primiră simbria de la spaniol şi dispărură prin lagăr. Şi femeile îşi luară rămas bun de la Allie, spunându-i că pleacă mai departe, către casă. Printre oamenii care rămaseră, nu se afla nici unul în care Allie să aibă încredere.

Se lăsă întunericul, iar focul se stinse; se auzea neîncetat murmurul vocii lui Durade, discutând cu oamenii lui şi cu câţiva oaspeţi, sosiţi la oră târzie.

Dimineaţa următoare, când soarele strălucea deja sus pe cer, Durade îi aduse micul dejun. Îi spuse că, atâta timp cât este el prezent, are dreptul să stea pe afară, după dorinţa ei, toată ziua; în schimb noaptea, sau când el nu se află în tabără, va sta în căruţa cu prelată şi nu va răspunde nici unei chemări. Avea şi paznic: Stitt, un surdo mut foarte credincios stăpânului său şi pentru care Alli simţea frică şi repulsie.

Încă în acea zi se ridicară corturi şi se construiră baldachine, mese şi bănci şi la urmă o baracă mai mare, în care s-au montat mesele şi băncile, toate sub supravegherea lui Durade.

În acea noapte, la lumina flăcărilor, Allie văzu din locuinţa ei pe roate o mulţime de oameni intrând în stabilimentul lui Durade. Curând răsună în auzul ei zgomotul de mult uitat, dar atât de familiar, al unui tripou în plină activitate. Sunetul sacadat al ruletei se contopea cu zornăitul încet şi fals al aurului.

După câteva nopţi, Allie Lee ghici cât de rău decăzuse Durade. Până atunci fusese jucător de dragul jocului, aproape un sportiv al viciului; acum se arăta cuprins de o lăcomie lipsită de scrupule, dorindu-şi tot mai mult şi mai mult aur.

O săptămână mai târziu, tripoul funcţiona întreaga noapte, cu toată zarva şi scandalul de rigoare. Allie dormea aproape numai ziua. Noaptea încerca să-şi astupe urechile, era însă imposibil să alunge strigătele de ceartă, focurile de pistol şi ţipetele stridente; da, nici tropăitul greu al cizmelor când bărbaţii scoteau afară, în şanţ, câte un jucător ucis.

Prin comparaţie, ziua părea o adevărată fericire pentru tânără. Chiar dacă rămânea închisă în căsuţa ei îngustă, urmărea de acolo munca din tabără.

Mull, şeful taberei, se împrietenise cu Durade. Vicleanul spaniol se pricepea să atragă în jurul său oameni de toate categoriile. Mull era un tip ca un taur, cartofor, beţivan, extrem de brutal cu muncitorii din subordinea sa, pe care îi mâna cu pumnii şi cu picioarele.

Şeful câştigă de la Durade nişte aur – sau, aşa cum afirma Fresno, i se permise să câştige acel aur. Durade avea nevoie de cineva care să-l ajute în planurile lui ambiţioase, iar Mull părea omul potrivit.

Ţelul lui Durade era Benton – oraşul-tabără de dimensiuni tot mai mari, unde sângele şi aurul se contopeau pe uliţele prăfuite.

Cele auzite de Allie despre Benton îi sporiseră şi mai mult teama; chibzui îndelung şi se hotărî că, decât să ajungă în oraşul acela, mai bine se expune la oricare altă primejdie. Într-o noapte, de îndată ce se lăsase întunericul, se furişă din căruţa ei.

Capitolul XIII

Pe măsură ce linia Union Pacific înainta spre vest, noi tabere şi oraşe răsăreau peste noapte, precum ciupercile din pământ.

Warren Neale nu putea ieşi de sub vraja muncii şi a vieţii, deşi îşi irosise toată ambiţia, iar acum nu mai era decât un inginer şomer, lipsit de importanţă. Se apucase de băut şi de cărţi la North Plate, nu atât că ar fi simţit nevoia, ci făcând în ciuda soartei, în felul său amar; apoi plecă în hoinăreală cu Larry King, către Kearney.

Aici, Larry a dat de necazuri – necazuri foarte caracteristice pentru el, din câte se părea. Într-o ceartă cu un şef de echipă de constructori numit Smith, Larry îl acuză pe acesta că ar fi unealta josnică a ordinarului de expert care îl silise pe Neale să-şi dea demisia. Lui Smith i s-a urcat sângele la cap şi a început să suduie. Cowboy-ul l-a pocnit pe loc. Atunci Smith, ca un prost ce era, a vrut să scoată revolverul. Nu a apucat nici măcar să-l atingă.

Neale s-a mâhnit foarte tare pentru că Larry împuşcase un om – şi pe deasupra lucrător al căilor ferate. Indiferent ce zicea Larry, Neale ştia că împuşcătura trebuia trecută în contul său. Această faptă îi aduse cowboy-ului o faimă proastă. Ea i-a schimbat şi comportamentul faţă de Neale, deoarece şi-a dat seama că gestul lui sălbatic compromisese în mare măsură şansele lui Neale la Union Pacific. Larry era neobosit în rugăminţile sale către Neale să-şi reia vechiul post. După ce-l împuşcase pe Smith, mai adresă un apel cât se poate de convingător prietenului său, apoi plecă spre Cheyenne. Neale îl urmă.

Cheyenne tocmai se afla în refacere, după o scurtă, dar furtunoasă perioadă, când fusese sediu al cartierului general; deşi mare parte din populaţie plecase, se putea presupune că avea să-şi salveze existenţa ca oraş. Dar odată cu şantierele de construcţii dispăruse şi farmecul vieţii aventuroase, Benton

devenind între timp punctul fierbinte al căii ferate.

Neale se urcă într-un tren care mergea la Benton. De la fereastra sa, Neale văzu întâia oară nemaipomenitul oraş care se afla acum la cap de linie, situat la aproape şapte sute de mile vest de Omaha. Benton se afla în inima deşertului alcalin, o localitate imensă, construită din lemn şi pânză de cort într-un loc în care în mod normal nu s-ar fi gândit nimeni la aşa ceva. Benton se afla în bătaia directă a soarelui ucigător, a vântului, a prafului, a secetei şi a frigului îngrozitor. Vegetaţia lipsea cu desăvârşire; nimic verde, nimic viu care să-ţi consoleze ochiul în marea cenuşie, printre norii de pulbere.

Neale coborî cu geanta de voiaj în mână; piciorul i se scufundă în stratul gros de colb. În jur se foiau o mulţime de călători sosiţi cu el, sau care se pregăteau să plece – soldaţi, indieni, mexicani, negri, haimanale, negustori, muncitori, ca pe o scenă de neuitat. O luă pe o stradă albă de praf şi lată, mărginită de corturi, case înjghebate din prelate sau lemn, împodobite cu cele mai fanteziste firme.

O femeie, bine îmbrăcată, drăguţă chiar, dar cu ochi lacomi, ca de erete, se apropie de Neale. El trecu grăbit pe lângă ea, fără să înţeleagă, în zgomotul general, ce îi spusese. Un copilandru îl rugă şi el ceva, un mexican încercă să-i ia bagajul din mână; un alt individ îi pipăi buzunarul…

Acesta era deci oraşul Benton.

În haosul sonor răsună o împuşcătură. Un ţipăt. Mulţimea se îndreptă ca un val spre locul respectiv, iscându-se o aglomeraţie teribilă; totul intră apoi iarăşi în normal. Neale traversase patru uliţe; se afla deci, fără îndoială, pe strada principală.

Trecuse, în scurta lui plimbare, pe lângă mii de oameni; dar aceştia nu erau nici soldaţii care protejau lucrările şi nici muncitorii care construiau linia. Nu, aceştia erau pierde-vară, negustori, aventurieri, răufăcători, desperados şi toţi ceilalţi care, într-un fel sau altul, trăiau de pe urma căii ferate.

Intră pe uşa unei case mai mult improvizate, deasupra căreia se afla firma „Hotel”. Plăti cazarea în avans şi se duse în camera lui – un fel de staul cu uşă şi zăvor, un prici şi o

bancă. Prin găurile din pereţi se vedea afară – un amestec nemaipomenit de corturi şi case. La marginea oraşului se înălţa un şir de barăci mari, probabil pentru armată.

Neale ieşi din hotel după ce luase masa. Soarele apusese, iar vântul se potolise. Sunetele stridente ale unei orchestre îl atraseră pe Neale în centrul străzii principale aici se afla un cort de mari dimensiuni, în faţa căruia domnea mare vânzoleală.

Când se potoli muzica, din interiorul cortului se auzi un amestec de sunete: voci răguşite de bărbaţi, ţăcănitul ruletei şi al zarurilor, clinchetul de pahare şi monezi, bătăi din picioare, strigătele crupierului – iar din când în când râsul ascuţit al unei femei.

Acest ultim sunet aproape că îl alungă pe Neale de acolo. Ocolea femeile. Dar localul acesta avea o anumită fascinaţie pentru el.

Interiorul era supraaglomerat – un cort uriaş, întina peste un cadru de lemn. Peste podeaua din scânduri se împrăştiase nisip. Neale se apropie de bar, care i se părea cunoscut; mai târziu avea să afle că fusese transportat tocmai de la St. Louis, unde el îl văzuse într-o cârciumă. Oglinda lată, sticlele scânteietoare, pozele de femei, şirurile de pahare goale produceau un efect neaşteptat în interiorul acela sordid. Băutorii aşteptau înaintea barului pe mai multe rânduri. Nu erau numai muncitori; printre ei se aflau şi personaje elegante, cu pălării negre şi haine la modă – nu directori, membri ai comisiilor sau oaspeţi ai lui Union Pacific, ci călăreţi ai norocului, cartofori!

Neale pătrunse cu greu prin mulţime şi intră în cea de-a doua încăpere a stabilimentului, unde se afla sala de dans. Aici predominau tinerii muncitori şi soldaţi, dansând tinere graţioase, unele chiar frumoase; existau aici însă şi altfel de femei – fardate şi încercănate, nişte triste ruine. Părăsi sala de dans.

Dintre toate jocurile de noroc, cel mai mult îi plăcea pokerul, ca spectator şi jucător; pokerul nu este un simplu joc de hazard, cum ar fi zarurile. Se alătură unui grup de chibiţi

din jurul unei mese cu patru jucători.

Unul din parteneri, îmbrăcat fără cusur, în haine negre – contrastând cu ceilalţi jucători – avea o figură albă, dură, lipsită de orice expresie, ochi ca de oţel şi buze subţiri. Mâinile lui erau minunate. Probabil nu vedeau vreodată lumina soarelui, iar de muncit sigur nu munciseră niciodată. Mâini uşoare şi iuţi, atât de iuţi încât privirea aproape nu le putea urmări. Când împărţea cărţile, în schimb, o făcea încet şi cu mare grijă. Se juca pe aur, iar înaintea lui se găsea cea mai mare grămadă. Unul din adversarii lui, un individ uriaş, tânăr avea nasul rupt şi obrajii congestionaţi. Un desperado, cum s-ar zice. Ceilalţi doi îl numeau Fresno. Omul, mai mic de statură şi cu figură gălbejită, ca de lup, era mult prea adâncit în joc ca să se uite în jur. Părea să piardă. Lângă grămăjoara sa de aur stătea un pahar. Al patrulea jucător, un om cu grumazul ca de taur, îi părea cunoscut, lui Neale. Da, era maistrul-şef al sectorului de nivelări, Mull pe nume. Acum Neale îşi amintea bine de el.

— Este permis să iau parte? întrebă Neale, când urma să înceapă un nou joc.

— Desigur, răspunse profesionistul.

— Nu, suntem exact câţi trebuie, mormăi individul cu obraji galbeni, măsurându-l pe Neale şi pe profesionist, ca şi cum i-ar fi bănuit că sânt înţeleşi în secret, aşa cum se întâmpla adesea la joc.

— De-abia am sosit la Benton, adăugă Neale, care citise gândurile omului. Iar pe domnul în negru nu l-am văzut în viaţa mea.

— Ce dracu’! mormăi bărbatul, trăgând cărţile spre el. Profesionistul se rezemă de spătarul scaunului şi mâinile lui albe tresăriră. Neale bănui că avea în fiecare mânecă un Derringer. Orice cuvânt prost plasat ar fi putut provoca imediat împuşcături.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise Neale cu grabă. Nu voiam decât să explic că îl văd pe acest gentleman pentru prima oară.

— Ceea ce eu trebuie să confirm, adăugă jucătorul,

politicos. Numele meu este Place Hough şi sper că nu se îndoieşte nimeni de cuvântul meu!

Neale auzise deja de acest vestit jucător de pe Mississippi. Şi nu numai el, era limpede că şi ceilalţi trei. Partida continuă, iar când Hough împărţi din nou cărţile, Mull se avântă să mizeze mult şi pierdu totul. Mâinile lui mari şi păroase tremurau. Se uita la Fresno şi la celălalt individ, ocolind privirea lui Hough.

— Eu sânt terminat, spuse scurt şi se ridică.

Trecu pe lângă Hough şi se postă în spatele lui; apoi, cuprins parcă de un acces de furie, îşi scoase revolverul. Neale îi apucă mâna, din instinct.

— Stai! ţipă el. Vrei să împuşti un om pe la spate? Strâns puternic de Neale, Mull scăpă revolverul din mână. Neale împinse arma cât colo. Fresno sări în picioare.

— Unde ţi-e capul, Mull? Ieşi afară, mai bine!

Toţi ochii se îndreptară asupra lui Mull. Cineva ridică revolverul de jos. Bărbatul cu faţa gălbejită întinse mâna primind arma. Hough nu se obosi să se întoarcă.

— Voiam doar să-l prind cu ocaua mică, zise Mull. Îi aruncă lui Neale o privire furioasă, îşi smulse mâna şi dispăru cu tovarăşii săi în mulţime.

Jucătorul se ridică şi îşi potrivi mânecile. Gestul îi confirmă lui Neale că omul avusese câte un revolver de mici dimensiuni în fiecare mână.

— Văzusem când îşi scotea arma, spuse el. I-aţi salvat viaţa… Totuşi, apreciez ajutorul dumneavoastră. Numele meu este Place Hough, cum am mai spus. Vreţi să bem un pahar împreună?

— Cu plăcere… Numele meu este Neale. S-au dus împreună la bar.

— Lucrător al căii ferate, dacă nu mă înşel? Se interesă Hough.

— Da, mai de mult. Acum sânt fără ocupaţie. Un zâmbet trecător apăru pe figura jucătorului.

— Benton este şi aşa un teren al naibii de fierbinte, tinere.

— Ca toate celelalte tabere, remarcă Neale.

— Am fost la North Plate, Kearney, Cheyenne şi Medicine Bow, în perioada lor de glorie, răspunse Hough. Nişte găuri diabolice. Dar nici nu se compară cu Benton. Cât despre următoarea tabără, ultima spre vest – va fi un adevărat cazan de iad.

— Şi de ce să fie Benton mai rău decât celelalte lagăre?

— Lucrările sânt acum în plină desfăşurare, iar conducerea le grăbeşte prin toate mijloacele. Pentru fiecare muncă, trei oameni sânt gata oricând să ia locul celui care o îndeplineşte. Din care doi vagabondează, zi şi noapte. Beţi sau morţi. Aur cât pofteşti – trenurile aduc aici sute de mii de dolari. Până acum, Benton a avut o singură zi de plată, dar aşa ceva eu nu am văzut de când sânt! … Apoi, femeile!

— Le-am văzut dansând, în sala de alături răspunse Neale.

— Atunci, nu aţi făcut încă cunoştinţă cu Stanton?

— Stanton?

— Beauty Stanton, frumoasa Stanton i se spune. Am cunoscut-o acum mulţi ani la New Orleans, pe când era doar o fetiţă – încă de pe atunci avea o faimă foarte proastă. Ştia să se bucure de viaţă – da, Beauty Stanton.

Neale nu răspunse în nici un fel. Hough, care se întorsese ca să plătească băutura, a fost interpelat de mai mulţi bărbaţi. Aceştia doreau să joace poker cu el.

— Domnii mei, nu am nici cel mai mic chef să vă iau banii. Dar nu mă dau niciodată înapoi când e vorba de una mică. Neale, vrei să participi şi dumneata?

Găsiră o masă care tocmai rămăsese liberă. Doi din cei trei străini păreau negustori bogaţi sau crescători de vite din Missouri, iar cel de-al treilea jucător profesionist. Neale se văzu implicat într-un joc deosebit de tare. Nu avea prea mulţi bani. Începu totuşi să câştige, dar nu datorită intuiţiei sale superioare, ci pur şi simplu din noroc. Îi intrau mereu cărţi bune, câteodată chiar deosebit de bune. După un timp, îşi dădu seama că îi veneau asemenea cărţi când împărţea Hough şi se întrebă dacă acesta o făcea cu bună ştiinţă. În orice caz, câştigă mai multe sute de dolari.

— Mister Neale, aveţi întotdeauna cărţi atât de bune?

întrebă unul din bărbaţi.

— Ah, bineînţeles, răspunse Neale, care se afla într-o dispoziţie excelentă, pe care nu şi-o putea explica.

— Nu poate fi bătut, spuse cel de-al doilea străin.

— Noroc la cărţi, ghinion în dragoste, remarcă cel de-al treilea. Eu mă retrag.

Când auzi această din urmă observaţie, Hough îl privi cercetător pe Neale. Iar Neale îşi pierdu deodată zâmbetul şi bucuria. Hough îşi coborî privirea.

— Faceţi jocul şi renunţaţi la remarci personale, zise el. Jucăm poker aici.

Neale continuă să câştige, dar entuziasmul şi buna dispoziţie nu-i reveniră. Un cuvânt întâmplător, rostit de un străin, îl rănise cu atâta uşurinţă. Ghinion în dragoste! Ah! La ce-i foloseau norocul şi aurul?

Când se termină jocul, Neale simţea un interes prietenesc faţă de Hough, pe care nu şi-l putea defini sau explica; se convinsese aproape că norocul lui din acea seară nu fusese întâmplător.

— Ia să vedem, spuse Hough, consultându-şi ceasul. Douăsprezece! La Beauty Stanton petrecerea e probabil în toi. Mergem şi noi.

Neale nu voia să-şi dea pe faţă aversiunea. Nu prea ştia ce să spună. În definitiv, nu avea nimic anume de făcut. Îl însoţi deci pe Hough.

Ai fi zis că toată lumea din tripou voia să se mute acum în localul de dans. Intrarea părea să fie a unui hotel, cel puţin aşa scria pe firma de la intrare. Clădirea arăta mai îngrijit, construită din scânduri vopsite, cu mai multe despărţituri, ca nişte culise ale unei scene. Era agitaţie mare la uşă; din spate se auzea muzică discretă şi râs; existau şi covoare, tablouri, scaune comode; localul acesta, indiferent ce destinaţie avea, ridica anumite pretenţii. Barul lipsea cu desăvârşire.

Intrară într-o încăpere mare, plină de oameni care nu aveau aparent nici o ocupaţie. Printr-o uşă intermediară, se putea arunca o privire în sala de dans. Neale văzu un vârtej nebun, multicolor de perechi. Hough îi şopti:

— Stanton aruncă afară pe oricine e beat. Într-adevăr, dansatorii nu erau ameţiţi de alcool; în acest loc de perdiţie, acţionau cu totul alte stimulente.

Muzica se opri, iar dansatorii rămaseră pe loc, în grupuri sau perechi, toate locurile de pe scaune fiind ocupate.

— Aha, văd că Ruby te-a remarcat, spuse Hough. Neale nu prea înţelese ce dorea să zică jucătorul, văzu totuşi o fată îmbrăcată în roşu, care stătea de vorbă cu mai mulţi bărbaţi lângă uşă şi care îl măsura pe Neale din priviri. În acel moment, o cunoştinţă de-a lui Hough intră în vorbă cu acesta.

Tânără ar fi atras atenţia în orice adunare. Neale nu o găsea nici frumoasă, nici măcar drăguţă, dar nu mai reuşea să-şi desprindă privirile de la ea. Avea braţele goale, iar rochia îi era mult decoltată. Chipul ei se afla în contrast cu roşul aprins al buzelor. Avea o faţă rotundă, cu ochi înguşti, negri, seducători. Îşi aplecă uşor fruntea şi-i zâmbi lui Neale. El tresări, lovit ca de un glonţ; rămase ţintuit locului, în timp ce ea se apropia. Simţi, fără să vadă, că Hough se întorsese alături de el. Fata îl apucă de reverele hainei şi îl cercetă. Umbre roşii dansau în privirile ei.

— Îmi place de dumneata! strigă ea.

Şocul întâmplării îl paraliza total pe Neale. Credea că visează. Fata poseda un farmec deosebit. Făptura ei răspândea o forţă nouă, necunoscută lui, având efectul unui vin greu.

— Dragule, vrei să dansezi cu mine? întrebă ea, cu capul înclinat spre umăr, cu ochii închişi pe jumătate.

— Nu, răspunse Neale şi o împinse cu blândeţe, dar ferm.

Păru puţin mirată.

— De ce nu? Nu ştii să dansezi? Nu arăţi ca un nătâng.

— Da, ştiu să dansez, replică Neale.

— Vrei deci să dansezi cu mine?

Pete roşii apăruseră pe albul obrazului ei.

— Am spus că nu, repetă Neale.

Răspunsul o înfurie îngrozitor. Ridică mâna cu toată puterea, ca să-i dea o palmă, dar Hough o prinse la timp.

— Ruby, nu-ţi ieşi din fire, o rugă jucătorul.

— M-a jignit! strigă ea cu aprindere.

— Nu, Ruby, tu eşti prea răsfăţată.

— Răsfăţată, pe dracu'! Nu s-a uitat el după mine şi mi-a făcut avansuri? Pe urmă, a vrut să mă jignească. Pentru asta, îl pun pe Cordy să-l împuşte.

— Asta nu o vei face, răspunse Hough şi o trase pe Ruby spre însoţitoarea lui, o femeie înaltă, cu păr galben auriu. Beauty, fă-o să tacă!

Femeia cu care vorbise îi şopti câteva cuvinte lui Ruby. Fata se întoarse apoi spre Neale:

— Ce naiba cauţi aici, prostănac mare şi frumos ce eşti! îi spuse ea dispreţuitor, întorcându-se la însoţitorii ei.

Hough râse.

— Ai grijă, Neale. Se vede că de-abia ai venit la Benton. Permite-mi să-ţi prezint pe cea care te-a salvat de la unele neplăceri… Domnişoara Stanton – Mister Neale.

După câte înţelegea, Beauty Stanton îi făcuse un serviciu; Neale îi mulţumi. Se purta întotdeauna curtenitor cu femeile, ceea ce rar se întâmpla în mediul acela. Beauty era cam la treizeci de ani; chipul ei fusese de o mare frumuseţe, frumuseţe care nu trecuse decât în parte; avea ochi mari şi albaştri; trăsăturile ei respectau rigoarea şi echilibrul unui ideal clasic.

— Unde este Ancliffe? O întrebă Hough pe Beauty. Ea îi indică direcţia, iar Hough îi lăsă singuri.

— Neale, nu te afli prea de mult timp pe aici? îl întrebă Beauty, puţin curioasă.

— Nu s-a văzut? Nu pot uita ce mi-a zis fata.

— Da, am auzit, o minune că nu a fost mai rău. Înjură ca un soldat. Bărbaţii sânt nebuni după ea. Nu m-ar mira să se îndrăgostească de dumneata, pentru că ai respins-o.

— Să sperăm că nu.

— Pot să întreb, ce te-a adus la Benton?

— Întâmplarea, capriciul… Eu caut o… un prieten pierdut, răspunse Neale.

— Nu ai de lucru? Dar dumneata nu eşti un lucrător oarecare sau aventurier. Specia asta o cunosc bine. Pe un

jucător de cărţi îl recunosc de la distanţă. Tot felul de oameni se adună pe aici. Dar nu se întâmplă des să apară un tânăr ca dumneata în localul meu.

— Ca mine? De ce?

— Bărbaţii de aici sânt ca lupii care caută o pradă grasă, nişte adevăraţi bandiţi pe urmele aurului. Dumneata, în schimb, semeni cu prietenul meu Ancliffe.

— Cine este el? întrebă Neale, politicos.

— Cine e el? Dumnezeu ştie. E englez şi un gentleman. Mare păcat că oameni ca Ancliffe şi ca dumneata se rătăcesc pe aici.

Vorbea cu mare seriozitate, exprimându-se ca o persoană cu educaţie.

În acel moment se întoarse Hough, însoţit de un bărbat palid şi zvelt, a cărui îmbrăcăminte şi stil nu erau americane. Se prezentă drept Mister Ancliffe. Un bărbat blond, cu figura plăcută, interesantă; avea ochi albaştri, obosiţi, privind cu o uşoară plictiseală în jur, fără curiozitate sau speranţă.

— De-abia aţi venit, nu? îi spuse el lui Neale. Este foarte amuzant locul, nu găsiţi?

— În Benton nu apucă nimeni să ruginească, răspunse Neale.

— Atâta timp cât rămâne în viaţă, interveni Miss Stanton.

— Miss Stanton, din câte se pare, nu acordaţi muritorilor din oraşul acesta simpatic o speranţă de viaţă mai mare de câteva zile! zise Neale zâmbind.

— Zile! Vrei să spui, ore. Îmi fac cruce după ce trece o noapte în care nu se scoate un mort din sala mea de dans. Şi eu nu vând alcool… Lui Ancliffe i-am salvat viaţa de nouă ori, din câte ştiu. Ori şi-a pierdut judecata, ori are chef de un glonţ.

— E vorba de prima variantă, fii sigură, spuse englezul.

Atunci începu din nou muzica, făcând imposibilă conversaţia. Neale întâlni de două ori privirea lui Ruby, care dansa; încercă să o ocolească. Hough îi strigă în ureche să fie atent la incidentul care se iscase. Un tânăr solid, cu revolver şi cuţit la brâu, sărise pe o masă, iar muzica amuţi. Era beat şi

arăta ca un tânăr muncitor care încearcă să fie luat drept desperado.

— Doamnelor şi domnilor, urlă el, am fost rugat să cânt.

I se răspunse cu chiote şi huiduieli. Tânărul arunca priviri în jur, încercând să se ia la harţă cu cineva. Tensiunea plutea în aer. Din asistenţă se aruncă un obiect, care îl lovi în spate. Se întoarse pe picioarele lui nesigure, iar în acel moment, mai mulţi bărbaţi, probabil special plătiţi pentru asemenea prilejuri, au sărit asupra lui; masa se prăbuşi, iar ambiţiosul cântăreţ s-a văzut prins, apucat ca un sac şi aruncat afară. Mulţimea urla de bucurie.

— Partea rea e că tinerii ăştia se îmbată şi mai rău şi se întorc, spuse Miss Stanton. Atunci trebuie să alergăm şi să ne ascundem pe unde apucăm.

— Oamenii dumitale s-au descurcat de minune, observă Neale.

— Am angajat tot felul de indivizi ca să păstreze ordinea. Muncitori, foşti şerifi, pistolari şi neisprăviţi de toate categoriile. Irlandezii sânt cei mai buni. Dar nu vor să rămână. Am acum aici opt oameni, o adevărată bandă.

— Mi-e o frică de moarte de ei, dar ce să fac? Fără ajutorul lor, nu aş putea conduce localul. Mai devreme sau mai târziu, am să-mi găsesc şi eu sfârşitul din cauza asta.

Neale nu se îndoi de adevărul cuvintelor ei. Era încă o dată surprins de seriozitatea cu care vorbea.

Hough se întoarse spre Beauty:

— Ruby vrea să facă scandal.

— Nu! strigă femeia, iar ochii i se aprinseră. Neale observă cum Ruby împreună cu un individ solid, cu privire obraznică şi înarmat, însoţiţi de un grup mai mare se apropiaseră şi se postaseră în apropierea sa. Beauty se duse la ei, o luă pe Ruby deoparte şi discută cu ea.

— Ruby şi-a învins până la urmă supărarea, îi spuse ea lui Neale, vizibil uşurată. Îşi cere scuze. Se va întâmpla aşa cum ţi-am zis eu: se va îndrăgosti nebuneşte de dumneata! ... E de familie bună. Are un cămin unde s-ar putea întoarce, dacă nu s-ar ruşina.

Neale o privi gânditor.

— Vreau să-i spun câteva cuvinte.

Beauty o chemă pe Ruby cu un semn discret.

— Ruby, te-ai prezentat deja acestui gentleman, dar nu atât de frumos cât ar fi de aşteptat din partea ta, zise Beauty.

— Îmi pare rău, răspunse Ruby şi tonul ei lăsa să se înţeleagă că ar fi dorit să se împace.

— Poate am fost necioplit, spuse Neale şi nu am dorit asta. Nu pot să dansez, cu nimeni şi nicăieri… Continuă mai încet: Dar vreau să-ţi spun altceva. Noaptea asta am câştigat o mie de dolari. Îţi dăruiesc jumătate, dacă te întorci acasă.

Fata tresări puternic, ca şi cum ar fi lovit-o cu un cuţit; apoi luă o atitudine rigidă.

— De ce nu te duci dumneata acasă? Răspunse ea. Pe noi toţi ne ia dracu', iar cel mai curajos ajunge primul în iad.

Îl ţintui pe Neale cu o privire dură, pe urmă fugi la însoţitorii ei şi îi conduse afară. Şocul care schimbase atât de mult comportarea lui Ruby se răsfrânse şi asupra lui Beauty Stanton.

— Domnilor, dumneavoastră sunteţi singurii mei prieteni din Benton. Acum, însă, trebuie să-mi văd de afaceri.

Se aplecă la urechea lui Neale şi îi şopti:

— Domnule, dumneata îţi cauţi sfârşitul. Eşti tânăr… fugi acasă!

Obosit şi îngândurat, Neale se întoarse în camera lui. Era trei dimineaţa. Se întreba când dormeau cei care mai rămăseseră să petreacă. Se gândi şi la prietenul lui, Larry. Adormi cu greu, de-abia în zori.

Capitolul XIV

Neale dormi a doua zi până târziu şi se trezi cu aceeaşi durere în minte, care îi întuneca fiece zi. Îşi dorise singurătatea, iar acum această singurătate îl chinuia.

— Dacă mă respect cât de cât, trebuie să plec imediat de aici, murmură el cu dispreţ.

Plecând din hotel, auzi fluieratul unui tren. Se îndreptă spre gară.

La Benton veneau acum zilnic două trenuri. Cel ce sosise acum era lung şi foarte încărcat. Neale observă săgeata indiană, înfiptă deasupra uneia din ferestre. Din vagoanele de marfă se descărcau elementele din care urmau să se monteze case şi mobile. Benton creşte din zi în zi. Coborâseră doar acum cel puţin o mie de persoane, mărind şi mai mult aglomeraţia din oraş.

Deodată, Neale se întâlni faţă în faţă cu Larry King.

— Red! strigă el.

— Mă bucur să te văd, răspunse Larry pe vechiul lui ton tărăgănat. Dar ce dracu' se întâmplă pe aici?

Neale îl trase pe Larry din mulţime, singurul lui bagaj era o boccea din pânză.

— Red, când te văd pe tine, mă simt ca un om care s-a întors acasă dintre străini. Unde-ţi sânt caii?

Larry se uită puţin încruntat.

— Ah, i-am vândut.

— I-ai vândut! Animalele acelea minunate.

— Da, la dracu'! Costă bani să circuli pe linia asta, pe care noi am construit-o, iar eu nu aveam nici un sfanţ.

— Dar de ce… de ce?

— Mai bine ţine-ţi gura şi să nu mai vorbim de cai! Neale nu mai văzuse până atunci umbra aceea cenuşie de pe figura ca de bronz a cowboy-ului.

— Larry, ţi-am mai spus, trebuie să-ţi vii în fire!

— Ah, cine nu şi-a venit în fire? răspunse Larry.

— Tu! Să nu minţi.

— Dacă îmi spui vorbe din astea, atunci bine. Şi acum, ce vrei să faci?

— Am să-ţi dau o bătaie bună, explică Neale nervos – era furios pe Larry, dar încă şi mai furios pe el însuşi, deoarece din cauza lui îşi pierduse cowboy-ul munca şi caii lui frumoşi.

Larry luă de bune cuvintele prietenului său şi păru foarte stingherit; Neale aproape să râdă cât îl ţinea gura de încurcătura cowboy-ului.

— Din câte îmi închipui, nu fac mare brânză cu pumnii mei, spuse Larry. Haide să rezolvăm şi treaba asta.

— Să te ia naiba, Larry! Doar nu-ţi închipui că aş putea să te ating? Mă bucur atât de mult să te revăd! Credeam că ai ajuns înaintea mea, la Benton. Larry rămase descumpănit, obrajii lui roşii se împurpurară şi mai tare, iar sclipirea metalică o ochilor lui se îndulci.

— Am auzit ce colţ de iad e Benton-ul ăsta şi am venit încoace.

Larry îşi încheiase discursul pe un ton mai moale, în schimb gestul cu care îşi ridică centura era mult mai elocvent decât vorbele.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu! Ia te uită cine vine! strigă el deodată.

Neale se întoarse şi văzu un bărbat în haine de piele, înalt de statură şi cu mers specific munteanului.

— Slingerland!

Trapper-ul se repezi spre ei cu braţele deschise, iar figura lui bronzată radia de bucurie.

— În sfârşit, băieţi! Eram sigur că ne vom reîntâlni într-o zi.

Îşi strânseră mâinile cu multă căldură. Neale ar fi vrut să spună ceva, dar avea un nod în gât. Zâmbetul lui Slingerland dispăru şi el.

— Băieţi, întâmplarea aceea m-a dat gata, zise Slingerland răguşit. Vă jur, un an întreg nu am lăsat-o singură pe Allie şi apoi, prima oară… ea m-a silit să plec de acasă – şi când m-am întors, am găsit casa arsă… şi Allie nicăieri. Nu, asta nu au

făcut-o pieile roşii, ci oamenii aceia de nimic din California! Am plecat pe urmele lor. Apoi a venit o furtună teribilă. Nu a mai rămas nici o urmă, a distrus totul! M-am întors la cursele mele din munte.

— Şi cu Allie ce s-a întâmplat? şopti Neale. Slingerland se uită într-o parte.

— Dumneata, Larry, ştii cum era Allie!

— Da, ea nu ar fi putut supravieţui mai mult de o zi, răspunse Larry..

Capitolul XV

După ce Neale îşi pierduse şi ultima speranţă, rămânând doar cu dorinţa să se răzbune, cei trei prieteni se sfătuiră ce aveau de făcut. Slingerland renunţase între timp la cursele lui şi vâna bizoni, pentru a aproviziona cu carne proaspătă pe muncitori şi soldaţi. Neale şi Larry au hotărât, fără ezitare, să părăsească oraşul împreună cu Slingerland.

În drum spre Omaha, vânătorul se interesă dacă Neale şi Larry trecuseră din nou pe la locul masacrului, în căutarea aurului lui Horn. Neale uitase de aur cu desăvârşire. Plănuiră ca, în momentul când şantierele căii ferate ajungeau în zona deluroasă, să scoată aurul din ascunzătoarea lui.

Înainte de a ajunge la tabăra următoare, văzură din tren indieni şi bizoni.

— Nu prea îmi convine ce se întâmplă, le explică Slingerland. Cu indienii eram prieten. Acum însă, de când am venit în câmpie şi împuşc bizoni pentru albi, s-au întors împotriva mea, ştiu bine. Şi eu am fost întotdeauna de părere că bizonii sânt ai indienilor. Vă jur, dacă nu aş fi văzut că linia ferată înseamnă sfârşitul pentru indieni şi pentru bizoni, nu aş fi făcut-o.

Era miez de noapte când au ajuns la ţinta călătoriei lor. Ce linişte, în comparaţie cu Benton! Neale se bucura că scăpase din iadul de acolo.

Neale şi Larry şi-au petrecut noaptea în cortul lui Slingerland. A doua zi, trapper-ul pregătise caii de drum, dar, din cauza indienilor aflaţi prin preajmă, au considerat că este preferabil să aştepte trenul cu muncitori şi să iasă în teren deschis sub protecţia acestuia.

În sfârşit, a fost gata de drum şi trenul cu cele câteva vagoane şi cincizeci de muncitori. Cei trei au mers călare, paralel cu trenul; la câteva mile se afla şantierul de nivelare. Vechiul interes al lui Neale pentru această muncă se trezi

involuntar, cât ar fi vrut el să se împotrivească; dar iubirea lui pentru calea ferată era la fel de lipsită de speranţe ca şi alte lucruri din viaţa lui.

Muncitorii erau oameni aleşi pe sprânceană, numai foşti soldaţi, iar printre ei mulţi erau irlandezi; indiferent că dădeau la lopată sau cărau traverse, armele le aveau întotdeauna la îndemână.

— Să mă ia dracu', dacă nu e chiar vechiul meu prieten, Neale! se auzi o voce cunoscută.

Era însuşi Casey, cu zâmbetul şi pipa lui atât de bine ştiute. Neale se bucură, deşi de fapt îi venea greu să se întâlnească cu vechii lui şefi sau colegi. L-ar fi durut imens să dea ochii cu generalul Lodge sau cu vreunul din ingineri, care îi prevestiseră un viitor atât de strălucit. Shane şi McDermott, alte vechi cunoştinţe se aflau şi ei în grupul de muncitori. Văzându-şi vechii tovarăşi de la măsurători, melancolia lui Neale spori şi mai mult.

Slingerland observă curând primii bizoni. Studie mai întâi cu mare atenţie terenul uşor vălurit din jur, ca nu cumva să-i surprindă indienii, apoi plecă împreună cu Neale şi Larry şi cu alţi doi oameni – Brush şi un irlandez numit Pat – care trebuiau să scoată pielea de pe bizoni, să taie carnea în bucăţi şi să o încarce în vagoanele ce urmau să sosească mai târziu.

Slingerland se apropie de bizoni, fără ca ei să se sperie vizibil; apoi, câţiva viţei roşcaţi de la marginea turmei au început să se agite. Atunci, greoi, turma a început să se pună în mişcare, ridicând un nor uriaş de praf. Se auzea tunetul copitelor.

— Haideţi! strigă Slingerland.

La prima împuşcătură a trapper-ului, turma o luă la goană nebună. Trebuia acum să meargă cât mai repede, rămânând în preajma turmei, să aleagă teren drept, de pe care să poată trage şi să asculte ordinele lui Slingerland. Neale se repezi unde era praful mai gros şi un zgomot de nedescris. Vântul îi flutura pe la urechi, praful aproape îl sufoca, dar goana îi oferea o plăcere cum nu mai simţise de mult.

Deodată crezu că îl vede pe Slingerland prin ceaţa de praf, traversând spre el. Îşi opri calul. Slingerland se apropia într-adevăr în mare viteză de el, făcându-i semne largi cu braţele. Se apropia acum şi Larry, foarte agitat. Ceva nu era în regulă. Apoi Larry îi indică o direcţie cu degetul.

Neale simţi un fior rece. La câteva sute de metri în spatele lor se vedea o ceată de sioux-i galopând într-un nor de colb. Se aflaseră probabil la pândă undeva, în apropierea turmei de bizoni.

Larry măsură din priviri distanţa care îi separa.

— Trebuie să mergem cât mai tare! Bubuiturile de copite ale bizonilor dispărură curând.

Au pornit-o şi vânătorii, uitându-se din când în când peste umăr. Neale distingea, undeva la distanţă, fumul locomotivei; era convins că indienii – pe jumătate goi, împodobiţi cu penele şi culorile lor de război, călărind aplecaţi pe mustangi – câştigau teren.

Neale observă primul nor alb de fum din flinta şefului. Urmară mai multe împuşcături, greşind ţinta cu mai mulţi metri.

— Dracii ăia au nimerit calul lui Pat! Se auzi deodată Larry.

Irlandezul căzu împreună cu calul la pământ, se rostogoli de mai multe ori şi rămase nemişcat.

— L-au atins! strigă Neale.

— Dă bice la cal! îl sfătui cowboy-ul, extrem de îngrijorat.

Indienii se apropiau tot mai mult. Neal şi Larry începură şi ei să tragă cu armele Winchester pe care le aveau, dar era extrem de greu să ocheşti, din şaua calului în plin galop. Aplecat mult în şa, Neale dădea pinteni calului său, care din fericire asculta de comenzile călăreţului, fiind iute şi odihnit. Slingerland se apropiase destul de mult de tren; Brush părea şi el ieşit din pericol, urmărirea limitându-se acum la Neale şi Larry.

Soldaţii irlandezi începură să tragă şi să strige cât puteau. În mare viteză au sărit de pe cai, fiind ajutaţi de zâmbitorul Casey să se suie în tren, în timp ce gloanţele izbeau pereţii vagoanelor. Locomotiva emise un fluierat şi trenul se puse în

mişcare, parcă în ciuda indienilor.

Când îşi reveni puţin, Neale cercetă locul în care se afla: vagonul avea o formă ca de şlep, cu o platformă dreaptă şi pereţi laterali de patru picioare înălţime, din lemn de stejar, prin care gloanţele nu treceau. În afară de Neale şi de Larry, mai erau o jumătate de duzină de soldaţi, care trăgeau prin ambrazuri special amenajate în urmăritorii lor. Indienii se aflau foarte aproape de vagoane; făceau acrobaţie pe caii lor, ferindu-se de focul soldaţilor şi trăgând şi ei, din cele mai bizare poziţii. Un plumb lovi marginea de lemn a vagonului, iar câteva aşchii îl atinseră pe Neale la faţă, dovadă că indienii reprezentau încă un pericol real pentru fortăreaţa pe roţi.

Deodată, trenul se zgâlţâi puternic şi se opri în loc.

— Iar au blocat şinele, fir-ar să fie! Comentă Casey, calm. Mi s-a stins pipa, Sandy, ia dă-mi un chibrit.

Locomotiva scoase două fluierături stridente.

— Ce înseamnă asta? întrebă Neale.

— E pentru cei din primul vagon, trebuie să se caţere peste locomotivă şi să înlăture blocajul de pe şine, răspunse Casey.

Atacul indian se concentra acum asupra locomotivei, cu intenţia să provoace deraierea trenului, sau să-l omoare pe mecanic.

Casey îl trase pe Neale înapoi în vagon.

— Nu risca! îi mormăi el. Mai bine ţi-ai căuta un loc şi ai trage şi tu.

— Am rămas fără cartuşe, răspunse Neale şi se întinse pe podeaua vagonului.

Casey îşi aprinse pipa, puse din nou mâna pe armă şi ochi un indian. Exact când apăsa pe trăgaci, trenul se puse iarăşi în mişcare.

— Am greşit ţinta! Mecanicul ăla nenorocit face pe îngerul păzitor al indienilor! … Trageţi băieţi, ce aşteptaţi? Shane, tu ce faci acolo?

— Cum să trag, am ochii plini de sânge! Neale se târî până lângă irlandez.

— Te-au rănit, omule? Ia să văd!

— Doar o zgârietură, nu-i nimic.

Neale văzu rana, chiar deasupra arcadei. Sângele curgea în abundenţă şi îi improviză un bandaj.

— Dă-mi mie flinta dumitale.

— Mulţumesc frumos, tinere. Mi-a trecut. Ce vrei, să mă spurce Casey toată viaţa? Nuuu. E dat în măsa, Casey ăsta!

Shane se întoarse la postul său. Aceşti bătrâni soldaţi, aceşti irlandezi muncind cât şapte, gata oricând însă să pună mâna pe armă şi să se apere, ei erau adevăraţii constructori ai lui Union Pacific.

Shane îşi pierdea glasul tot mai evident, mâinile îi tremurau pe flintă, dar trăgea fără încetare. Sângele i se prelingea pe obraz.

Indienii nu au mai găsit alt prilej să blocheze linia. Atacul indian era acum mult mai potolit şi aproape dezlânat.

— Ah, exclamă Casey, azi am fost mai bun decât tine, Mac.

— Dar de unde, răspunse McDermott, eu am împuşcat douăzeci şi nouă de indieni.

— Iar eu treizeci. Mac, având în vedere că sânt cincizeci în total, eşti un mincinos fără pereche.

Trenul se apropia de Medicine Bow. Împuşcăturile încetară. Neale se ridică în picioare şi îi văzu pe indieni retrăgându-se. Rândurile lor nu păreau prea tare rărite.

— Mac, dar câţi indieni a doborât Shane?

— La dracu', nu prea vrea să deschidă gura, răspunse McDermott. Shane!

Neale deveni brusc atent, simţind că irlandezul vorbea acum serios. Shane zăcea pe podeaua vagonului, iar mâinile lui însângerate ţineau strâns flinta. Casey îl atinse uşor pe umăr.

— Shane, bătrâne, spuse el trist.

Îl întoarse cu faţa în sus şi îi încrucişă braţele. Shane îşi îndeplinise ultima lui misiune pentru Union Pacific.

Capitolul XVI

Neale, Larry şi Slingerland plănuiau ca la sfârşitul toamnei să meargă la vechea tabără a lui Slingerland, iar apoi să aducă aurul, dacă reuşeau să găsească ascunzătoarea lui Horn. Larry avea de gând să se întoarcă la Benton mai întâi, iar Neale, neştiind încotro să se îndrepte, se hotărî să nu-l scape pe cowboy din ochi. Schimbul de cuvinte pe care l-a avut la despărţire cu Slingerland i-au reconfirmat lui Neale cât de necesare erau aceste precauţii.

— Fiule, aici la Medicine Bow am întâlnit un tip care susţine că Larry e un văcar nelegiuit din nordul Texas-ului.

— Nelegiuit?

— Vroia probabil să spună că e un erou din aceia care pun imediat mâna pe revolver.

— Fereşte-te să nu te audă Reddy, îi răspunse Neale. Eu însă am bănuit întotdeauna că lucrurile nu sânt chiar în regulă cu el.

— Benton e un loc periculos pentru Cowboy, continuă Slingerland preocupat. Şi, fiule, nici pe tine nu m-aş bizui chiar sută la sută.

— Reacţionez şi eu funcţie de situaţie, răspunse Neale scurt. Rămâi cu bine, prietene. Şi dacă mai ai nevoie de noi la vânătoare de bizoni, dă-ne de ştire. Însă dacă se poate, fără piei roşii…

Trenul ajunse la Benton după lăsarea întunericului. Viaţa de noapte era în toi. Mulţimea se grăbea pe străzi, de peste tot se auzea zgomotul orchestrelor. Au găsit camere de închiriat, tot în vechiul loc unde trăsese Neale prima oară, hotelurile mai arătoase fiind pline.

— Şi acum, ce facem? spuse Neale, mai mult pentru sine.

— Mâncăm! răspunse Larry. Neale privea încruntat în gol.

— Devii melancolic, tinere domn, comentă Larry îşi aşeză mâinile pe umerii lui Neale. Prietene, hai să dăm o raită prin

Benton, iar după aceea ne adunăm de pe drumuri şi ne luăm de muncă.

— Nu, eu nu mai sânt bun de nimic, răspunse Neale cu amărăciune.

— Asta e curată laşitate! Nu mai eşti bun de nimic? Ţi s-a terminat viaţa?

— Da, ăsta-i adevărul, Reddy, zise Neale cu profund dispreţ faţă de propria lui persoană. Dar el nu-i valabil şi pentru tine.

— Trist lucru, băiete, răspunse Larry, ignorând ultimele cuvinte ale lui Neale. Speram că ai să-ţi revii după pierderea lui Allie.

— Reddy, aş fi vrut ca glonţul care l-a lovit pe Shane să mă fi lovit pe mine. Nu te uita aşa. Când ne fugăreau indienii, am călărit cât puteam, ca şi cum mi-aş fi iubit viaţa. Nu era însă decât laşitate… M-am săturat de jocul ăsta!

A doua zi dimineaţă, se întâlniră în drum spre micul dejun cu un tânăr, a cărui figură bronzată i se părea vag cunoscută lui Neale. Faţa tânărului se lumină când îl văzu.

— Neale! Te-am căutat ca pe un ac într-un car cu fân. Neale nu reuşea să-şi amintească cu cine are de-a face; de altfel, orice fapt legat de calea ferată îi părea acum nesuferit.

— Nu mă dumiresc cine eşti, răspunse el.

— Pun pariu că Larry îşi aduce aminte, spuse omul, zâmbindu-i cowboy-ului.

— Desigur. Te numeşti Campbell şi lucrezi cu Baxter.

— Nici că se poate mai adevărat.

— Îşi strânseră mâinile.

— Da, cred că te recunosc şi eu, spuse Neale. M-ai căutat?

— Să nu mă întrebi cum! răspunse Campbell şi îi întinse lui Neale o scrisoare.

Neale o citi în grabă. Baxter îl invita să vină de îndată să muncească. Cuvintele sunau a ordin, iar inima lui Neale începu să bată puternic. Larry citi şi el scrisoarea, peste umărul prietenului său.

— Mă aşteptam la aşa ceva, nu scăpa ocazia, du-te! strigă Larry.

Neale clătină încet din cap. Campbell făcu un gest nervos

din mână.

— Neale, trebuie să-ţi spun că… te aşteaptă mai mult decât vechiul post!

— Ce înseamnă asta?

— Inginerii au dat la vest de Benton peste un obstacol. Un loc păcătos. Erai împreună cu Henney când ai măsurat sectorul respectiv, e plin de curbe şi pante. Lucrările s-au împotmolit acolo. Baxter a zis de mai multe ori „Trebuie să-l rechemăm pe Neale!”

Neale cugetă un moment, apoi zise:

— Îi mulţumesc lui Baxter pentru părerea lui despre mine; îmi pare rău, dar nu pot să vin.

— Bine, Neale. Am să trimit mesajul tău. Dar poţi să fii sigur că am să mă întorc, spuse el, plecând pe drumul său.

— Neale, să mori de râs! Fără tine nu pot construi calea ferată! Comentă Larry.

— Ai auzit că nu vreau.

— Da, am auzit, dar ai să te duci, chiar dacă va fi nevoie să te leg fedeleş şi să te duc în şa până acolo.

Neale tăcu. Încă un cuvânt şi s-ar fi trădat faţă de prietenul lui.

A doua zi, Campbell îi aştepta în acelaşi loc. Pulsul lui Neale deveni mai grăbit.

— Am ştiri pentru tine de la şef.

Larry îşi potrivi centura cu revolvere, iar ochii îi sclipiră.

— Îţi cere – ca serviciu personal – să-i faci o vizită, continuă Campbell.

— Generalul Lodge! exclamă Neale, simţindu-se cuprins de o căldură plăcută.

— Da! Vii cu mine?

— Cred că nu am de ales, răspunse Neale.

Nu avea sentimentul că luase o hotărâre. Trebuia să meargă, ceea ce nu însemna că urma să-şi reia vechea muncă.

Larry îi pregăti geanta lui de voiaj. S-au grăbit să-şi ia micul dejun, ca să poată prinde cursa de muncitori. Campbell s-a

suit primul în vagon.

— Hai cu noi, Larry, spuse el.

— Da, haide şi tu, interveni şi Neale.

— Ah, eu vreau ca tu să ajungi mare şi să se construiască linia ferată şi cred că e mai bine dacă stau deoparte.

Ochii albaştri, luminoşi ai lui Larry priveau cu căldură la prietenul său.

— În câteva zile sânt iar înapoi, Larry.

— Nu, nu, dragul meu, rămâi acolo.

— Am renunţat la postul meu şi cu asta, basta! Poate le voi da ajutor… o zi, pentru şeful. Dar…

— Dacă ţii la mine câtuşi de puţin, te întorci la munca ta. Neale căzu pe gânduri, apoi zise:

— Dacă ţin la tine? N-o să fie bine de tine aici, rămas de unul singur.

— Ei şi dacă rămâi, ne ducem amândoi pe copcă. Aşa mi-e mie dat, să mă ia dracu' – probabil că m-a luat de mult – dar ce-are asta de-a face cu tine?

— În doi merge mai uşor, încercă Neale să glumească. De fapt, Larry îl îngrijora cu adevărat.

— Ascultă-mă, Neale. Dacă-ţi începi din nou munca, poţi să vii mereu încoace să mă vizitezi. Dacă ratezi şansa asta, însă…

— Ei bine! se interesă Neale scurt.

Se vedea cât de mare este tensiunea prin care trece Larry. În el se dădea o luptă aprigă. Se destinse apoi, brusc:

— Tinere, când ai să te întorci la mine, am să fac curăţenie generală în sala de dans a lui Beauty, numai ca să ai puţină distracţie.

Tabăra în care fusese adus Neale se situa la oarecare distanţă de şantier, într-o mică vale cu un râu. Perete în perete cu o veche şi masivă cabană se afla o clădire joasă şi mare, din scânduri şi pânză de cort; jur împrejur erau răspândite un mare număr de corturi. Se vedeau şi soldaţi de serviciu, iar alţii se foiau încolo şi încoace.

Baxter îl întâmpină în pragul clădirii, cu o afecţiune deosebită.

— Şeful vrea să stea de vorbă cu tine. Vino înăuntru! Era o încăpere mare, plină de fum, zgomot şi oameni, mese şi hârtii. Lângă pereţi se aflau pregătite arme, în vederea unui eventual atac. Cineva i se adresă lui Neale, dar nu distinse cine. Toate figurile pe care le vedea în treacăt păreau învăluite într-o ceaţă; citea în ele curiozitate şi interes. Baxter îi puse apoi o mână pe umăr. Se-afla chiar înaintea generalului Lodge. Acesta arăta mai bătrân şi mai sever decât îl ştia Neale. Se ridică în picioare şi îi întinse mâna tânărului inginer, zâmbind:

— Vino cu mine.

Generalul îl conduse într-o încăpere alăturată, mult mai mică. Mobilierul era fără îndoială făcut de indieni.

— Neale, m-ai lăsat la ananghie când ţi-ai părăsit postul. Ai fost mâna mea dreaptă.

— Generale, comedia cu comisiile mă înfuriase teribil, răspunse Neale nesigur. Fapta lui i se părea acum o ofensă la adresa şefului său. Munca mea a fost denigrată şi distrusă!

— Faţă de problemele prin care am trecut eu, asta nu-i nimic! Datoria dumitale ar fi fost să strângi din dinţi şi să munceşti mai departe. Cinci mile nu înseamnă nimic, chiar nimic.

— Mi s-a părut un lucru foarte important, se bâlbâi Neale.

— De ce nu ai tratat incidentul ca pe oricare altă dificultate tehnică – cum ar fi, de exemplu, o măsurătoare?

— Cred că am procedat ca un laş.

— Neale, ce ai făcut între timp? Neale lăsă capul în jos.

— Ai mers dintr-o tabără într-alta, dintr-o localitate într-alta, ai jucat, ai băut, aşa-i?

— Spre ruşinea mea trebuie să recunosc că în ultima vreme nu am făcut altceva, răspunse Neale.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine. Un om cu înţelepciunea, curajul, calităţile dumitale. Nimeni din subordonaţii mei nu are şanse aşa mari ca dumneata. Dacă ai fi rămas, ai fi fost acum şeful statului meu major… în loc să te preocupi de bogăţie şi carieră, dumneata stai prin taberele acelea nenorocite, cu băutura şi cu cărţile.

Generalul se apropie de el şi îi puse o mână pe umăr:

— Fiul meu, poate am fost prea aspru cu tine. Dar te întreb acum: vrei să-ţi reiei lucrul? Vrei să te întorci la noi şi să rămâi în preajma mea, până la terminarea liniei?

— Da, Sir, mă întorc, răspunse Neale cu vocea gâtuită de emoţie.

— Aşteaptă aici până te chem, îi spuse generalul, ieşind din încăpere.

Câteva secunde mai târziu, uşa din spatele său se deschise, iar apoi se închise din nou, aproape fără zgomot. Neale simţi însă că în cameră se petrecuse o schimbare deosebită. Se întoarse cu repeziciune.

La celălalt capăt al încăperii domnea semiîntunericul, văzu totuşi silueta firavă a unei fete sprijinindu-se cu spatele de uşă. Vedenia chinuitoare a viselor sale! Încurcat şi fără glas, Neale tremura din tot corpul. Forma se mişcă, se apropie de el. Vocea ei îi străpunse inima ca un pumnal ascuţit. Crezu că şi-a pierdut minţile.

— Neale! strigă vocea aceea dulce. Eu sânt, Allie… Allie… Allie a ta!

Capitolul XVII

Neale avea sentimentul că se trezise într-o altă lume, de fapt într-un adevărat paradis. Un obraz cald şi umed se lipise de al său, mâinile ei mici se agăţau de el.

— Allie – nu ai murit! şopti el.

— Sânt cea mai vie fată pe care ai văzut-o vreodată, spuse ea, râzând cu veselie.

Timpul care trecuse, cu toate suferinţele, părea să-i fi sporit şi mai mult graţia şi frumuseţea.

— Neale, mi s-a povestit că ai renunţat la munca ta şi că nu-ţi merge bine, îi zise ea cu amărăciune.

— Da, Allie Lee, te-am iubit atât de mult – când te-am pierdut, am devenit indiferent…

— Eşti.

— Allie, o întrerupse el, nu vorbi despre mine! … Nici nu m-ai sărutat! Sărută-mă acum! Vreau să simt că trăieşti şi că mă mai iubeşti.

— Intră, strigă Neale.

Cel care bătuse era generalul Lodge. Îl cercetă pe Neale cu zâmbetul lui, care îi mai domolea asprimea şi păru surprins.

— Neale, eşti cu totul alt om!

— Iată motivul! râse Neale, arătând spre Allie, care se îmbujorase.

— Fiul meu, nu a trebuit să joc cartea aceasta pentru ca tu să te întorci la munca ta.

— Dacă aţi fi făcut-o!

Allie se ridică, eliberându-şi mâna dintr-a lui.

— Probabil aveţi de discutat, zise ea timid şi se strecură afară din încăpere.

— O fiinţă fermecătoare, Neale. Ne-am îndrăgostit cu toţii de ea. A apărut într-o noapte – a cerut ajutor şi a întrebat de dumneata. Nu vorbeşte prea mult. Ştim numai că este fata pe

care ai salvat-o în munţi şi că a scăpat din captivitate. Se ascunde, zi şi noapte. Şi tace. Probabil, îi e teamă de cineva anume.

— Da, aşa este, răspunse Neale serios.

Apoi îi spuse istoria lui Allie, în câteva cuvinte.

— Ciudată poveste, zise generalul. Şi ce ai de gând să faci?

— Am s-o ţin ascunsă aici. Înconjurată de armată, cred că se află în cea mai mare siguranţă posibilă!

— Desigur. Dar nu se ştie ce se poate întâmpla. Dacă am putea să o ducem la Omaha…

— Nu, nu, răspunse Neale, aproape vehement. Nu suporta ideea să se despartă din nou de Allie, după ce de-abia se întâlniseră. În plus, putea oricând să-şi facă apariţia în scenă tatăl fetei. Gândul acesta îi inspira o teamă nelămurită.

— Înţeleg sentimentele dumitale. Nu-ţi face nici o grijă Neale.

Neale schimbă vorba:

— Înţeleg că a apărut un obstacol în construcţia liniei!

— Ne-am împotmolit. Este vorba de o problemă tehnică a cărei rezolvare o sper – o aştept din partea dumitale.

Neale ieşi afară. Culoarea lucrurilor, senzaţia dată de adierea vântului zgomotul oamenilor şi al cailor, totul se schimbase în jur, aşa cum şi el însuşi trecuse printr-o transformare. Generalul Lodge găsise cuvintele potrivite – un alt om şi o altă lume.

Se duse la şantier, plimbându-se printre muncitori, şiruri de vagoane, grămezi de şine şi traverse. Păreau să pună stăpânire pe fiinţa lui. Ajunse apoi la ultimele traverse aşezate, nefixate încă, pe zona care fusese numai nivelată, apoi ochii lui ageri descoperiră obstacolul. Stabili imediat ce se întâmplase şi ce soluţii se încercaseră. Câtă muncă risipită degeaba la construirea acestei căi ferate! Străbătu zona în toate direcţiile, prin nisip, traversă o prăpastie, peste blocuri stâncoase; distanţa era cam de o jumătate de milă, însă capcanele abundau. Gâfâia şi transpirase, dar şi aceasta făcea parte din noua lui bucurie. Reuşi să înţeleagă deplin structura

topografică a regiunii. Metoda prin care Neale ajungea deseori la rezultate foarte bune era aceea a devierii cursului râurilor. Într-un târziu, descoperi şi de data aceasta o soluţie pentru problemă.

După-amiaza, aproape de înserat, obosit şi murdar, îşi făcu apariţia în încăperea vastă a birourilor. Generalul Lodge se plimba nervos, mestecându-şi trabucul; Baxter stătea aplecat asupra unor schiţe, iar pe figura lui se citea oboseala; colonelul Dillon, Campbell şi mulţi alţi tineri erau şi ei de faţă.

— E minunat să te poţi apuca din nou de muncă! exclamă Neale.

Baxter îşi ridică privirea. Generalul Lodge îşi aruncă trabucul, cu un gest care trăda speranţa şi o undă nouă de energie în fiinţa lui obosită, dar nu înfrântă.

— Ai găsit obstacolul peste care am dat? întrebă Baxter încet.

— Nu, răspunse Neale.

— Aha! Mâine am să te conduc eu într-acolo.

— Nu, nu am reuşit să găsesc obstacolul, Baxter, bătrâne… din simplul motiv că el nu există.

— Tinere, dumneata ai băut ceva, spuse Baxter, roşindu-se la faţă. Ochii dumitale sânt odihniţi, spiritul ţi-e tânăr, totuşi nu ai dreptul să iei atât de uşor greutăţile… nu… nu…

— Eu totuşi o fac!

Baxter se ridică. Mâinile lui tremurau, încercând să ridice o hârtie de pe birou.

— Te cunosc de multă vreme. M-ai chinuit de multe ori. Eşti tânăr… Nu-ţi dai seama în ce hal m-a adus problema asta. Nu am avut pe nimeni care să mă ajute, iar eu am îmbătrânit. Dacă ştii o ieşire, te rog să vorbeşti!

Baxter îmbătrânise cu adevărat.

— Ascultă-mă, spuse Neale. O jumătate de milă sub locul unde v-aţi împotmolit, schimbăm cursul râului… Schimbăm şi cursul liniei, adăugăm o serpentină şi obţinem astfel o pantă mult mai mică de nouăzeci de picioare la milă. Apoi se întoarse spre generalul Lodge. Sir, Baxter are prea multe pe cap, nu ar fi avut cum să le rezolve pe toate… Mâine

continuăm munca.

— Totuşi, Neale, dumneata ai fost pe teren fără nici un instrument, zise şeful, cu îndoială.

— Nu am avut nevoie de instrument.

— Eşti sigur, fiul meu? Problema asta ne-a dat multă bătaie de cap. Ceea ce ai spus pare prea simplu.

— Dacă sânt sigur? strigă Neale vesel. Priviţi figura lui Baxter!

Mimica bătrânului inginer era, într-adevăr, sugestivă.

În acea seară, Neale a fost înconjurat de atenţia tuturor. Şeful, inginerii săi, ofiţerii şi soţiile acestora s-au întrecut în a sărbători reîntoarcerea lui Neale la lucru. În veselia generală, Allie nu a scos mai mult de câteva cuvinte… Profitând de un moment când atenţia nu era îndreptată asupra lor, s-au strecurat în cabană, chiar în camera ce fusese martoră a reîntâlnirii lor.

Stăteau în faţa geamului deschis, mână în mână, privind spre valea cufundată în linişte. Luna plină despărţea noaptea în fâşii de lumină argintie, alternând cu zone întunecoase.

— Promite-mi, iubitule, că nu-ţi vei mai părăsi niciodată munca.

— Da, îţi promit.

— Indiferent ce se întâmpla cu mine. Trăiesc, sânt sănătoasă şi în siguranţă… şi îţi aparţin. Dar se pot întâmpla atâtea – nu ştii niciodată; nu trebuie să fie neapărat vorba de Durade şi de banditţii lui. Întreaga viaţă de aici, din sălbăticie este nesigură şi plină de primejdii. Promite-mi, deci, că indiferent ce se întâmplă, rămâi la linia ferată.

— Şi asta promit, răspunse Neale răguşit. Dar mă nelinişteşti. Tu te temi – te temi pentru siguranţa ta?

— Nu, nu, absolut deloc, protestă ea.

— Soarta nu ar putea fi atât de crudă! Să alungăm gândurile negre!

— Da, să nu ne mai gândim la asta Neale, nu ţi-aş fi pretins să-mi faci promisiunea, dacă nu mi-aş fi dat seama de căile ce-ţi stau deschise. Sânt atât de mândră de tine! Într-o bună zi

vei fi cineva.

— Dacă eşti mândră de mine – de ce nu m-ai răsplătit?

— Eu? Cum să te răsplătesc?

— Draga mea! Nu vrei să mă săruţi?

Seriozitatea încântătoare a lui Allie făcu loc unui zâmbet.

— Tu vorbeşti de răsplată. Sărutările mele îţi aparţin ţie, toate. Dar ele nu sânt o răsplată.

— Aşa este… Ascultă-mă, Allie. Pentru un singur sărut de-al tău, de ar trebui să mă plătesc pentru el, aş fi în stare să fac terasamentul cu mâinile goale, aş aşeza fiecare traversă, aş bate fiecare cui!

— Neale, vorbeşti ca un copilandru. Da, cred că ţi s-a urcat puţin la cap.

— Desigur, Allie. Chipul tău – chipul tău în lumina lunii.

Capitolul XVIII

Neale dormea într-unul din corturi. Când s-a trezit se făcuse deja ziuă şi se auzea un zgomot strident. Câteva secunde nu a putut distinge ce se întâmpla; îl cuprinse apoi un fior; sunetul venea de la o trompetă. Urmă un amestec de multe voci şi tropăitul soldaţilor.

Îşi trase repede cizmele şi haina şi ieşi afară, unde domnea o mişcare vie, dar în conformitate cu un plan bine ştiut şi executat de toţi. Neale se interesă la un soldat ce se întâmpla.

— Pieile roşii, naiba să-i ia – au venit înainte de micul dejun! răspunse el supărat.

Primul lui gând a fost la Allie, simţind cum i se strânge inima. Se uită în toate părţile, nu existau însă semne că lagărul s-ar afla sub atac în acel moment. Se apropie de un grup mai mare, în care erau şi generalul Lodge şi colonelul Dillon.

— Bună dimineaţa, Neale! spuse şeful, întunecat. Iar avem de furcă! Colonelul Dillon adăugă:

— O mică luptă, în onoarea reîntoarcerii dumitale, Neale!

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am primit o depeşă: „Mare forţă de şoc – Sioux”. Asta-i tot. Telegrafistul spune că s-a rupt sârma, în mijlocul comunicării.

— Mare forţă de şoc – Sioux, repetă Neale. Între noi şi Benton?

— Bineînţeles. Am trimis o iscoadă călare, de-a lungul căii ferate.

— Neale, găseşti arme în baracă. Serveşte-te singur, îi spuse generalul Lodge. Încă nu ştim ce ne aşteaptă. Dar prea bine nu va fi, mai ales că avem şi femei cu noi. Cabana asta nu prea arată a fortăreaţă!

— Domnule general, putem face baricade din traverse, propuse un ofiţer.

— O idee bună, dar va trebui să muncească şi soldaţii.

Trenul cu muncitori nu va ajunge astăzi aici.

— Probabil că nu. În orice caz, putem chema în ajutor pe cei de la nivelări; tabăra lor se află mai încolo... Neale, înarmează-te şi mănâncă ceva. Pun să se pregătească un cal pentru dumneata. Vei merge în tabăra muncitorilor de la nivelări şi-i vei alarma.

— Bine, răspunse Neale. Femeile ştiu ce ne aşteaptă?

— Da. Micuţa ta Allie e cea mai curajoasă. Grăbeşte-te, Neale.

Neale plecă în misiune fără să o fi văzut înainte pe Allie. Primise ordin să meargă cât putea calul mai repede, iar drumul era destul de lung.

Traversă mai întâi cu greu prăpastia, cu coastele ei abrupte; ajunse astfel la terasamentul viitoarei căi ferate, care ducea drept la tabăra următoare.

Distanţa era chiar mai mare decât îşi închipuise el probabil peste zece mile. Trecu în plin galop printr-o tabără de care obişnuită, fără legătură cu calea ferată; ajunse apoi la cei două sute de muncitori, care tocmai îşi începeau ziua de muncă. Neale le transmise ordinele primite şi plecă imediat înapoi.

Trecând din nou prin tabăra de care, le strigă celor de acolo că trebuie să se aştepte la apariţia indienilor.

Apucă să se mai uite peste umăr şi văzu un bărbat înalt, cu pielea măslinie şi îmbrăcat în haină neagră, care le vorbea celorlalţi, cu braţele ridicate către cer.

Mergea acum la vale, pe drumul de întoarcere, iar calul înspumat galopa cu toată forţa. La distanţă se vedeau nori groşi de praf, aparent dincolo de tabăra spre care se îndrepta el; îi era totuşi teamă, gândindu-se la Allie, înconjurată poate de indieni în cabana în care se afla. Temerile sale se dovediră însă fără temei; apropiindu-se de corturile albe, de barăci şi de cabană, constată că norii de praf se înălţau mult mai departe.

Neale intră în tabără dinspre vest, în acelaşi timp cu cercetaşul lui Dillon, care venea dinspre răsărit. Neale sări din şa şi prezentă raportul său ofiţerilor.

— Bine, răspunse Dillon. A mers repede. Deci, cam într-o

oră ne putem aştepta la întăriri din partea muncitorilor de la lucrările de nivelare!

— Da. Au cai pentru jumătate din oameni.

— Şi acum să vedem ce ne raportează Anderson, spuse ofiţerul.

Anderson era cercetaşul. Sări de pe spinarea mustangului său, transpirat şi acoperit de praf. Raportă că îi fusese imposibil să ia legătura cu soldaţii sau cu muncitorii aflaţi de-a lungul liniei, dar că văzuse suficient. La mijlocul distanţei dintre tabără şi Benton, un grup numeros de indieni sioux scosese şinele, oprise trenul de muncitori şi îl atacase. Se dădea o luptă pe viaţă şi pe moarte, în care muncitorii se aflau în dezavantaj, mai multe din vagoanele de marfă ale trenului fiind deja în flăcări. Trebuiau grabnic trimişi soldaţi în ajutor.

Colonelul Dillon comandă unei ordonanţe să pună şeile pe cai. La auzul ordinului, Neale simţi un fior rece:

— Domnule colonel, dacă ne înconjoară indienii tabăra, suntem într-o situaţie îngrozitoare.

— Ai dreptate, Neale. Ei au acoperire pe coastele abrupte, în spatele stâncilor şi a copacilor; când am ales locul pentru tabăra asta am uitat de indieni.. Totuşi, nu cred că trebuie să ne aşteptăm la un atac.

S-a stabilit că în tabără să rămână o parte din soldaţi, sub comanda locotenentului Brady, până la sosirea nivelatorilor, după care să plece repede pe urmele trupelor colonelului Dillon.

În afară de Allie Lee, se mai găseau cinci alte femei în tabără, care ieşiseră să-şi ia rămas bun. Neale îl auzi pe colonelul Dillon cum îşi asigura soţia că nu există nici un pericol. Obrajii ei rămaseră însă la fel de livizi. Toate femeile erau vizibil speriate, cu excepţia lui Allie, fapt pentru care Neale o privi cu mândrie.

Generalul Lodge şi colonelul Dillon, în fruntea soldaţilor lor, plecară la trap mărunt din tabără, dispărând în curând din raza vizuală. Soldaţii rămaşi începură să înalţe baricade din traverse. Anderson, cercetaşul, se urcă pe o creastă învecinată, stând de pază. Femeilor li se spuse să rămână în

cabană. Baxter şi ajutorul lui au inspectat armele şi rezervele de muniţie pe care le aveau iar Neale strânse toate planurile, schiţele şi hărţile din birou într-un sac, punându-l la îndemână.

Peste nici o jumătate de oră, începură să-şi facă apariţia muncitorii de la nivelări. Veneau călare, chiar şi doi pe un cal, fără şei, cu flintele în mână... pe puţin o sută de irlandezi dornici de luptă. În inima lui Neale stăruia însă un sentiment ciudat, pe care nu putea să şi-l alunge. Îl puse pe seama unei prea mari agitaţii şi a unei temeri pentru soarta iubitei sale.

Locotenentul Brady şi trupa lui de soldaţi plecară şi ei. Muncitorii înălţară în mai puţin de o oră baricade de peste şase picioare înălţime în jurul barăcii inginerilor. Atunci apăru şi Anderson în galopul calului, sări din şa şi dădu alarma: „Sioux”!

Muncitorii primiră vestea cu urale. Entuziasmul se mai potoli când văzură o trupă masivă de indieni, coborând în şir de pe vârful dealului. Era pentru prima oară când Neale vedea atât de mulţi războinici indieni pregătindu-se să atace. Coborâră în vale şi, rămânând în afara bătăii flintelor, ţinură un sfat, din câte se vedea. Neale remarcă pe unul din şefii lor, împodobit cu pene, care arăta spre tabără, explicând probabil ceva. Trupa se puse apoi din nou în mişcare şi în foarte scurt timp păru să dispară în pământ.

— Oameni buni, au de gând să ne asedieze! strigă bătrânul Baxter.

În acel moment, femeile ieşiră afară, cuprinse de panică.

— Indienii! Indienii! Ţipa doamna Dillon. I-am văzut, sunt în spatele cabanei – vin târâş, printre stânci.

— Intraţi înăuntru şi rămâneţi acolo! le porunci Baxter.

Allie a fost ultima care a dat ascultare ordinului. Neale o ajuta să intre, când văzu schimbarea bruscă şi teribilă ce se citea pe trăsăturile ei.

— Acolo! Acolo! îi şopti ea, încercând să-i indice o direcţie anume.

Atunci se porni tirul de flinte, iar primele gloanţe se înfipseră în lemnul baricadei.

Muncitorii se aflau într-o agitaţie nebună; începuseră să

alerge în toate părţile, sub protecţia zidului, trăgând la întâmplare.

— Anderson, ia-ţi câţiva oameni şi du-te în spatele barăcii, strigă Baxter.

Cercetaşul le strigă oamenilor să-l urmeze şi porni în alergare. Voluntarii erau atât de mulţi, încât nu au încăput în micul spaţiu dintre baricadă şi casă. Deodată, unul din oameni se întoarse şi Neale putu să-l vadă bine. Nu dură decât o fracţiune de secundă, totuşi Neale avu sentimentul că figura aceea îi era cunoscută. Trăsăturile dure, faţa răutăcioasă, roşcată găseau tot mai mult ecou în memoria lui Neale, aproape de recunoaştere.

— Intră în cabană, Neale, îi urlă Baxter.

Baxter, Neale şi ceilalţi patru tineri ingineri ocupară diferite încăperi ale cabanei, fiecare căutându-şi câte o crăpătură printre buştenii de lemn sau lângă ferestre, pe unde să poată trage. Neale constată foarte repede că nu are nici o ţintă, în afara norişorilor albi de fum din spatele stâncilor. Nici urmă de indieni! Muncitorii trăgeau continuu, dar Neale gândi că ar fi fost mai bine să facă economie de pulbere. Din când în când câte un glonţ şuiera prin ferestre, înfigându-se cu zgomot sec în perete. Neale închise uşa grea dintre cabană şi baraca inginerilor, pentru că această din urmă clădire, improvizată din scânduri şi pânză de cort, era deja găurită de sus şi până jos de gloanţe. O găsi apoi pe Allie în cea mai mare încăpere a cabanei, împreună cu celelalte femei, ascunse între perete şi o vatră masivă, din piatră. Allie sări în picioare şi îl prinse cu mâinile ei tremurânde.

— Neale, şopti ea. L-am văzut pe Fresno!

— Cine? întrebă Neale.

— Unul din banda lui Durade.

— Aha! strigă Neale şi o trase pe Allie deoparte. Ţi-e teamă?

— N-am să-l pot uita pe Fresno cât trăiesc. El era unul din cei patru bandiţi care au ars casa lui Slingerland şi m-au răpit.

Neale o strânse lângă el.

— Şi eu l-am văzut. Unul din vizitatorii din valea lui Slingerland. Mare, lat în umeri, cu faţa roşie şi ochi răutăcioşi.

— Fresno e. Probabil că se afla şi el cu banda lui în tabăra de nivelare.

— Ei nu ştiu că eşti aici, Allie. Nu-ţi fie teamă.

O linişti şi o sfătui să nu se mişte din colţul acela, după care se întoarse la post.

Ziua trecu repede; cei ce se apărau stăteau într-o continuă alertă, în schimb asediatorii aşteptau calm desfăşurarea evenimentelor. Schimbul de focuri continuă întreaga după-amiază, fără un plan de luptă precis. Din când în când, câte un muncitor curajos fugea de la un post la celălalt, stârnind o salvă indiană; muncitorii, la rândul lor, trăgeau în tot ceea ce semăna a indian. Nu s-a ajuns însă la o bătălie în adevăratul înţeles al cuvântului.

Se vedea că indienii aşteaptă căderea întunericului. Pe înserat, au lansat o primă săgeată aprinsă, trasând o traiectorie de scântei, aidoma unei rachete. S-a pornit un cor de ţipete demonice, din toate direcţiile. Odată cu căderea nopţii, săgeţile aprinse începură să se abată asupra taberei în salve.

Anderson se sfătui cu Baxter:

— Ne-au înconjurat. Indienii încearcă să ne afume, până ieşim din zona protejată. Suntem într-o situaţie al dracului de neplăcută.

Uralele muncitorilor se amestecau cu urletele de război ale sioux-ilor. Judecând după vocile lor, profitaseră de întuneric, încetaseră focul de pe înălţimi şi se apropiaseră mult de tabără.

Deodată, unul din corturi luă foc, fapt salutat cu un strigăt de triumf din partea indienilor. Luă foc şi cortul vecin, de parcă ar fi fost din hârtie. Neale şi însoţitorii săi se retraseră mai în umbră. Cât despre indieni, ei se aflau perfect protejaţi, undeva în întuneric. O nouă salvă de săgeţi. Aproape instantaneu se aprinse acoperişul barăcii inginerilor, de fapt nimic altceva decât o pânză de cort întinsă peste nişte şipci de lemn. Focul se întinse şi asupra acoperişului cabanei. Scena era luminată, aproape ca ziua. Din nou începură puştile

iscusiţilor indieni.

Anderson, Neale şi Baxter ţinură un sfat destul de sumbru; căzură toţi de acord cu cercetaşul:

— Cred că am pierdut jocul ăsta. Să aducem femeile afară!

Neale se târî de-a lungul baricadei, până la uşă. Pe partea aceasta de clădire mai domnea încă întuneric relativ. Stătea lipit de perete şi auzea gloanţele şuierând. Se caţără apoi pe fereastră şi pătrunse în cabană. Pe uşa deschisă din acea încăpere se vedea acoperişul arzând al barăcii inginerilor. Auzi ţipete de femei. Probabil ieşiseră şi ele în spatele baricadelor. Neale alergă în camera în care o lăsase pe Allie. Îi strigă numele: nici un răspuns. Probabil vocea lui fusese acoperită de larma crescândă. Încăperea era cufundată în întuneric. Pe pipăite, se apropie de colţul cu vatră unde se adăpostise fata. Nu se afla acolo, încăperea era pustie. Descoperi pe podea sacul cu documente pe care i-l încredinţase lui Allie. Ea nu l-ar fi lăsat acolo, oricât de speriată ar fi fost. De afară se auzeau zgomote de luptă tot mai aprigă şi trosnetele casei incendiate. Orbit de fum şi flăcăii, încercă să iasă afară. Cineva bătea cu un topor în uşă, nu mai ştia bine dacă de afară sau chiar dinăuntru.

Pe neaşteptate, Neale percepu că afară se petrece o schimbare, apăruse un element sonor nou, ca un tunet. Alergă la fereastră. La marginea cercului de flăcări îşi făcuse apariţia un lanţ de călăreţi.

— Soldaţii!

Lumina unei noi zile începea să dezvăluie multe lucruri. Indienii plecaseră, fără să lase în urma lor vreun semn că ar fi suferit vreo pierdere. Baraca inginerilor, cabana şi corturile căzuseră pradă focului. Aparatura, paturile, alimentele, uneltele şi diversele instrumente – toate obiectele de preţ, cu excepţia hârtiilor salvate de Neale – se transformaseră în scrum. Soldaţii care eliberaseră trenul de lucru urmau acum să aştepte materiale noi. Mulţi dintre muncitori erau răniţi, chiar şi grav, dar nu mortal. Nouă din ei dispăruseră, la fel şi Allie.

Pentru Neale, a fost o lovitură înfiorătoare; şi totuşi nu s-a

lăsat copleşit. Nu era de acord cu ceilalţi, că Allie, ar fi ieşit orbeşte din cabană, căzând drept în mâinile indienilor. Se întoarse cu cei de la nivelări în tabăra lor şi nu se miră deloc văzând că mica tabără de care din apropiere dispăruse între timp. O luă după urme până la următoarea tabără, unde urmele se pierdeau pe calea mult umblată. Ziua următoare, străbătu călare tot drumul până la Benton. Căutările şi întrebările sale rămaseră fără rezultat. Tristeţea, amărăciunea şi disperarea se abătură asupra lui, dar nu se dădu o clipă bătut. Îl mângâia cât de cât speranţa, oricât de palidă, că Allie căzuse din nou în mâinile lui Durade şi nu a unui bandit de talia lui Fresno. Ori de câte ori avea un răgaz în munca lui, continua să o caute pe Allie.

Ziua, Neale lucra la linie, o muncă grea, dură chiar, iar seara se întorcea cu muncitorii la Benton. Dacă Allie Lee mai era în viaţă, ea nu se putea afla decât la Benton.

Capitolul XIX

Neale locuia în gazdă la prietenul său Larry. La început, a vrut să păstreze faţă de cowboy secretul ultimelor evenimente, cum o găsise pe Allie şi o pierduse apoi din nou; mai târziu, a regretat că nu păstrase tăcerea.

Larry şi-a făcut inimă rea din cauza ştirii. Părea să creadă că Allie căzuse din nou în mâna indienilor. Vorbea însă cu mare vehemenţă despre bărbaţi de categoria lui Fresno, bandiţi şi desperado care împânziseră tot oraşul.

Neale îl rugă pe cowboy să fie precaut, să nu ia hotărâri pripite, aducându-i astfel greutăţi şi mai mari.

— Prietene, cred că s-a terminat cu Allie, spunea Larry sumbru.

— Nu, nu, Larry! Nu este posibil aşa ceva. Dacă ar fi murit… sau… eu aş fi simţit!

Dar Larry nu se lăsa convins. El ştia bine asprimea vieţii dintr-un oraş ca Benton şi cât de puţine şanse existau pentru Allie.

— Cred că o să-l caut pe Fresno, mormăia, el.

Se aruncă în agitaţia nebună a Benton-ului cu şi mai mare ardoare.

Într-o seară, întorcându-se de la lucru, Neale îl găsi pe cowboy acasă. Larry îşi ţinea în mână centura cu revolvere.

— Hallo, Red! Ce s-a întâmplat! Eşti cam palid şi pari supărat.

— Au vrut să mă dea afară din baraca aia de dans, spuse Larry.

— Care?

— A lui Stanton.

— Ei şi au reuşit?

— Ho, mă cam îndoiesc. Am plecat de acolo cât se poate de liniştit. Dar, într-o noapte, le fac eu o ordine de o să mă pomenească.

Neale nu prea ştiu ce să creadă despre purtarea prietenului său. Buzele acestuia tremurau…

— Red, tu ai tras cu revolverul! strigă Neale.

Larry îi aruncă o privire care îl înfioră pe Neale.

— Desigur!

— Să fie al naibii, ştiam eu că aşa o să se întâmple. Neale îşi strânse pumnii. E mort?

— Cred că da! răspunse Larry gânditor. Nu m-am uitat… Nu mai trăsesem de foarte multă vreme… Acum iar începe dansul drăcesc, ştiu eu sigur.

— Povesteşte-mi, îi strigă Neale, apucându-i centura şi azvârlind-o pe pat.

— Bine, spuse Larry, oftând. Am intrat acum câtva timp în salonul lui Beauty Stanton şi o fetiţă drăguţă a început să-mi facă ocheade. Am dansat şi cred că ne-am fi înţeles cum trebuie, dacă ne-ar fi lăsat în pace. Dar era pe acolo unu' de-i zice Cordy – un lăudăros şi un cocoş – la care nu prea i-a convenit. Eu n-am vrut să-i fac greutăţi lui Ruby, aşa o cheamă pe fată şi m-am purtat ca un mieluşel nevinovat.

— Şi mai departe, zise Neale nerăbdător.

— Azi mă vede Ruby şi mă invită la dans. Nici nu trec câteva minute şi apare Cordy cu încă unu', ca doi câini turbaţi şi plini de rachiu. De fapt, nişte laşi, cunosc specia asta. Oricum, ei n-aveau de unde să ştie ce-mi poate pielea. Mi-au explicat că dacă nu mă duc dracului cât mai repede, s-ar putea să dau de bucluc. Iar fata stătea acolo şi se uita dispreţuitor, cu ochii pe jumătate închişi. Şi-mi zice: „Reddy, îi laşi pe ăştia să te dea afară? Individul ăsta nu are nici un drept asupra mea."

Neale îl privi întrebător, cowboy-ul încuviinţă din cap şi apoi continuă:

— Treaba cu Cordy am rezolvat-o rapid; măgarul a pus mâna pe pistol. Eu i l-am împins la loc în centură şi i-am dat una uşor peste umăr. Totul era bine şi frumos. Dar prietenul lui Cordy – un bădăran fără pereche şi pe jumătate beat – s-a băgat să-i ia apărarea. A urlat aşa de tare, că s-a oprit muzica şi au fugit aproape toţi din sală. Stăteau la uşă şi se uitau

înăuntru. Ruby însă a rămas. E un copil curajos, mâine mă duc să o văd din nou.

— Nu, să nu faci asta, încercă Neale să-l convingă. Hai omule, spune povestea mai departe.

— Ei bine, individul mi-a zis: „Nu vrei s-o laşi pe Ruby în pace?” Eu i-am răspuns, foarte politicos: „După părerea mea, treaba asta nu te priveşte”. Atunci s-a aşezat în poziţie, de parcă ar fi vrut să sară pe cal şi a strigat spre mine: „Scoate-ţi revolverul!” Eu l-am întrebat cât se poate de nevinovat: „La ce bun, domnul meu?” Şi el a urlat, să-l audă lumea: „Pentru că vreau să te omor, iar eu nu omor niciodată pe cineva, dacă nu are revolverul în mână!” Atunci i-am zis, încet şi măsurat: „Nu-i corect jocul, e mai bine dacă tragi tu primul.” Atunci tipul a ţipat din nou la mine: „Roşcatule!” Asta l-a terminat. I-am dat una după ureche – cu pumnul stâng. S-a clătinat, dar n-a căzut la pământ… S-a reechilibrat şi a dat să scoată pistolul.

Larry se opri iarăşi din povestire. Arăta ca un om pe care l-ai jignit; un zâmbet ironic îi juca în colţul buzelor.

— De-abia când a căzut mi-am dat seama că nu reuşise să apuce mânerul pistolului… Ei bine, ce m-a supărat – glonţul meu a trecut prin el şi apoi printr-unul din pereţii aceia subţiri – şi a nimerit o fată de alături. E rău rănită… Caraghioşii ăştia ar trebui să aibă pereţi care să oprească gloanţele…

Neale auzi aceeaşi povestire şi de la Ancliffe, cu singura deosebire că apăreau nişte amănunte esenţiale, legate de sângele rece total al cowboy-ului. Ancliffe, care fusese martor ocular, spunea că purtarea lui Larry nu fusese influenţată de nimic, alcool, pasiune sau lăudăroşenie. Ancliffe poseda darul observaţiei inteligente, specific englezului, iar din studiul lui asupra lui Larry trăsese concluzia că – judecând după reacţii – situaţia nu fusese deloc nouă pentru cowboy.

Neale şi-aduse aminte de remarca lui Slingerland, la Medicine Bow şi i se păru mai îndreptăţită ca oricând. În acea seară, Neale a fost interpelat de Hough şi de mulţi alţi cunoscuţi, care doreau să discute cu el despre Larry Red King.

Câţiva texani care se aflau la Benton îl recunoscuseră pe

cowboy. Erau crescători de vite bogaţi şi nu au vrut să vorbească despre acest subiect până în ajunul plecării lor. Larry se numea de fapt Fisher şi avea un frate, bandit vestit al Texas-ului, numit King Fisher. Când a părăsit Texas-ul, pentru că ucisese un şerif, Red Fisher avea o faimă aproape egală cu aceea a fratelui său. Mulţi îi căutau prietenia, călărea excepţional şi nu a putut fi niciodată acuzat de proaste maniere sau crize de furie; în schimb, trăgea foarte repede revolverul şi avea un adevărat talent să intre în belele. Atrăgea necazul ca un adevărat magnet. Părul lui roşu îl făcuse ţinta ironiei multor indivizi duri, iar atunci devenea extrem de periculos. Texas, ţara eroilor revolverului, se lăuda cu puţini oameni care să se poată măsura cu el în privinţa curajului rece, ochiului ager şi iuţelii mâinii.

Neale deveni prietenul şi însoţitorul obişnuit al lui Place Hough, aceasta şi în speranţa că o va găsi astfel mai uşor pe Allie. Şi Ancliffe căuta să se afle în preajma lui Neale, aşa că cei trei bărbaţi apăreau adesea împreună în diverse localuri. Ieşeau mai rar cu Larry, deoarece cowboy-ul stârnea acum nelinişte în societate. Beauty Stanton susţinea că adusese afacerea ei în pragul falimentului şi că îi este teamă de el. Neale se îndoia de adevărul primei afirmaţii. Toate afacerile, bune sau proaste, prosperau la Benton.

Lucru mai puţin obişnuit, dar această femeie atrăgătoare şi însoţită de o faimă nu foarte bună, fiindu-i teamă de Larry, avea în acelaşi timp o înclinaţie secretă pentru Neale. El nu ar fi observat nimic, ghici însă câte ceva din umorul sec al lui Hough, la fel din indiferenţa încântătoare a lui Ancliffe, care vedea totuşi în Neale un rival. Convorbirile lor, ca aproape tot ce auzea de la oameni, îl interesau de fapt pe Neale foarte puţin. Atracţia sălilor de dans era nulă pentru Neale; descoperirea unui fir, a unei chei a problemei lui constituia singurul scop al vizitelor sale în asemenea locuri.

Place Hough se întâlni cu nişte vechi cunoştinţe de-ale lui, sosite într-un grup mai numeros de oameni de afaceri de la St. Louis; aceştia călătoreau în vest ca să vadă calea ferată şi

eventual să găsească posibilităţi de investiţie pentru banii lor la Benton. Hough le mărturisi deschis că evenimentul i-ar rămâne şi mai bine în memorie dacă i-ar permite să-i elibereze de grija mărunţişului din buzunarele lor. Se organiză deci un joc cu miză mare. La masă luaseră loc Neale, Hough şi cinci dintre oaspeţi.

Jocul pe sume mari atrase privitori. Cei cinci oameni de afaceri beau destul de zdravăn şi pierdeau cu o seninătate care trezea interesul chiar şi la Benton. Norocul lui Neale a fost la început schimbător, apoi pierdu continuu, până trebui să se împrumute de la Hough.

Cam în acest moment intrară în sală Beauty Stanton, Ruby şi încă o femeie şi se lăsară imediat cucerite de joc, spre satisfacţia vizibilă a străinilor. Apoi, absolut pe neaşteptate, îşi făcu apariţia Larry Red King în stilul lui neglijent, rece, cu ţigara pe jumătate fumată în colţul gurii.

— Hei, nu este cel cu povestea? şopti unul din oaspeţi.

— El este Red, răspunse Hough. Să sperăm că nu caută pe unul din domnii de aici.

Râseră, poate puţin forţat.

Lui Neale îi venea mai greu să se concentreze la joc. Prezenţa lui Larry îi dădea o stare de nervozitate. Ruby stătea foarte aproape de cowboy, cu ochii pe jumătate închişi aţintiţi asupra lui.

— Neale, îţi port noroc, îi spuse inginerului Beauty Stanton, aşezându-se în spatele lui şi punându-i mâna pe umăr.

Într-adevăr, balanţa se înclină în favoarea lui Neale. Avu o serie de mâini minunate care aduseră înaintea sa o movilă de aur şi bancnote. La sfârşitul jocului, Neale câştigase trei mii de dolari.

— Vezi! Ţi-am adus cu adevărat norocul, îi şopti Beauty Stanton la ureche.

— Bag seamă că ţi-ai cam umplut buzunarele, îi zise Larry tărăgănat, când se apropie Neale de el. Împrumută-mi şi mie nişte bani, băiete.

— Neale se uită la el şi apoi la Ruby. Ea îşi coborî privirea.

— Ruby, ce părere ai de cowboy? întrebă Neale.

Tăcere din partea lui Ruby.

— Reddy, ce părere ai de fată? continuă Neale. Larry îl privi cu mirare domoală pe prietenul său.

— Din câte îmi închipui, a fost un caz îngrozitor de dragoste la prima vedere, zise el. Eu iau de bune vorbele tale! spuse Neale repede. Am câştigat trei mii de dolari. Sânt ai tăi. Vrei să-i iei şi să pleci din Benton, să te duci în vest şi să începi o viaţă nouă?

— El şi cu Ruby, vrei să spui? strigă Beauty Stanton.

O uşoară roşeaţă se lăsă peste trăsăturile ei trecute. Nu e de mirare că fusese numită Beauty, frumoasa…

— Da, el şi cu Ruby, răspunse Neale cu hotărâre. Tu, Larry, ai luat-o pe căi greşite. Dar eşti tânăr. Cu banii ăştia, ai putea să-ţi cumperi o fermă.

— Băiete, ţie ţi s-a cam urcat rachiul la cap! mormăi Larry.

Şi Ruby părea să nu fie de acord.

— Prea târziu, zise ea încet. Haide, Beauty, să mergem. Să căutăm bărbaţi care să discute despre alcool şi femei.

Neale o opri cu o mână şi o privi adânc în ochi.

— Tu nu eşti o laşă, ci o fată curajoasă. Vrei să-ţi duci jocul până la capăt… în schimb, ţi-e teamă de un cuvânt cinstit.

— Nu mi-e teamă de nici un cuvânt şi de nici un bărbat. Tinere domn, eşti un fraier cu capul în nori!

— Te înşeli Ruby, încă nu e prea târziu.

— Este prea târziu! strigă ea, iar buzele îi tremurau.

Neale simţea că se află în puterea lui.

— Nu este niciodată prea târziu! Răspunse el cu pasiune. Pot să o demonstrez.

Ea îl privea în tăcere. Sălbatica Ruby din Benton dispăruse parcă fără urmă, înaintea lui stătea o altă femeie.

— Tinere, te-ai cam îmbătat! ţipă Larry, ducând mâna spre centură; pericolul plutea în aer.

— Te-am jignit de prea multe ori, spuse Neale. Acum este pentru ultima oară… Spune-mi adevărul: pot să te fac să-ţi schimbi modul ăsta de viaţă?

Fata tăcu o vreme. Apoi pronunţă şovăielnic:

— Pe mine? … Cum, tinere domn?

— Planul meu cu Larry l-ai respins… Haide să-ţi găsesc un cămin, într-un alt loc, cu altfel de oameni.

— Nu pot accepta, răspunse ea.

Niciun cuvânt de mulţumire. Dar nicicând ochii ei nu avuseseră privirea aceea hăituită. Plecă apoi din sală.

A doua zi de dimineaţă, când se trezea Benton, oraşul paraziţilor, au găsit-o pe Ruby moartă, în camera ei. Uşa a trebuit deschisă cu forţa. Nu fusese o crimă. Ruby arsese cea mai mare parte a conţinutului unui cufăr şi îşi pusese o rochie foarte simplă – pe care nimeni din Benton nu o văzuse vreodată – înainte de a se sinucide.

Când se întoarse Neale de la lucru, spre noapte, Ruby se afla deja în mormânt. Ieşi din oraş şi se duse până la moviliţa de nisip… Fără piatră – fără cruce. Alt mormânt fără nume, fără identitate!

Înainte ca Benton să o uite de tot pe această biată fiinţă, se mai petrecu o întâmplare, pe care Neale o presimţise, dar reuşise să o preîntâmpine tot atât de puţin cât martorii oculari din salonul lui Beauty.

Larry King reacţionă în modul său propriu la vestea sinuciderii lui Ruby şi la unele zvonuri care circulau, explicând în felul lor întâmplarea. Intră în sala de dans; vocea lui făcu să se oprească muzica şi dansul.

— Vino încoace! îi strigă el lui Cordy, care era alb ca varul.

În mijlocul sălii, îi aruncă în faţă cele mai teribile înjurături şi ocări, îşi bătu joc de el în fel şi chip, îl pălmui, până când Cordy încercă, în disperare de cauză, să pună mâna pe revolver. Atunci Larry îl împuşcă.

Capitolul XX

Pentru Allie Lee, pe care soarta o împinsese din nou în mâinile lui Durade, zilele şi nopţile din Benton erau ca de plumb. Înfricoşată, tremurând, asculta fiecare zgomot de paşi, fiecare zvon de glasuri din preajma ei. Se apropiau, ca apoi să dispară iarăşi, fără să se întâmple nimic.

Pe Durade îl văzuse o singură oară, în dimineaţa în care Fresno şi banda lui o târâseră la Benton… Cu acel, prilej aflase că, până la noi ordine, va trebui să rămână claustrată într-o baracă neprimitoare, din pânză de cort. Durade o ameninţă cu moartea, în caz că ar mai încerca să fugă încă o dată.

Curajul şi speranţa îi rămăseseră însă intacte, deoarece simţea că salvarea ei va veni şi că Neale şi Larry, prietenul său, se află în apropierea ei, la Benton.

Cineva intrase acum la ea în cameră, altfel veşnic zăvorită: surdomutul Stitt, care o servea şi o păzea; îi explică, prin semne, că trebuia să-şi schimbe hainele cu altele, aduse de el, urmând să fie dusă la o altă locuinţă Stitt plecă apoi, încuind iarăşi uşa.

Hainele pregătite pentru Allie se dovediră, spre surpriza ei, din material deosebit şi frumos croite, de unde trase concluzia că la Benton existau magazine speciale pentru femei. I se potriveau destul de bine. Urmă o bătaie la uşă şi o chemare:

— Allie, eşti gata?

— Da, răspunse ea.

În încăpere apăru Durade. Slăbise, iar pe figura lui se vedeau semnele nopţilor nedormite, ale unor continue stări de tensiune.

— Pune-ţi vălul ăsta, îi spuse el. Nu vreau să fii văzută la Benton.

Păşiră prin nisip şi praf, care îngreunau mersul, apoi pe un trotuar de scânduri, ajungând în cele din urmă la o clădire ce

arăta de la distanţă ca o casă din cărămidă; de aproape se dovedi că era o simplă baracă ceva mai îngrijită, din lemn vopsit. Trecură prin două încăperi mari, ca nişte săli şi pătrunseră într-o cameră mai mică, cu mobilă nouă.

— Ceva mai bun nu se găseşte în tot Benton-ul, comentă Durade, făcând un gest larg din mână. Aici ai cărţi, ziare. Ai să te simţi bine.

Allie tăcu cu încăpăţânare. Cu toată curiozitatea firească, repulsia faţă de Durade era mai puternică.

— Sânt prizoniera dumitale.

— Da, atâta timp cât rămânem aici. Benton o să dispară în curând. Apoi plecăm mai departe – la Omaha. Într-o bună zi o voi găsi pe mama ta, copila mea, adăugă el întunecat.

— Nu ai s-o găseşti, a murit.

Durade râse. Allie ştia că oricât i-ar fi repetat acest adevăr, cu atât mai mult se încredinţa Durade de contrariu. Iar atâta timp cât el nutrea această speranţă, Allie se vedea protejată de intenţiile lui cele mai rele. Nu se îndoia însă că Durade urma să se folosească de ea, pentru ca să se răzbune pe mama ei. Dorinţa de răzbunare şi pasiunea jocului de cărţi rămăseseră probabil singurele scopuri ale vieţii sale.

Din nou singură, Allie îşi cercetă cu atenţie camera, temându-se că aceasta va fi închisoarea ei pe timp nelimitat.

Se uită apoi pe ziare, care prezentau amănunţit construirea liniei ferate Union Pacific, vorbind despre călătoria de inspecţie a inginerului şef, generalul Lodge, în trenul său special. Căută cu înfrigurare vreo ştire despre iubitul ei, Warren Neale, însă fără rezultat.

Într-un alt ziar, descoperi spre marea ei surprindere un nume atât de cunoscut ei:

— Allison Lee! şopti ea. Tatăl meu.

Citi că Allison Lee, inspector comisar al căii ferate şi participant la mai multe contracte de construcţie ale liniei, se afla la New York, în vederea unor întâlniri cu directori ai Societăţii de căi ferate.

— Durade şi cu el s-ar putea întâlni, din întâmplare!

Un motiv în plus pentru ca prizonieratul ei să nu dureze

prea mult. Allie avea sentimentul acut că o aşteptau foarte curând alte întâmplări dramatice.

Odată cu sosirea înserării, constată că noua ei locuinţă fusese şi ea transformată într-un tripou; nu departe de ea, jocul şi băutul erau în toi. Reuşi să adoarmă cu greu de-abia a doua zi în zori.

Se trezi cu Durade la ea în cameră. Părea extenuat ochii îi luceau ciudat, mâinile îi tremurau.

— Allie, a sosit ceasul, spuse el.

— Care ceas?

— Ca tu să păşeşti pe urmele mamei tale.

— Nu înţeleg.

— Să te faci frumoasă!

Allie bănuia sensul cuvintelor sale, dar se împotrivea cu întreaga ei fiinţă acestui gând oribil.

— Nu ai pic de cochetărie în tine? Trebuie să-ţi pui mai bine frumuseţea în valoare… Dă-ţi drumul la păr. Îmbracă-te cu o bluză albă şi las-o puţin deschisă la gât… Ţii minte, cum făcea mama ta.

Allie se uită lung la el, incapabilă să scoată un cuvânt. Se confrunta, în sfârşit, cu ceea ce o făcuse să se teamă atât de mult.

— Vai, cum arăţi! Exact ca ea, acum mulţi ani, când i-am făcut şi ei aceeaşi propunere, pentru întâia oară.

— Vrei să te foloseşti şi de mine, aşa cum te-ai folosit de mama? se bâlbâi Allie.

— Da. Dar nu trebuie să-ţi fie teamă, copila mea, eu aleg bărbaţii cărora li se va permite să te vadă. Şi voi rămâne mereu lângă tine.

— Ce trebuie să fac?

— La căderea serii, să fii pregătită şi aşteaptă până te chem.

— Acum ştiu de ce te-a urât mama, spuse Allie, simţind şi ea că îl urăşte şi că această ură îi dă forţe noi.

— Ea se va căi pentru asta, iar tu cu nimic mai puţin, ţipă el, scos din fire.

Făcu apoi un gest teribil: o lovi pe Allie cu dosul palmei

peste gură, o lovitură puternică, aruncând-o aproape la pământ.

— Să nu mai aud aşa ceva! zise Durade, ieşind din cameră.

Vasta încăpere alăturată celei a lui Allie fusese ornată de Durade cu oarecare lux, devenind un fel de sală de joc particulară pentru clienţi mai deosebiţi. Aici Allie descoperi până la zece bărbaţi, căutători de aur sau muncitori. Durade o conduse la un fel de bar plin cu sticle şi pahare, explicându-i ce avea de făcut. Allie rămase singură, aşezată pe un scaun, neîndrăznind să-şi ridice privirile din podea.

— Nu cumva e fiica ta, Durade? interveni alta. Jucătorul răspunse doar cu un zâmbet misterios, fără să dea vreo explicaţie.

Într-un colţ, Fresno juca zaruri cu doi soldaţi. Pe figura lui, altă dată bronzată, apăruseră acum umbre nesănătoase, precum şi trăsături care trădau o lăcomie de-a dreptul nefirească.

Mull, fostul şef al taberei de nivelare, împreună cu Andy – un individ mărunt, cu faţa galbenă, ca de lup – scuturau de bani la ruletă mai mulţi muncitori de la fierării, îmbrăcaţi în cămăşi albastre şi cam chercheliţi.

Durade juca faraon cu patru indivizi, dintre care unul făcea notă discordantă: era îmbrăcat în costum negru, nu vorbea şi nu bea şi se părea că e în câştig, spre necazul lui Durade. Acesta i se adresa numindu-l Jones.

Allie înţelese repede ce se întâmpla acolo, iar o uşoară bănuială se răspândise şi printre jucători. Cei mai mulţi se lăsaseră tentaţi de alcoolul pe care Durade îl oferea în cantităţi mari şi gratis, cu un scop bine definit.

Aşa îşi începu Allie noua ei viaţă de unealtă nevinovată şi fără voie a lui Durade, transformat din jucător în răufăcător. În fiecare seară se perinda prin iadul particular al spaniolului o nouă societate, rareori călcând acolo cineva de două ori. Allie considera că aceasta îi sporeşte şansele ca Neale sau Larry să-şi facă şi ei apariţia pe acolo. Trăia cu această speranţă; pe de altă parte, pândea orice şansă ca să-şi poată mărturisi

povestea cuiva în care să aibă încredere.

Pe zi ce trecea, lăcomia lui Durade şi a acoliţilor săi, Fresno, Mull şi Andy sporea nemăsurat. Odată cu succesele, îşi doreau mize tot mai mari, care de regulă se puteau juca numai cu alţi profesionişti.

Jones câştigă şi la cea de-a doua apariţie a sa – un noroc cam ciudat, în opinia proprietarului tripoului. Allie mai apucă să vadă cum uriaşul Fresno se repede deodată la jucător şi îl aruncă la pământ, înainte de a se refugia din cameră. Auzi apoi înjurături, o împuşcătură, un geamăt, vocea sonoră a lui Durade, care spunea că omul trişase şi zgomotul trupului târât afară din încăpere...

Capitolul XXI

Neale primea în ultima vreme însărcinarea de a face inspecţii tot mai importante şi, deşi nici şeful şi nici Baxter nu suflau un cuvânt despre acest lucru, Neale spera că în scurt timp va fi promovat, lucru pe care îl aştepta atâta.

Uşurinţa cu care dezlega probleme tehnice era acum întregită de experienţa şi de încrederea în posibilităţile sale. Generalul Lodge îi cerea sfatul, Baxter se încred pa deplin în judecata lui, iar inginerii mai tineri învăţau de la el.

Cu toate că avea foarte multe de rezolvat, Neale nu renunţase la investigaţiile lui din Benton, în vederea găsirii lui Allie.

Într-o dimineaţă, îndreptându-se spre telegraf, unde aştepta ordine de la generalul Lodge, văzu în gară chiar trenul special al acestuia, aflat probabil în drum spre est.

— Neale, trebuie să mă duc la Omaha, îi spuse Lodge. Directorii fac un scandal teribil!

— Din ce cauză?

— Costurile de construcţie, ce altceva? Neale, greutăţile sânt tot mai mari. Am o însărcinare pentru dumneata, care o să-ţi scoată peri albi.

— Asta rămâne de văzut, răspunse Neale râzând.

— Îţi aminteşti de măsurătorile pentru podul numărul zece? În dealurile submontane, acum mai bine de doi ani.

— Cred că n-am să le uit niciodată.

— Ei bine, şinele au ajuns la nici douăzeci de mile de numărul zece. În curând ajung la pod, iar aici nu s-a făcut nici măcar un singur pilon.

— Cum vine asta?

— Nu ştiu nici eu. Am primit ştirea de-abia ieri seară. Un document curios. Iată-l! Studiază-l în linişte... Din câte îmi dau eu seama, acolo lucrează de câteva luni o echipă imensă de oameni. S-au înălţat deja mai mulţi piloni, dar s-au scufundat

cu toţii.

— S-au scufundat! exclamă Neale. Da! Ciudat! … Sir, eu am condus măsurătorile. A fost un chin îngrozitor.

— Crezi că ai putut face o eroare?

— Bineînţeles, răspunse Neale. Dar mai întâi trebuie să mă conving cu ochii mei dacă am făcut o eroare sau nu. Oricum, a fost genul de dificultate care îmi face cea mai mare plăcere.

— Ai acum posibilitatea să mergi la faţa locului.

— Adică va trebui să rămân acolo tot timpul? Să nu mă mai întorc la Benton?

— Desigur. Şi ce-i cu asta? Generalul Lodge îl cercetă atent. Fiul meu, am auzit numele dumitale pronunţat împreună cu cel al unor cartofori sau famaţi, se vorbeşte chiar şi de o legătură cu Beauty Stanton…

Neale îi ocoli privirea, fără să pronunţe un cuvânt. Se auzi un clopot, iar locomotiva şuieră; cineva îl strigă pe general. Acesta făcu semn să se amâne puţin plecarea.

— Trebuie să merg mai departe, spuse el grăbit. Neale, vei prelua numărul zece.

— Cine sânt inginerii? întrebă Neale, simţind în el un nou entuziasm.

— Blake şi Coffee. Nu-i cunosc.

— Cine este antreprenorul?

— Nu ştiu. În orice caz, a scos o grămadă de bani de pe urma contractului ăstuia. Iar munca nu a fost îndeplinită. O poveste al naibii de neplăcută.

— Sir, ea va fi îndeplinită, spuse Neale cu hotărâre.

Generalul se urcă în tren, care se puse încet în mişcare. Neale îl urmări cu privirea, conştient de răspunderea ce i se acordase, semn al aprecierii de care se bucura. Trenul de lucru cu care urma el să plece se afla deja pe peron. Neale se grăbi să ajungă la locuinţa lui, pentru ca să-şi ia bagajul necesar. Larry dormea îmbrăcat pe patul său. Neale îl scutură.

— Scoală-te, golan puturos!

Larry deschise cu greu ochii.

— Ho, ce s-a-ntâmplat? Este ieri seară, sau azi dimineaţă?

— Plec în călătorie, Larry, am primit o însărcinare

importantă.

— Asta-i tot? mormăi Larry somnoros. Am ştiut eu bine că o să te facă inginer şef într-o bună zi.

— Ascultă-mă, domnule. Vocea lui Neale deveni nesigură. Tu trebuie să veghezi bine, să-ţi ţii ochii larg deschişi, poate afli ceva nou până mă întorc eu la Benton.

— Nu-ţi face probleme.

— Îţi mulţumesc, bătrâne. Şi acum, rămâi cu bine. Mă grăbesc.

Pe drumul spre gară, se întâlni cu Place Hough, care în ciuda modului său de viaţă şi a nopţilor pierdute, se scula totdeauna devreme. În febra momentului, Neale îi povesti în câteva cuvinte despre Allie Lee – cum dispăruse şi că probabil se afla la Benton, în captivitate – şi îl rugă pe jucător să fie vigilent, în ipoteza că vede sau aude ceva.

Hough păru plăcut surprins de dovada de încredere a lui Neale şi îi promise că va încerca pe toate căile să-i fie de ajutor.

Neale trebui să alerge ca să prindă trenul. Un irlandez vânjos îi întinse mâna, ajutându-l să urce.

— Hopa sus! Aşa!

Neale se pomeni pe podeaua acoperită de pietriş a unui vagon de marfă, cu tot cu geantă, flintă şi pătură. Casey, vechiul lui tovarăş de muncă îi zâmbea, cu binecunoscuta lui pipă scurtă şi neagră.

— Să mă bată, dacă nu e bătrânul Neale!

— Cum îţi merge, Casey?

— Destul de bine, pentru un veteran ca mine.. Dar despre tine, băiete, am auzit o groază de noutăţi.

— Noutăţi?

— Da, se pare că eşti în ascensiune. Generalul Lodge în persoană i-a zis şefului nostru că ai preluat numărul zece.

— Aşa este.

— Mă bucur tare mult, spuse irlandezul. Dar să ştii că numărul ăsta zece e un loc cam al dracului.

— Aşa am auzit şi eu. Tu ce ştii despre asta, Casey?

— Nu prea mult. Am avut un prieten care lucra acolo, la

beton. El zicea că atunci când seca pârâul avea o albie dar când curgea, nu mai avea nici o albie.

Tabăra dezordonată de corturi era situată într-o vale seacă, înconjurată de dealuri acoperite de păduri rare. Neale considera existenţa lemnului un fapt favorabil pentru întreprinderea lui. Părea o tabără de pierde-vară; muncitorii trândăveau peste tot locul sau se foiau fără să facă nimic.

Neale sări de pe cal, îşi luă bagajul şi se îndreptă spre un cort mare, cu umbrar în faţa intrării. Mai mulţi bărbaţi şedeau pe scaune de campanie, în jurul unei mese. Unul din ei îi ieşi în întâmpinare.

— Blake şi Coffee? întrebă Neale.

— Eu sânt Blake, veni răspunsul, iar colo se află Coffee. Sunteţi Mister Neale?

— Da.

— Coffee, a sosit noul nostru boss, strigă Blake, preluând o parte din bagajul lui Neale.

Coffee era un om mai în vârstă, ars de soare, care îl salută energic; Blake, inginerul mai tânăr, avea o privire nesigură şi gesturi puţin forţate; cel de-al treilea se numea Somers, de profesie tehnician.

— Am primit ieri seară telegrama lui Lodge, spuse Coffee. Nu ne aşteptam şi ne-a cam pus în încurcătură.

— Nu mă îndoiesc. Îmi pare foarte rău. Cum suna textul?

— Lodge nu face risipă de cuvinte, răspunse inginerul scurt, dar nu ţinu cont de curiozitatea lui Neale.

Neale îşi aruncă blocnotesul pe o ladă prăfuită, se aşeză şi el şi îi studie pe cei doi ingineri, care păreau foarte zeloşi.

— Numărul zece e o piatră de încercare, nu?

— Noi suntem de trei luni aici, răspunse Blake.

— Veţi vedea şi dumneavoastră nisipul acela mişcător, adăugă Coffee.

— Nisip mişcător? Când am făcut măsurătorile pentru traseul prin prăpastia asta şi planurile pentru numărul zece, albia râului era uscată şi solidă, le explică Neale. Coffee şi Blake îi aruncară priviri consternate, la fel şi Somers.

— Dumneavoastră? Dumneavoastră aţi făcut planurile după care lucrăm noi?

— Da, desigur, răspunse Neale apăsat.

I se păru că Blake se albise puţin la faţă.

— Vom proceda metodic, continuă Neale, luând carnetul şi un creion. Sunteţi aici de trei luni?

— Da.

— Cu câţi oameni?

— În jur de două sute.

— Cine este maistru şef?

— Colohan. El a dus la bun sfârşit unele din cele mai importante contracte ale căii ferate.

Neale era pe cale să se intereseze cine făcuse comanda respectivă, în ultimul moment se abţinu însă, fără să ştie bine de ce.

— Se lucra atunci când aţi sosit aici?

— Da. Pietrarii pregătiseră elementele pilonilor, munceau cam de şase săptămâni.

— Şi ce s-a întâmplat?

Coffee râse amar.

— Am aşezat cei trei piloni – cu toată atenţia, pe teren uscat. Apoi a venit ploaia şi toată munca noastră s-a dus pe apa sâmbetei, în nisipul mişcător. De atunci ne chinuim s-o luăm de la început.

— Dar de ce nu a reuşit prima încercare? Coffee ridică nedumerit din umeri:

— Vă rog să-mi puneţi o întrebare mai uşoară. De ce era terenul uscat şi solid? De ce a plouat? De ce s-a transformat terenul solid în nisip mişcător?

— Domnii mei, un inginer nu vorbeşte aşa, răspunse Neale încet, ridicându-se în picioare.

— La dracu'! Dumneavoastră ce aţi fi făcut? răbufni Coffee, roşindu-se la faţă.

— Veţi afla mai târziu, răspunse Neale. Somers, te rog să-i comunici maistrului Colohan că vreau să stau de vorbă cu el.

Neale plecă de lângă cort, auzi însă pe Blake şoptind:

— Nu ţi-am zis eu? Acum ne spălăm noi pe cap cu povestea

asta!

Coffee mormăi un răspuns, pe care Neale nu mai reuşi să-l perceapă. Din tonul lui înţelese însă că inginerii comiseseră o greşeală serioasă, iar acum îşi făceau reproşuri reciproce. Neale era puţin supărat. El măsurase acest sector şi fusese mândru pentru că i se încredinţase o treabă atât de grea şi importantă. Colegii lui, incapabili sau delăsători, rataseră construcţia numărului zece. O luă printre corturi, pe lângă fierărie şi ajunse la malul râului.

Apa puţin adâncă şi nămoloasă curgea domol prin albia lată, pe care Neale şi-o amintea ca pe o întindere de nisip şi stânci. La ambele maluri se distingeau rămăşiţele pilonilor de susţinere ce fuseseră surpaţi de ape. Nu se mai vedea nici un singur bloc de piatră! Taluzurile fuseseră spălate de valuri, iar cofrajele din scânduri grele se desfăcuseră pe malul nisipos. În mijlocul undelor se vedea un batardou în curs de construcţie şi un al doilea, deteriorat. Aceste construcţii aproape acopereau vârful pilonului central, care se aplecase vizibil într-o parte şi alunecase în adâncuri. Tonele de piatră cioplită sau neprelucrată, piramidele de lemne răspândite în tot locul, săpăturile de pe ambele maluri stăteau mărturie pentru lungile săptămâni de muncă inutilă, de luptă cu secretul acestor ape aparent nevinovate.

Neale se întoarse îngândurat în tabără. Blake şi Coffee stăteau sub umbrar, împreună cu un irlandez solid.

— Aţi plasat numărul zece pe o adevărată gură de canal, nu-i aşa? îi strigă Blake.

Neale îl scrută pe colegul său cu o privire deosebit de ascuţită, la care Blake nu avu curajul să reziste, lăsând ochii în jos.

— Da, este o gură de canal, corect, absolut corect. Eu am ţinut cont de toate acestea când am făcut planurile. Aţi respectat aceste planuri?

Blake se pregătea să răspundă, iar Coffee îi luă vorba din gură.

— Bineînţeles, mormăi el sec.

— Deci unde sânt sparge-valurile?

— Sparge-valurile? întrebă Coffee, părând sincer surprins.

— Da. Eu le-am prevăzut în planuri; mai multe sparge-valuri, pentru ca la inundaţii viitura să se împartă egal între piloni, pierzându-şi din forţă.

— Ah! Doar nu vă închipuiţi că nu vă înţelegem planurile, răspunse Coffee. Dar noi eram de părere că ele trebuiesc construite la urmă. Nu-i aşa, Blake?

— Da, desigur, răspunse acesta, vocea lui nu părea însă prea convingătoare.

Atunci irlandezul se ridică în picioare şi-i întinse lui Neale o mână uriaşă.

— Colohan, spuse el cu glas tunător.

Lui Neale îi plăcu figura bronzată, binevoitoare şi inteligentă a interlocutorului său. Spre deosebire de cei doi ingineri, Colohan nu trezise în el acel vag sentiment de ostilitate.

— Colohan, eşti cumva sătul de muncă? îl întrebă Neale pe maistru, după schimbul de saluturi.

— Da şi nu.

— Doreşti deci să renunţi la locul dumitale de muncă? continuă Neale.

Irlandezul era convins că întrebările nu constituiau decât un preludiu al concedierii. Părea ruşinat, profund afectat şi căuta un răspuns cât mai potrivit.

— Nu vreau să fiu greşit înţeles, îl scoase Neale din încurcătură. Nu intenţionez să te arunc pe drumuri. Dar dacă nu vrei să mai munceşti, poţi să pleci, iar pe muncitori îi voi conduce eu însumi în zece zile, şinele vor ajunge până aici; până atunci, voi construi un pod pe capre peste râu, pentru ca lucrările să poată continua. În stadiul în care ne aflăm, nu trebuie să mai existe nici un obstacol… Aproape cinci mii de oameni nu lucrează decât cu gândul să ducă linia la bun sfârşit. În curând ne întâlnim cu lucrările ce înaintează din direcţia opusă. Hotărăşte, deci, vrei să rămâi?

— Ba bine că nu! răspunse irlandezul din toată inima. Aştept ordinele dumneavoastră.

— Perfect. Suntem siliţi să ne grăbim Trimite-ţi oamenii pe dealurile din împrejurimi, ca să taie şi să pregătească

trunchiurile pentru stâlpi şi susţineri. Găseşte un drum pe unde caii să poată trage la vale lemnul. Maşina de bătut stâlpi să fie trasă la marginea râului, iar mecanicul să încălzească cazanul şi să verifice dacă mai funcţionează. Pe urmă fugi la atelierele de fierărie şi vezi dacă au suficient metal. Dacă nu, telegrafiază imediat la Benton şi cere-le tot ce ai nevoie – cam asta ar fi deocamdată totul, Colohan.

Neale intră în cort şi se aşeză la o masă. Se apucă să studieze din nou vechile lui planuri. Cifrele şi desenele se desfăşurau înaintea lui ca o veche şi pasionantă poveste. Blake îl deranjă de mai multe ori, intrând în cort şi părăsindu-l din nou, ca şi cum l-ar fi frământat ceva. Un curier le aduse apoi o telegramă celor doi ingineri, care stăteau sub umbrar; urmă o discuţie vie, purtată în şoaptă; cei doi se îndepărtară apoi, iar Neale rămase netulburat până ce clopotul anunţă cina.

Neale mâncă împreună cu vesela ceată de muncitori irlandezi. Ca de obicei, a fost uşor cooptat în mijlocul lor. Se părea că glumele preferate ale muncitorilor se refereau la podul numărul zece.

Reîntors la cort, descoperi în lumina galbenă a lămpii o telegramă, adresată lui. I se comunica, sub semnătura generalului Lodge, că urma să decidă singur dacă să plătească sau nu salariile restante şi să păstreze sau nu pe cei doi ingineri.

— Ce spuneţi de treaba asta? le spuse Neale celor doi ingineri, care intraseră în cort între timp, întinzându-le telegrama.

— Ce să spun? Că pierd banii pe trei luni – nouă sute de dolari, răspunse Coffee, scoţând un nor de fum din pipa sa.

— Iar eu şase sute, completă Blake.

Neale se lăsă în scaun şi îşi privi subordonaţii. Cu ei se petrecuse o schimbare, probabil urmare a faptului că ajunseseră la o decizie importantă.

— Hotărârea respectivă o iau eu şi pot să vă spun că nu am nici cea mai mică intenţie să nu vă dau salariile restante sau să vă concediez, zise Neale.

— Mai mult ca sigur că veţi face ambele lucruri dacă nu reuşim să ne înţelegem, îi răspunse Coffee.

— Şi oare nu ne putem înţelege?

— Asta rămâne de văzut, veni răspunsul misterios.

— Am nevoie de dumneavoastră amândoi, domnii mei, continuă Neale gânditor. Poate am greşit eu. Acum nu mai contează prea mult ce a fost, trebuie să ne concentrăm toate forţele la muncă.

Neale se aştepta ca propunerea lui să stârnească oarecare recunoştinţă, sau chiar entuziasm, constată însă cu surprindere că se înşelase.

— Hm! Ei, mai putem vorbi şi mâine despre asta, îi răspunse Coffee, căscând.

Dimineaţa următoare, Neale coborî încă din zori la râu, ca să poată supraveghea pregătirile în vederea înălţării podului. Profitând de ocazie, studie mai atent munca ce se efectuase înainte de sosirea lui. Constată cu stupoare că planurile sale fuseseră grosolan încălcate: în loc să se fixeze solid pilonii în fundamentul de piatră, aflat, după măsurătorile lui Neale, la circa zece metri sub nivelul apei, aceştia fuseseră superficial introduşi în nisipul de deasupra. Practic, pilonii nu aveau fundaţii!

Lui Neale i se urcă tot sângele la cap. „Nu, nu e vorba de o greşeală sau interpretare greşită a planurilor mele! E lovitura bine chibzuită a unor şarlatani! … O muncă repetată de douăzeci de ori! De-abia acum înţeleg! Generalul Lodge a ştiut foarte bine, fără să fie nevoie să vină până aici! Vechea comedie! Escrocherie!”

Îl văzu pe Blake apropiindu-se agale. Se aşeză jos şi încercă să se stăpânească. La sosirea lui Blake, Neale era deja calmat.

— Hallo, Neale! îl salută Blake prevenitor. Te-ai mânjit de noroi, după cum văd. E o muncă murdară.

— Da, cu adevărat murdară, ba chiar din mai multe puncte de vedere, îi răspunse Neale.

— O grămadă de bani – bani murdari de-ai guvernului – sânt îngropaţi în gaura asta, zise Blake.

Vorbea atât de sigur de sine, încât Neale se simţi cuprins de

curiozitatea să vadă cât de departe era dispus să meargă.

— Blake, să nu-mi spui că asta nu a adus nimănui vreun folos!

Urmă un moment de tăcere semnificativă, după care Blake vorbi din nou:

— Desigur. Şi îţi va aduce şi dumitale.

— Fiecare om îşi are preţul său, răspunse Neale. Simţi deodată un sul de bancnote între degete. Îşi strânse pumnul, tremurând din tot trupul. Reuşi totuşi să se mai controleze câteva secunde.

— Cine este antreprenorul care a preluat contractul de aici? întrebă el grăbit.

— Nu ştii?

— Nu.

— Ei, noi am crezut că ştiai… Lee.

Acest nume îi deschise lui Neale vechile răni. Tresări puternic.

— Allison Lee, inspectorul? Întrebă el cu greutate.

— Chiar el în persoană, Neale. Nu avem nici o treabă! îi răspunse Blake, râzând uşurat.

Neale sări în picioare cu viteza şi agerimea unui indian, îi aruncă în faţă lui Blake teancul de bancnote.

— Încerci să mă mituieşti? Pe mine? izbucni el indignat. Îţi închipui că am să accept banii tăi slinoşi, ca să vă acopăr potlogăriile? Blestematule!

Îl trânti pe Blake la pământ dintr-o lovitură.

— Stai, Neale, opreşte-te! se rugă tânărul inginer.

— Ia-ţi banii şi haide în tabără! Mişcă! îi porunci Neale.

Coffee stătea la masa de sub umbrar împreună cu Somers şi cu un al treilea bărbat. Apăru imediat şi Colohan şi mai mulţi muncitori, dornici să asiste la scenă. Galben la faţă, Coffee se ridică în picioare.

— Coffee, ţi l-am adus pe nevinovatul tău coleg! strigă Neale ironic. Mincinoşilor! … Nici măcar nu aţi încercat să lucraţi după planurile mele.

— Da’ de ce dracu’ îţi închipui, tu Neale, că stăm în pustietatea asta? răspunse Coffee insolent. Vrem şi noi o

părticică din banii ăştia aruncaţi cu lopata. Tu, protejatul lui Lodge, poţi să faci cât vrei pe visătorul. Dar nu mă impresionează unu' ca tine aşa uşor…

— Coffee, dacă aici, în vest, ar exista o lege împotriva hoţiei, ai intra la închisoare, spuse Neale. Tu şi cu Blake sunteţi nişte bandiţi de ultimă speţă. Aţi împiedicat continuarea lucrărilor, l-aţi trădat pe generalul Lodge şi pe Henney, cel care v-a numit aici. Eu, care am executat planurile pentru numărul zece, am să vă demasc, pe voi şi pe antreprenorul vostru!

— Neale, noi nu suntem singurii amestecaţi în jocul ăsta, răspunse Coffee morocănos.

Colohan se apropie de el, ameninţător:

— Dacă faci aluzie la mine, nu eşti decât un mincinos. Păzeşte-te bine! Colohan se adresă apoi lui Neale: Şefule, îţi jur că nu am ştiut nimic de porcăria asta. De-abia în ultima vreme mi-am dat seama că e ceva putred la mijloc, dar trebuia să fac ceea ce mi se ordona.

— Nu poţi demonstra nimic, Neale, interveni Coffee dispreţuitor. Dacă ai minte, îţi vei ţine gura. Aici e numai un fleac. În spatele culiselor sânt jocurile cele mari. Cunosc bancheri, inspectori, congresmeni şi senatori care au profitat şi ei cât au putut. Eşti un prost!

— Poate! Dar hoţ nu sânt! răspunse Neale.

— Te rog să-ţi ţii gura! ţipă Coffee, căruia nu-i convenea să audă aşa ceva toată mulţimea care se adunase. Eu nu sânt hoţ. Aici, în vest, poţi să încasezi un glonţ şi pentru mai puţin de atât!

Intenţia lui era limpede: într-un fel sau altul, dorea să-şi şteargă urmele. Dar Neale învăţase şi el o groază de lucruri de la Larry Red King, în lunga lor prietenie.

— Coffee, eşti un hoţ, îi explică el calm, apropiindu-se. De cea mai joasă speţă, pentru că ai furat fără risc Nu poţi fi pedepsit; eu nu mă opresc aici cu afacerea asta, merg până sus de tot.

Fulgerător, scoase din buzunarul de la vestă al lui Coffee mai multe telegrame. Coffee se înroşi ca racul, cuprins de un

acces de furie îngrozitoare.

— Dă-mi hârtiile înapoi!

— Aş pune pariu că printre ele se află şi o telegramă de la Lee, pe care sânt îndreptăţit să o deţin, răspunse Neale impasibil.

În momentul în care Coffee îşi scosese revolverul, Neale îl lovi cu putere. Omul căzu în nisip, răsturnând şi masa, iar revolverul îi sări din mână.

— Coffee, tu şi cu Blake vă puteţi considera demişi, spuse Neale. Să părăsiţi imediat tabăra!

Cincisprezece zile după această întâmplare, un prim tren de construcţii traversa numărul zece pe un pod pe capre. Se depăşea astfel ultimul mare obstacol în calea definitivării măreţei lucrări.

Câteva zile mai târziu, într-o frumoasă dimineaţă, un cu totul alt tren trecu podul provizoriu. Era format din vagoane de persoane, un vagon particular, în care călătoreau directorii căii ferate şi vagonul special al generalului Lodge.

Întâmplarea a făcut ca Neale să se afle în acel moment în mijlocul apelor, lângă unul din pilonii viitorului pod, la fel de ud şi murdar ca muncitorii din jurul său. Cum trenul mergea foarte încet, întreaga suflare, mecanicul, frânarii, pasagerii văzură scena. Spre marea încântare a lui Neale, primi şi ovaţii la scenă deschisă...

Trenul se întoarse în după-amiaza aceleiaşi zile şi se opri în dreptul taberei. Un curier îl convocă de îndată pe Neale, care nu mai avu timp să se schimbe. Îşi luă hârtiile şi se prezentă la vagonul particular al directorilor.

Erau de faţă numai patru persoane – generalul Lodge, Warburton, Eoggers şi Rudd. De cum intră, Neale simţi că se află înaintea unui moment decisiv din viaţa sa.

— Domnii mei, vă amintiţi de Mister Neale, spuse Lodge, cu profundă simpatie, altfel bine disimulată.

Primirea de care se bucură era deosebită. Warburton îi scutură mâna energic, apoi îl măsură din cap până în picioare.

— Mă bucur că te revăd, tinere. Da, mi-aduc aminte de el, chiar dacă a mai îmbătrânit şi e mai slab.

— Nu e de mirare, interveni generalul. A muncit cât şapte.

— Te-ai cam grăbit atunci şi ne-ai părăsit, tinere domn, continuă Warburton.

— Mi-e ruşine pentru ce am făcut, răspunse Neale. Mă aprindeam cam repede… mi se mai întâmplă şi acum, cred.

— Nu face nimic. Cine nu se poate aprinde, nu valorează doi bani. Şi acum, Neale, povesteşte-ne cum s-a întâmplat.

— De exemplu, istoria cu Blake şi Coffee, interveni Lodge.

— Domnii mei, mi-e teamă că şi de astă dată mi-am pierdut capul.

— Noi vom hotărî dacă purtarea dumitale a fost corectă, spuse Warburton.

Când îşi încheie Neale relatarea, Warburton se ridică încet de la locul lui. Se împurpurase la faţă şi ţinea pumnii strânşi.

— Ai auzit, Lodge?

— Da. Nu mă miră prea mult, răspunse şeful cu un surâs trist şi triumfător, în acelaşi timp.

Warburton se linişti. Îl cercetă pe Neale din priviri.

— Tinere, dumneata poţi construi piloni rezistenţi în punctul acesta?

— Da, am şi început. Pilonii sânt fixaţi în fundamentul de piatră, îi răspunse Neale.

— Fundament de piatră! repetă el. Se întoarse apoi spre Lodge: Vă mai amintiţi de cowboy-ul acela roşcat şi cam nebun – când a spus „Cam asta ar fi tot ce-aveam de zis!” N-am să-l uit niciodată Lodge, îi vom pe chema Lee şi pe prietenul său, senatorul Dunn şi vom regla conturile. Cam asta ar fi totul!

— Mulţumesc lui Dumnezeu! răspunse generalul.

Neale se simţi cuprins de o agitaţie fără seamăn. Lee, Allison Lee! Numele era suficient să-l facă să tresară. Curând, acesta apăru în vagon, însoţit de mai mulţi domni îmbrăcaţi în frac. Warburton intră în miezul subiectului.

— Mister Lee, în calitatea de director al Societăţii căii ferate vă comunic, pe baza raportului inginerului nostru, aici de faţă, că toate contractele dumneavoastră în curs de desfăşurare

sânt nule şi nu vor fi prelungite sub nici un motiv.

Allison Lee se albi la faţă, iar ochii săi aruncau fulgere.

— Warburton! Cred că va trebui să reconsideraţi. Eu mă bucur de multă influentă.

— Să o ia dracu' de influenţă! răspunse Warburton, care îşi ieşise din fire. Constructorii, directorii şi proprietarii lui Union Pacific se află aici, în acest vagon. Îmi cereţi cumva să spun cu adevărat lucrurilor pe nume?

— Contractul meu a fost obţinut din partea Congresului. Voi…

— Congres în sus, congres în jos, nu veţi mai construi niciodată, nici măcar un metru de linie, tună Warburton. De dragul – de dragul relaţiilor dumneavoastră, ca să le spunem aşa – nu vă mai amestecaţi în afacerea aceasta!

— Mucosului ăsta de inginer, i s-a năzărit acum să facă pe marele domn! explodă Lee. Cum de-şi permite să mă acuze pe mine?

— Mister Lee, nu a pronunţat numele dumneavoastră, nici măcar o singură dată, îi răspunse directorul.

Lee se strădui să se stăpânească.

— Warburton, te rog să fii raţional. Cum poţi să-l pui în balanţă cu mine pe acest tinerel, acest prieten al unor desperados! Aşa ceva nu se poate, e absurd!..

Warburton îşi ridică mâna. Neale simţi că pentru el sosise momentul cel mare.

— Mister Lee, vă rog să-mi permiteţi să vă dau o lămurire necesară dumneavoastră şi senatorului Dunn, ca să punem capăt acestei convorbiri penibile… De îndată ce s-a pus ultima traversă – şi nu mai este mult până atunci – Mister Neale devine inginer şef, responsabil cu supravegherea căii ferate Union Pacific.

Capitolul XXII

Aşa se transformă visul lui Neale în realitate şi dacă nu ar fi existat acel gând care îi otrăvea fiecare ceas al vieţii lui, acum ar fi fost fericit.

Neale se întoarse la Benton într-o noapte. Benton şi nopţile din vest! Între timp, uitase toate acestea. O masă compactă de oameni se repezi asupra trenului. Neale nu reuşi să ajungă pe peron decât cu eforturi deosebite. Agitaţia, graba nebună, amestecul de voci ascuţite şi răguşite erau neobişnuite chiar şi pentru un oraş ca Benton, la ora aceea şi în apropierea gării. Toţi bărbaţii cărau după ei bagaje. Neale strigă de mai multe ori până îl auzi un trecător oarecare şi îi dădu răspunsul cerut.

Ultima noapte în Benton!

Acum înţelese ce se petrecea. Imensul, drăcescul lagăr ajunsese la sfârşitul carierei lui. Era în plină demolare şi mutare, iar oamenii îl părăseau în grupuri mari. În mai puţin de patruzeci şi opt de ore, tot ceea ce însemnase Benton, viaţă, aur şi trudă, adunate în imense cantităţi, urma să se reîntrupeze într-o tabără nouă şi mai mare, de această dată ultima – Roaring City, oraşul Urletului.

Asupra lui Neale se abătură din nou vechile lui chinuri – amintirile legate de iubita lui Allie Lee, îndoiala dacă ea mai este sau nu în viaţă.

Nu se putea hotărî să meargă la culcare. Continuă să se plimbe fară rost prin oraş. În cele din urmă, pătrunse într-unul din tripourile din centru; se aşeză la o masă de joc, cu parteneri ale căror figuri i se păreau vag cunoscute.

Era ultima noapte a Benton-ului, iar în aer plutea ceva, ameninţător şi înfricoşător.

Neale se lăsă purtat de pasiunea jocului. Aproape uitase de sine, când o mână albă, împodobită cu inele îl atinse cu gingăşie pe umăr. Îşi auzi numele, pronunţat în şoaptă, îşi

ridică privirea şi văzu chipul îmbujorat, radiind de o bucurie secretă, al lui Beauty Stanton.

Capitolul XXIII

Ca de fiecare dată în zile de plată a salariilor, tot oraşul Benton ajunsese la paroxism. În după-amiaza şi noaptea aceea, Allie Lee a petrecut cumplite ore de veghe, încuiată, în camera ei. De afară se auzeau strigătele beţivilor, vocile reci ale jucătorilor, clinchetul paharelor şi al aurului, tropăitul continuu de cizme, focuri de pistol, undeva, la distanţă, apoi altele, în imediată apropiere, certurile bărbaţilor, dar ceea ce o deranja cel mai tare erau vocile stridente ale femeilor, cântecele lor fără suflet, râsul lor lipsit de veselie…

În primele ore ale serii următoare, localul lui Durade se trezise iarăşi la viaţă. Durade în persoană îi aduse de mâncare şi de băut. Arăta foarte consumat, se afla totuşi într-o dispoziţie excelentă. Nu părea să bage în seamă starea în care se găsea Allie, supărarea şi teama zugrăvite pe chipul ei.

— Idiotul acela surdomut, care te servea, a binevoit să dispară, spuse Durade. Ieri a fost zi de plată la Benton. Pe mulţi i-a luat dracu'… Allie, am câştigat cincizeci de mii de dolari aur!

— Şi nu e suficient! îl întrebă ea.

Durade nu o auzi şi continuă să vorbească despre câştigurile lui, despre aur şi joc, despre înflorirea viitoare a afacerilor sale.

Allie se simţi uşurată când rămase singură. Gândul ei era acela că trebuie să acţioneze cât mai repede, să se salveze înainte de producerea unei inevitabile nenorociri.

De câte ori intra în camera specială de joc a lui Durade, Allie ţinea ochii în pământ, ferindu-se de privirile obraznice ale bărbaţilor. În seara respectivă, avu surpriza să constate că jucătorii erau foarte liniştiţi. Ducându-le tava cu băuturi la masă, auzi pe unul din ei şoptind:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Hough! … Ea e!

— Ai dreptate! veni răspunsul, tot în şoaptă.

Allie avu curajul să privească de-abia după ce ajunsese în colţul ei de lângă bar. Durade juca cărţi cu patru bărbaţi; trei dintre ei erau îmbrăcaţi în haine negre, după obiceiul profesioniştilor în domeniu, cel de-al patrulea purta un costum gri şi o pălărie cu o formă neobişnuită şi panglică lată. Întâlnind privirea lui Allie, o salută discret. Acesta, gândi ea, trebuie că este bărbatul a cărui voce am auzit-o prima oară – o voce cu modulaţii şi accent englezesc. Chipul lui era cel mai bun şi mai trist pe care îl văzuse Allie în mediul de acolo. Juca indiferent, obosit, vizibil preocupat de cu totul alte probleme.

— Ancliffe, câte cărţi vrei? îl întrebă unul din jucătorii îmbrăcaţi în negru.

— Nici una, răspunse el, punându-şi cărţile pe masă. Deodată, jocul se întrerupse din pricina zarvei ce venea din încăperea alăturată, sala principală de joc a stabilimentului lui Durade.

— Iar se iau la încăierare! strigă Durade nemulţumit. Şi astăzi nu au apărut decât Mull şi Fresno.

Voci înfierbântate, tropăit de paşi grei şi apoi un foc de revolver. Durade se ridică în grabă.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnii mei, zise el şi ieşi, însoţit de unul din jucători şi urmat imediat de un al treilea.

La masă nu mai rămăseseră decât englezul şi un ultim jucător, aşezat cu spatele la Allie. Acesta se ridică şi veni drept la ea.

— Numele meu este Place Hough, pronunţă el încet şi rapid. Chiar dacă nu sânt decât un jucător de cărţi, aveţi totuşi încredere în mine. Sunteţi Allie Lee?

Lui Allie îi bătea inima să-i spargă pieptul şi tremura din toată fiinţa. Îl cercetă cu atenţie pe necunoscut şi crezu să distingă în privirile lui ca de cristal compasiune şi căldură umană. Se hotărî să-i acorde încrederea ei.

— Sir, sânt bolnavă de teamă! Dacă aş putea îndrăzni…

— Trebuie să-mi spui totul, repede, o opri el. Vă aflaţi de bună voie împreună cu omul acesta?

— Nu, nu!

— De cum v-am văzut pentru prima oară, am ştiut că

sunteţi nevinovată… Cine sunteţi dumneavoastră?

— Allie Lee. Tatăl meu este Allison Lee.

— E fiica lui Allison Lee, unul din cei mai puternici oameni de la Union Pacific, comentă Ancliffe, care se apropiase între timp.

— Mă ţine aici încuiată. Nu văd niciodată lumina zilei. Durade m-a ameninţat aşa de tare, încât nu am avut curajul să cer ajutor. Dar el îşi pierde încet minţile, iar eu nu mai pot suporta.

— Noi vă vom salva din această închisoare, o asigură Ancliffe.

— Cum? întrebă Hough.

Ancliffe era de părere să fugă imediat cu Allie din casă, dar Hough clătină din cap.

— Oh, ascultaţi-mă, începu Allie grăbită. Dacă mă prinde încercând să evadez, mă omoară pe loc. Trebuie să găsim un şiretlic oarecare.

— Şi dacă chemăm soldaţii?

— Durade m-ar ucide imediat.

— Am putea să vă răpim noaptea de aici?

— Nu prea ştiu cum. Nimeni nu se culcă… Cred că mai bine vă folosiţi de slăbiciunea lui Durade. Aurul! Dacă îl apucă febra pasiunii lui, este posibil să mă joace la cărţi sau să mă vândă pe aur.

Ochii reci ai lui Hough tresăriră. Tocmai dorea să pună ceva, dar îi făcu semn lui Ancliffe să se aşeze repede la masă. Durade şi însoţitorii lui se întoarseră în încăpere, spaniolul îşi freca mulţumit mâinile.

— De ce s-au certat? întrebă Hough.

— Câţiva beţivani care îşi pierduseră paralele.

Jocul continuă. Hough stătea acum cu faţa la Allie, foarte concentrat şi hotărât; Ancliffe ieşi repede din joc, rămase însă la masă, urmărind şi el atent desfăşurarea ostilităţilor. Prin curaj şi o mai mare ştiinţă a pokerului, balanţa se înclina vizibil în favoarea lui Hough.

Durade strigă să se aducă mai multă lumină. Apăru un mexican cu ochi ca smoala şi mişcări feline şi îndeplini ordinul.

Purta la brâu un cuţit fioros şi întreaga lui înfăţişare te ducea cu gândul la un brigand. După ce aprinse lămpile, se apropie de Durade şi schimbară câteva cuvinte în spaniolă. Unul din jucători pierdu şi se ridică de la masă.

Jocul devenea din ce în ce mai pasionat. Durade dăduse probabil un ordin prin mexican, căci în încăpere apărură, unul după celălalt, toţi acoliţii siniştri ai spaniolului.

— Ai oprit jocul dincolo, Durade? se interesă Hough.

— E vremea cinei. Nu e dever, răspunse Mull.

— Nu am vorbit cu dumneata, spuse Hough.

Durade simţi întorsătura periculoasă pe care puteau să o ia oricând evenimentele şi încercă să liniştească spiritele tonul lui era însă fals.

Durade şi Hough continuară partida singuri, norocul trecând pe rând de la unul la celălalt. Cei doi foşti parteneri ai lor de joc se întoarseră, însoţiţi de alţi doi indivizi cu sombrero negre şi priviri glaciale.

— Putem intra din nou în joc? întrebară ei.

— Cu plăcere, răspunse Hough.

La un moment dat, Hough opri partida, bătând cu mâna în masă. Izbitura sună tare şi metalic, deşi nu avea nimic în mână. Orice observator atent şi-ar fi dat seama că poartă un pistol de mici dimensiuni ascuns în mânecă.

— Protestez împotriva faptului că acest om se apleacă peste masă, spuse Hough, indicându-l pe Fresno.

— Ce spui? răspunse acesta ironic.

— Când sânt în joc mize mari, băieţii îşi pierd capul, îi explică Durade. Lasă-i în pace.

— Trimite-i afară, ca să putem avea linişte.

— Nu, răspunse Durade brutal. Au voie să urmărească jocul.

— Ancliffe, strigă Hough, adu pe câţiva din prietenii mei, să se uite şi ei la joc. Să nu-i uiţi pe Neale şi Larry King.

Allie aproape leşină la auzul acestui nume. I se făcu negru înaintea ochilor şi se roti camera cu ea.

— Ce înseamnă asta? întrebă Durade.

— Doresc ca partida noastră să fie urmărită şi de câţiva din prietenii mei.

— Nu voi permite ca pistolarul ăla roşcat să intre în localul meu.

— Îmi pare rău, de data asta veţi face o excepţie… Nici dumneavoastră nu sunteţi prea bine privit la Benton, Durade.

— Vreţi cumva, Senor, să faceţi aluzie la faptul…

— Da, îl întrerupse Hough. Vă amintiţi de un jucător numit Jones? A fost asasinat în această încăpere… Dacă mi se întâmplă ceva asemănător, dumneata şi amicii dumitale nu veţi scăpa prea uşor.

Chipul lui Durade se făcu cenuşiu de furie şi teamă. Masca spaniolului căzu, dezvăluind adevărata sa natură. Se vedea limpede şi faptul că încă nu se măsurase cu un jucător de talia lui Hough.

— Continuăm jocul, sau vreţi să vă retrageţi? întrebă Hough.

Durade se stăpâni cu greutate şi făcu semn să continue partida. Allie privea fix în podele, oscilând între fericire şi îngrijorare. Cum să reacţioneze la sosirea lui Neale şi a lui Larry? Spera ca bunul Dumnezeu să o aibă în paza lui.

Deodată se deschise uşa şi apăru Ancliffe, urmat de mai mulţi bărbaţi, printre care nu se aflau Neale sau Larry. Ancliffe îi făcu un semn, din care Allie înţelese că nu reuşise să-i găsească. Fata îşi simţi inima ca de plumb. Apoi se simţi cuprinsă de o bucurie imensă, pentru că Neale nu o găsea într-un asemenea loc, iar Larry nu mai trebuie să înfrunte cu revolverul său bandiţii lui Durade. Exista încă o şansă ca noaptea aceea să nu se termine într-o baie de sânge.

Când deveni iarăşi atentă la ce se întâmpla în jurul ei, la masă nu se mai aflau decât trei jucători – Hough, Durade şi încă un profesionist, care renunţă şi el chiar atunci, aruncând cărţile pe masă. Se aşeză lângă ceilalţi jucători, în spatele lui Hough.

Durade pierduse o avere, însă încă nu întreaga sa bogăţie. Părea o fantomă a falnicului spaniol. Părul îi era transpirat şi în neorânduială, îşi desfăcuse cravata, iar mâna îi tremura. În spatele lui se adunaseră oamenii săi, cu ochii lor de ucigaşi aţintiţi asupra grămezilor de aur.

Allie nu dorea să fie de faţă la deznodământul acelei nopţi şi se retrase în camera ei, lăsând uşa puţin crăpată. Nu peste mult timp se auzi vocea sonoră, calmă a lui Hough:

— Mister Durade, sunteţi terminat!

Prin uşa întredeschisă îl văzu pe Durade, aproape prăbuşit şi pe Hough, aplecat asupra unei grămezi uriaşe de aur. Ceilalţi stăteau nemişcaţi.

— Durade, mai aveţi ceva de pus în joc?

Durade se ridică greu de la locul lui, tremurând din toate încheieturile, desprinzându-şi anevoie privirile de pe bani.

— Senor, vreţi să vă bateţi joc de mine? pronunţă el răguşit.

— Vă ofer întregul meu câştig… pentru fata care stă cu dumneavoastră!

— Senor, nu aş vinde-o pe această fată pentru tot aurul din India, răspunse Durade cu hotărâre.

— În schimb veţi juca pentru ea! îi aruncă Hough, ironic şi batjocoritor.

Cu un singur gest, împinse tot aurul în mijlocul mesei. El, jucătorul, citea perfect în sufletul adversarului său.

Bărbia lui Durade se mişca în toate părţile, ca şi cum i-ar fi venit greu să-şi stăpânească muşchii şi să vorbească. Ceea ce nu ar fi vândut pentru nimic în lume era gata să rişte, cu teribila credinţă a jucătorului în puterea întâmplării, pe o singură carte.

— Întregul meu câştig pentru fată, continuă Hough neîndurător. Haide! Acceptaţi?

Durade se zbătea neputincios în mâinile lui. Deznodământul nu putea fi decât unul.

— Si, Senor! strigă el cu voce limpede, în care răzbătea speranţa.

În acel moment suprem al carierei lui de jucător de cărţi se întorsese inconştient la limba sa maternă.

— Ştiam eu ce urmăreşte Hough. Fata îl interesează! comentă Fresno, cu o sclipire răutăcioasă în priviri.

Hough, care trăsese cartea mai mare, începu să le amestece. Mâinile lui albe, splendide se mişcau cu o iuţeală atât de mare încât ochiul nu le putea urmări. Escrocul Durade

îşi găsise un adversar pe măsură, înaintea căruia nu avea practic nici cea mai mică şansă. Nu exista justiţie omenească ce ar fi putut să-l acuze pe Hough că trişează.

Durade ceru în şoaptă două cărţi şi le apucă, tremurând din degete. O bucurie drăcească se citi pe chipul său.

— Eu iau trei, spuse Hough rece.

Foarte încet, extrase cele trei cărţi, le privi, după care cu aceeaşi stăpânire le aşeză pe toate cinci la vedere. O carte despre care ştia din start că este imbatabilă. Durade se holbă la ele şi emise un strigăt răguşit. Hough se ridică repede în picioare.

— Am câştigat. Durade. Se întoarse apoi spre prietenii săi. Domnii mei, vă rog să aveţi grijă de aurul aceasta.

Se îndreptă către uşa lui Allie şi întâlni privirea fetei.

— Haideţi, domnişoară Lee.

Allie pătrunse în încăpere, clătinându-se nesigură pe mişcările ei. Vederea mâinii lui Hough pe braţul lui Allie, o amintire fulgerătoare, schimonosiră chipul lui Durade, pe care se vedea acum o ură nemăsurată.

Allie se înfricoşă, bănuind că acum Durade se gândea la mama ei.

— Senor, m-aţi înşelat! şopti el. Eu n-aş fi mizat pe fată pentru nici o sumă, oricât de mare!

— Aţi pierdut-o… Vă avertizez, Durade. Fiţi prevăzător, măcar o dată în viaţă!… Puteţi lua aurul care a mai rămas pe masă.

Durade împinse banii cu atâta violenţă, încât răsturnă masa. Oamenii lui ieşiră brusc din pasivitate şi se înghesuiră să adune monezile.

Sclipirea albastră a unui Derringer din mâna lui Hough îl făcu pe spaniol să încremenească. Scoase un sunet şuierat, ca de şarpe, iar furia lui oarbă fu înlocuită de spaimă.

Unul din prietenii lui Hough roti un baston în aer, spărgând una din lămpi; repetă mişcarea în mare viteză, distrugând-o şi pe cea de-a doua. Încăperea se cufundă în întuneric, de care profitară în primul rând acoliţii lui Durade, care au încins o bătaie nemaipomenită pentru aurul de pe podele. Durade

scoase un strigăt şi se aruncă înainte.

Allie se simţi trasă cu forţa înapoi spre uşă, de-a lungul peretelui şi apoi în încăperea vecină. Aici se vedea puţin mai bine. Distinse siluetele lui Hough şi Ancliffe. Acesta din urmă închise uşa.

— Există vreo ieşire pe aici? o întrebă Hough.

— Pe fereastră.

— Ancliffe, deschide fereastra şi scoate-o pe fată afară. Eu îl întâmpin pe Durade, dacă apare. Repede!

În camera alăturată, se dezlănţuise iadul. Durade ţipa după lumină, oamenii lui se luptau, iar prietenii lui Hough se străduiau să găsească ieşirea.

— Haide! o îndemnă Ancliffe.

O ajută să coboare, veni şi el lângă ea şi apoi îl strigă pe Hough.

— Şi acum ce facem? murmură Allie.

Din câte îşi dădeau ei seama, se găseau pe o uliţă strâmtă, între o clădire de scânduri şi o baracă din pânză de cort. Prin pereţii cortului se auzeau strigăte, iar Hough, prevăzător, le făcu semn să tacă şi o conduse pe Allie printr-un spaţiu îngust într-un fel de curte înconjurată de mai multe construcţii mici şi negre.

Noaptea era întunecoasă, fără nici o stea pe cer. Vântul îi sufla rece în faţă lui Allie. Hough se aplecă şi pipăi în jur; pe jos erau scânduri, existau şi resturi de pereţi: se aflau deci pe locul unei foste barăci, demolate de curând.

— Nu e măcar vreo uşă pe aici, şopti Hough.

— Nici pe partea asta. Trebuie să ascultaţi!

De jur împrejurul lor, zgomotul se înteţea, însă cel mai tare în spatele barăcii din pânză de cort, în direcţia tripoului lui Durade. Se părea că descoperiseră încăperea goală şi geamul deschis şi începeau să bănuiască pe unde se găseau cei trei.

— I-aţi văzut? se interesa Durade.

— Am auzit cum coborau pe fereastră. Durade înjură cumplit în spaniolă, apoi strigă:

— Fresno, Mull luaţi nişte oameni şi coborâţi în stradă.

— Nu pot să vă scape Hei, Mex, vino cu tovarăşii tăi aici în

curte!

Răspunseră mai multe voci, însă ininteligibil.

— Omorâţi-l, aduceţi fata înapoi, iar aurul e al vostru, ţipă Durade.

Urmă tropăit de paşi şi mormăieli furioase ale unor bărbaţi.

— Ne-au înconjurat, îi şopti Hough lui Ancliffe.

— Da, dar e destul de întuneric pe aici. Se vor retrage până la urmă. Stai de pază, în timp ce eu încerc să găsesc o ieşire.

Ancliffe se purta cu un calm desăvârşit, ca şi cum ar fi fost cele mai normale întâmplări de pe pământ. Îşi stinse ţigara şi îşi trase mănuşile pe mâini. Hough stătea la pândă, cu câte un Derringer în fiecare mână.

În agitaţia ei nebună, Allie simţi că avea o datorie faţă de cei doi binefăcători ai ei.

— Oh, trebuie să vă mărturisesc totul! şopti ea. Am auzit că doreaţi să fie chemaţi Neale şi Larry King.. Aproape mi s-a oprit inima în loc! Neale, Warren Neale este iubitul meu. Îi port inelul!

— Uite cum se leagă lucrurile!... îi spuse Hough lui Ancliffe. Acum îl înţeleg pe Neale – după ce am văzut-o pe prietena lui.

— Pentru Dumnezeu! exclamă Ancliffe.

— Voi tăia eu calea lui Durade. Vrei să o salvezi pe fată?

— Încotro să mă duc?

— Unde ar fi în siguranţă? În lagărul soldaţilor? Nu, prea departe. Du-o la Stanton. Povesteşte-i lui Beauty cum s-a întâmplat. Ea o va ascunde, iar apoi îi cauţi pe Neale şi pe Larry.

Se ivi deodată o lumină într-unul din colţurile curţii, la circa cincizeci de paşi de ei. Nu mai era nici un moment de pierdut. Ancliffe începu să taie o ieşire printr-unul din pereţii de lemn. Zgomotul le ajută bandiţilor să-i găsească. Se stinse lumina şi se auziră paşi furişaţi. Lui Allie i se păru că distinge mai multe siluete întunecate. Întorcându-se, văzu o rază de lumină prin deschiderea pe care o făcea Ancliffe.

O bubuitură şi un fulger roşietic. Glonţul se opri în peretele de lângă ei. Derringer-ul lui Hough scoase şi el o pocnitură subţire, răutăcioasă. Un ţipăt şi un geamăt. Focul se înteţi. Mai

multe gloanţe izbiră lemnul. Hough se clătină, ca după o lovitură puternică.

Ancliffe o apucă de ambele braţe şi o împinse prin gaura pe care o realizase el. Târându-se cu spatele, Allie îl mai văzu încă pe Hough, la postul lui, din ce în ce mai nesigur pe picioare. Din câte îşi dădea seama, pătrunsese într-o încăpere a unei construcţii, slab luminată. Afară se auzi un corp greu în cădere; armele tăcură; se apropiau mai mulţi paşi uşori.

Ancliffe reuşise să intre cu picioarele prin deschizătură, însă nu încăpea prea bine, sau mai degrabă dădea o luptă – cineva îl împiedica să plece. Se auzeau cuvinte întretăiate în spaniolă. Ancliffe se zbătu cu putere şi pătrunse în încăpere, cu încă cineva după el. Cu o mână Ancliffe îl ţinea de gât, cu cealaltă de încheietura mâinii. Allie îl recunoscu pe mexicanul din suita tatălui ei vitreg. Avea un cuţit însângerat în mână.

De îndată ce se putu mişca la largul lui, Ancliffe îl lichidă pe mexican, cu mişcări calculate şi nemiloase. Allie văzu cum i-a sucit mâna la spate şi i-a frânt-o. Ochii mexicanului o obligară pe Allie să-i închidă pe ai ei. Când îi deschise din nou, mexicanul zăcea la pământ, zbătându-se încă, iar Ancliffe ţinea cuţitul însângerat în mână.

— Haide, o îndemnă el, cu voce subţire.

— Şi Hough? Trebuie să...

Gestul concludent al lui Ancliffe îi impuse tăcerea. Îl urmă îndeaproape. Englezul păşea cu mişcări sacadate, nenaturale. În jur se auzeau voci şi zgomote. Străbătură un coridor şi ieşiră în noapte. Siluete şi lumini se agitau în toate direcţiile. Profitară de confuzie şi traversară uliţa, apoi o cotiră pe o stradă laterală liniştită şi întunecoasă.

La colţul unei clădiri masive – din care răzbătea multă lumină – Ancliffe deschise o uşă şi o împinse pe Allie de-a lungul unui culoar; paşii lui erau nesiguri şi înceţi. De undeva se auzea muzică asurzitoare şi râs. Intrară într-o încăpere mai mică, în care se afla o negresă. Când îl văzu pe Ancliffe, sări speriată în picioare.

— Cheam-o pe Stanton, repede! gemu el, vârându-i o monedă de aur în mână. Nu vorbi cu altcineva!

Ancliffe se lăsă să cadă pe o canapea, cu trăsăturile schimonosite de durere. Haina i se desfăcu şi Allie văzu că era plin de sânge. Buzele îi erau acoperite de o spumă roşietică.

— Dumnezeule, eşti rănit! exclamă fata şi îngenunche lângă el.

— Dacă Stanton nu ajunge la timp, spune-i ce s-a întâmplat! Roag-o să-l aducă pe Neale.

Englezul vorbea cu tot mai mare greutate. Allie era încremenită, incapabilă să spună ceva sau să se roage pentru el. Uşa se deschise şi apăru o femeie frumoasă, cu braţele şi gâtul dezgolite, acoperite de diamante. Se uita pe rând, când la Ancliffe, când la Allie, încercând să înţeleagă.

— Ce s-a întâmplat? Eşti atât de palid! Vai, Ancliffe, mâinile tale, pieptul! Doamne Dumnezeule! Se aplecă asupra lui.

— Beauty, m-au rănit, iar Hough… este mort!

— Benton-ul ăsta înfiorător v-a venit de hac! strigă femeia.

— Să nu leşini… Ascultă-mă cu atenţie. Ţii minte că eram curioşi în legătură cu o fată care stătea la Durade. Ea este – Allie Lee. Durade o ţinea în captivitate ca să se răzbune pe mama ei, crezând că mai este în viaţă. Noi am eliberat-o… Beauty, Allie Lee e logodnica lui Neale… El nu ştie că mai trăieşte… Trebuie să o ascunzi – şi să-l aduci pe Neale la ea.

Beauty îi răspunse repede:

— Da, îţi promit că aşa voi face, Ancliffe… Ce ciudat! … Ancliffe! Vorbeşte, te rog! Vai, moare!

În timp ce ea vorbea, cu Ancliffe se petrecu o transformare. Voinţa dispăru de pe chipul său, înlocuită de o umbră cenuşie. Se stinse cu privirea aţintită asupra lui Allie, ca şi cum ar fi binecuvântat-o…

— A murit! murmură Beauty, ridicându-se în picioare. S-a dus, iar noi nu ştim nimic despre el – nici măcar numele său adevărat… Dar Benton însuşi nu l-a putut împiedica să moară ca un gentleman englez!

O luă pe Allie de mână şi o conduse într-un dormitor. O studie apoi cu toată atenţia şi interesul de care este capabilă o femeie, dar şi cu oarecare amărăciune.

— Eşti logodnica lui Neale? întrebă ea foarte încet.

— Oh, te rog să-l găseşti! suspină Allie.

Puţin şovăielnic, cu ochii închişi, Beauty întinse braţele şi o îmbrăţişă cu gingăşie.

— Allie Lee... Şi el crede că ai murit. Am să-l aduc la tine.

Allie nu ar fi putut înţelege lacrimile şi frământarea din sufletul acestei femei.

— Rămâi aici, îi spuse Beauty. Stai liniştită... îl chem pe Neale.

Allie îi auzi paşii îndepărtându-se.

Capitolul XXIV

Puse mâna ei tremurătoare pe umărul lui şi se aplecă.

— Neale, vino cu mine, îi şopti. El clătină din cap.

— Ba da! îi răspunse ea, cu profundă emoţie în glas. Obosit şi prost dispus lăsă cărţile şi o privi, vag surprins şi cu milă, crezu ea.

— Domnişoară Stanton, vă rog să mă iertaţi şi să mă înţelegeţi…

Se întoarse apoi la cărţile lui. Stanton acuză din plin lovitura. Îşi pierdu pe moment tot tactul, toată experienţa ei izvorâtă dintr-o profundă cunoaştere a oamenilor.

— Neale, trebuie să vii cu mine! strigă ea. Ar fi…

Se auzi un râs brutal de bărbat, pe care ea nu-l băgă în seamă; văzu apoi cât de tare îl afectase pe Neale. Acesta era roşu la faţă şi strângea cărţile cu putere.

— Ascultă-mă, Neale, rânji jucătorul respectiv, vezi-ţi de ale tale… Ai câştigat destul şi asta o fi băgat şi prietena ta de seamă.

Neale îi aruncă omului cărţile în faţă, se apleca peste masă şi îi aplică un asemenea pumn, încât îl aruncă de pe scaun. Se lăsă linişte şi toată lumea se uită spre ei. Jucătorul se ridică, vizibil intimidat şi conflictul se potoli.

Chiar şi cu preţul vieţii ei, Beauty Stanton nu ar mai fi fost acum în stare să pronunţe acele cuvinte care ar fi trebuit pronunţate.

— Neale, vino cu mine! a fost tot ceea ce a putut spune.

— Nu! răspunse el nervos şi gesticulând din mână.

Cu mândria călcată în picioare, Stanton încercă totuşi să se apropie de Neale, să-i şoptească vestea la ureche. O împinse cât colo. Neale credea că femeia voia să-l copleşească cu dragostea ei. Cel mai preţios şi cel mai curat moment al vieţii ei era pe cale să fie mânjit de noroi… Trebuia să-i vorbească deschis, să-l facă să priceapă situaţia.

— Allie Lee! … La mine acasă! reuşi să spună, simţind apoi

imediat că se transformă într-o stană de gheaţă.

Neale tresări ca trăsnit; se albi la faţă; orbit de furie, crezu că nobilele sale sentimente sânt batjocorite cu sânge rece.

— Curvă ordinară!

Pronunţase singurul cuvânt dincolo de care Beauty Stanton nu mai ţinea cont de nimic. Se repezi la ea, gata să o omoare pe loc, se stăpâni apoi şi o lovi puternic peste gură.

— Să nu ai îndrăzneala să pronunţi numele acesta!

Beauty ieşi în stradă fugind. Se împiedică şi căzu, se ridică din nou. Emoţia ceasului celui mai sfânt din viaţa ei dispăru ca şi cum nu ar fi existat. Toată amărăciunea adunată în anii ei de viciu ieşi acum la iveală. „Iadul! Pentru asta să-l mănânce iadul! Vreau să-mi scald mâinile în sângele lui! Să-l scuip în faţă, când o să-l văd mort!"

Nu se poate compara nimic cu ura unei femei pierdute! Prin minte îi trecu un gând cumplit de răzbunare, trimis ei din străfundurile infernului.

— În numele gheenei! Voi face din Allie Lee o fiinţă aidoma mie! Fiinţa pe care a ocărât-o, fiinţa pe care a lovit-o!

Ajunse la ea acasă, unde sărbătoarea ultimei nopţi a Benton-ului era în plină desfăşurare. Se aşeză în umbra zidului, cu ochii la uşa cea mare.

— Primului bărbat care se iveşte îi dau cheia de la uşa ei! şuieră ea cu ură.

Luminile din sala cea mare sclipeau în nuanţe roşietice.

Un grup de bărbaţi ieşi de acolo, printre care recunoscu pe cel mai nebun, puternic şi periculos om din Benton – Larry Red King.

Pentru prima oară, nu se simţea înfricoşată de prezenţa lui. I se păru cea mai potrivită unealtă pentru planul ei drăcesc. După o noapte de orgie, cowboy-ul era pe jumătate ameţit de alcool.

— Larry, am o fetiţă nouă pentru tine. Vino cu mine.

— Bună seara, domnişoară Stanton, îi răspunse el zâmbind.

Larry o urmă fără şovăială. Trecură în drumul lor şi prin sala de dans, unde, printre oaspeţi, se aflau şi mai multe figuri necunoscute, sumbre, părând să fie într-o căutare oarecare,

dar în agitaţia ei, Beauty nu le dădu atenţie.

— Ia cheia asta! îi şopti ea.

Mâna femeii tremura. Fapta ei era un răspuns la cuvintele grele ale lui Neale, un răspuns adresat lumii putrede din jurul ei. Îi arătă uşa, fără să mai poată pronunţa alt cuvânt. Plecă apoi cât mai repede din locul acela.

Capitolul XXV

Minutele treceau la fel de greu ca nişte ore pentru Allie, oscilând între nelinişte şi speranţă. Încăperea îi aducea prea bine aminte de camera ei de la Durade: conţinea acelaşi tip de mobilă, iar aceleaşi zgomote, care o tulburaseră atâtea nopţi în şir, un amestec de muzică, voci şi paşi, veneau şi aici, prin pereţii subţiri.

Auzi zgomotul cheii sucite în broască. Tremura ca o frunză în vânt. Un bărbat înalt intră clătinându-se, închise uşa la loc şi se întoarse spre ea.

— Larry! exclamă ea.

Se duse spre el, gata să-l îmbrăţişeze, dar bărbatul tresări atât de violent, încât se opri. Pe chipul său se zugrăvea totala lui mirare şi derută.

— Din câte îmi dau seama, o văd din nou! murmură el pentru sine.

— Oh, Larry, eu sânt – Allie Lee!

Avea privirea unui om care nu vrea să creadă ceea ce-i văd ochii. Întinse o mână nesigură spre ea.

— Nu sânt o stafie! Larry, nu mă recunoşti?

Îşi închipuise cu adevărat că are de-a face cu o fantomă. Pe fruntea lui apăruseră broboane mari de sudoare.

— Roşcatul meu drag! îi şopti ea, râzând şi plângând în acelaşi timp.

Era convinsă că acum o va recunoaşte, vorbindu-i astfel, aşa cum obişnuia pe vremuri. Fericită, ştiind că Neale nu se poate afla prea departe de Larry, îl îmbrăţişă şi îl sărută.

— Dumnezeul meu! şopti el îngrozit. Chiar tu eşti, Allie… aici!

— Sigur că eu sânt, răspunse Allie, contrariată. Cowboy-ul se albi la faţă, o apucă destul de brutal şi o aduse lângă lumină, scrutând-o cu priviri de nesuportat pentru Albe.

— Allie, uită-te bine la mine, îi spuse el ameninţător. Cred

că nu mai ai mult de trăit.

Allie încercă să i se împotrivească, dar forţele nu o ajutau.

— Larry, eşti cumva beat?

— Am fost, dar acum m-am trezit… Allie, mai sărută-mă odată!

Mirată şi înfricoşată, se supuse dorinţei lui, dar de această dată se făcu roşie ca para focului.

— Sânt nespus de fericită, Larry, dar m-ai speriat atât de tare…

— Fericită! exclamă Larry. La mijloc e o minciună drăcească, dar nu Allie Lee e cea care minte.

— Larry, te rog să fii rezonabil. Aşteptarea mi-a secătuit toată puterea. Povesteşte-mi despre Neale!

Allie nu reuşea să priceapă privirea lui ciudată

— Allie, Neale se află aici, la Benton. În zece minute pot să-l aduc la tine. Eşti sigură că doreşti asta?

— Dorinţa mea! … Reddy, mor dacă nu plecăm imediat spre el! îi strigă ea, chinuită.

— De cât timp te afli aici, înainte să fi sosit eu?

— Poate o jumătate de oră. Poate chiar mai puţin. Dar mi s-a părut insuportabil.

— Ştii în ce fel de casă te găseşti şi camera asta, ce înseamnă ea de fapt? continuă el răguşit.

— Nu, nu ştiu, răspunse ea, cu un început de curiozitate.

— Nu a mai intrat nici un bărbat aici? Eu am fost primul?

— Da.

Allie văzu cum trăsăturile lui se destind, cum începe să zâmbească; vechiul lui zâmbet, de care îşi amintea cu atâta plăcere.

— Ho, din câte mă taie capul, era gata să-mi beau minţile, spuse el cu oarecare greutate. E un obicei foarte prost, Allie… Mă face să mă gândesc la cele mai rele lucruri, ca şi cum ai vedea şerpi şi tot felul de alte chestii de-astea… N-am să mai ating băutura în viaţa mea – doar ca să mă ierţi tu!

— Să te iert? Larry, băiete, nu am de ce să te iert – în afară de faptul că nu mă duci repede la el!

Cowboy-ul îşi recăpătase acum agerimea lui obişnuită şi era

gata să acţioneze.

— Allie, femeia aceea, Beauty Stanton, ea te-a încuiat aici în cameră?

— Da şi pe urmă…

Larry îi făcu semn să tacă. Se auzeau paşi pe culoar. Aceasta făcu să renască în Allie teama de Durade şi însoţitorii săi. Deodată îşi dădu seama că Larry nu avea de unde să ştie în ce împrejurări ajunsese ea în casa aceea.

Cowboy-ul deschise uşa şi aruncă o privire afară.

— Te conduc eu, îi şopti. Să mergem!

Coridorul era pustiu. În dreptul sălii celei mari se auzea murmurul vocilor dansatorilor.

— Larry, aş vrea să-ţi povestesc totul. Durade şi banda lui sânt pe urmele mele. Fresno, Mull, Black, Dayss – îi cunoşti?

— Ba bine că nu! răspunse el, respirând greu. Biata fată! Bandiţii ăia! Şi pe deasupra Stanton. Acum înţeleg totul… Ah, Beauty Stanton, jocul ăsta n-o să-ţi iasă bine – blestemat să fie sufletul tău!

Allie ar fi vrut să-i spună ceva, dar Larry îi porunci cu un gest să tacă. Hotărâse ce avea de făcut şi nimic nu l-ar mai fi putut opri.

— Allie, când am să te strig, vii în spatele meu, te laşi în jos şi te agăţi de haină. Am să te scot afară.

Ajunseră la capul scărilor ce coborau spre sala de dans. Stanton se afla şi ea printre mulţimea de bărbaţi şi femei de pe ring. Bănuind parcă ceva, Beauty se întoarse şi văzând-o pe Allie, scoase un ţipăt. Făptura aceea palidă, cu ochi sclipind dement era oare una şi aceeaşi cu femeia care se dusese să-l aducă pe Neale? Toate privirile se întoarseră către scară şi se lăsă tăcerea.

Stanton veni către scară în fugă, urcă mai multe trepte şi îşi ridică braţul spre el.

— Încotro te duci cu fata? strigă ea. Larry coborî, trăgând-o pe Allie după el.

— O duc la Neale.

— La Neale? N-ai să reuşeşti!

Cowboy-ul cobora încet şi prevăzător treaptă după treaptă,

fără să se oprească. Allie văzu mai mulţi bărbaţi desprinzându-se din mulţime şi venind în spatele lui Stanton. Figuri sinistre, bine cunoscute ei: Fresno, Mull, Black! Larry îi făcu semn să treacă în umbra lui.

— Beauty Stanton, nu-mi sta în cale! urlă cowboy-ul. Le îngheţă sângele în vine la majoritatea celor prezenţi, în afară de Stanton, care părea cuprinsă de demenţă.

Larry trase. Femeia scoase un ţipăt înfiorător şi căzu la pământ. Pata de sânge creştea tot mai mare pe rochia ei albă. Nu îşi pierduse cunoştinţa, dar avea spaima morţii în privire.

Larry King continua să coboare netulburat scara; se grăbea acum, trăgând-o şi pe Allie. Primul care şi-a revenit din şoc a fost Fresno; într-un acces de furie oarbă, încercă să-şi scoată arma. Bubuitul revolverului cowboy-ului şi zgomotul trupului lui Fresno produce mare panică în cei prezenţi. Femeile ţipau, iar bărbaţii înjurau, refugiindu-se prin toate colţurile sălii de dans.

Cei doi ieşiră în ultimul coridor, care dădea în stradă; profitând că Larry se întorsese cu spatele, Mull şi Black au deschis focul; lipită de corpul lui, Allie simţi şocul gloanţelor care îl răniră. Cu două focuri bine ţintite Larry îi doborî pe cei doi bandiţi. Pe coridor îi pândea Dayss, care reuşi să-l împuşte pe cowboy în plin; glonţul îi intră prin piept şi ieşi prin spate. Larry se clătină, dar continuă să înainteze, trăgând din cele două revolvere foc după foc. Trecură peste trupul lui Dayss, aflat chiar în uşă şi ieşiră afară.

— Cam asta ar fi, după părerea mea! comentă Larry tărăgănat, în uliţa pustie.

Sprijinit uşor de Allie, o luară cât puteau de repede de-a lungul pereţilor de scânduri şi pânză de cort. Nu peste mult timp, puterile îl părăsiră pe cowboy. Căzu încet lângă un perete. Părea să zâmbească.

— Fugi, Allie! îi şopti el.

— Nu, nu, nu! repetă ea, agăţându-se de Larry, Te-au lovit! … Oh, Reddy, hai mai departe!

— Spune-i prietenului… meu… Neale…

Capul îi căzu greu, lovindu-se de o scândură. Aşa muri Larry

Red King, cu revolverele în mână, cu numele prietenului său pe buze…

— Vai, Larry, Larry! gemu Allie.

Nu mai putea fugi. Aproape nu mai putea merge. Siluete întunecate se apropiară de ea. Allie era pe cale să se prăbuşească, în momentul în care o pereche de braţe iuţi o sprijiniră. Înainte de a leşina, apucă să mai distingă rânjetul diabolic al lui Durade.

Capitolul XXVI

Primul lucru pe care l-a văzut Beauty Stanton când a deschis ochii a fost cerul, prin găurile din cortul zdrenţuit în care se afla. Liniştea desăvârşită din jurul ei sporea şi mai mult nefirescul situaţiei. Unde se găsea? Ce se întâmplase?

Încercă să se mişte, însă fără succes. Picioarele nu şi le simţea deloc, avea numai senzaţia de răceală în acea zonă. Studie rotind încet ochii locul în care se găsea. Era într-adevăr într-un cort, iar jur împrejur, din câte vedea prin rupturile cortului, nu existau decât grămezi de resturi şi ruine. Cumplita realitate îi reveni atunci în minte. Benton nu mai exista, dispăruse în neant cu viteza cu care apărase.

Confundaseră leşinul ei profund cu moartea şi o aduseseră în cortul acela părăsit. Era îmbrăcată în aceeaşi rochie albă pe care o purtase cu o seară înainte – oare cu o seară înainte? În schimb podoabele ei de preţ dispăruseră. Îşi aminti ca prin vis cum o întinseseră pe o sofa şi cum o plângeau fetele ei…

Începuseră să o chinuie şi durerile şi ştia că nu mai are mult de trăit, dar ceea ce îi apăsa cel mai mult ultimele clipe erau amarele remuşcări. Dacă i-ar fi fost dat să aleagă între salvarea sufletului şi prezenţa lui Neale la căpătâiul ei pe patul de moarte, ca să se poată stinge în braţele lui, ar fi ales cea de-a doua alternativă. Vai, dacă ar fi apărut cineva, oricine, căruia să-i poată încredinţa un mesaj!

Cu mâinile aproape amorţite, căută în buzunarul unui halat, aruncat peste rochia ei, unde găsi o mică agendă cu creion. Cu ultimele puteri, scrise un mesaj pentru Neale. Agenda îi căzu apoi din mână şi îşi găsi, pentru prima oară, după mulţi ani, pacea.

Casey se sprijini în lopată, ştergându-şi sudoarea de pe frunte şi uitându-se lung la prietenul său, McDermott. Între ei se afla o groapă aproape terminată.

— Mac, să mă ia dracu' dacă îmi face mie vreo placere munca asta, spuse Casey, trăgând din pipa lui neagră.

— Nu te sileşte nimeni Casey. Benton şi-a făcut bagajele şi a şters-o. E chestie de decenţă să-i îngropăm pe amărâţii ăştia. Pe deasupra, ar trebui să fii bucuros că l-ai îngropat pe cowboy-ul ăla al iadului.

— Şi de ce mă rog?

— Nu te-a ameninţat el odată cu pistolul?

— Da' de unde? Nu uita că era prietenul lui Neale…

Groapa era acum terminată. Luară o targă improvizată şi intrară într-un cort pe jumătate prăbuşit, probabil ultima clădire rămasă în picioare în tot Benton-ul.

Casey intră primul.

— Curios!

— Ce-i curios?

— Nu i-ai acoperit faţa când ai adus-o aici?

— Cum să nu, Casey.

— Şi acum arată cu totul altfel! … Ia uită-te, Mac. Casey se aplecă şi ridică o mică agendă de pe pieptul decedatei. Cu degetele lui butucănoase, deschise cu greu carneţelul.

— Mac, aici scrie ceva! Strigă el.

— Păi citeşte, ce mai stai.

— La scris nu prea mă pricep, da' de citit citesc la perfecţie, răspunse Casey, descifrând cu greu câteva cuvinte. Se opri apoi brusc: Să mă bată Cel de Sus! … e adresată lui prietenul meu Neale… o scrisoare de dragoste.

— Păi atunci fii om ca lumea şi nu citi mai departe, ţine-o pentru Neale.

Cei doi îşi terminară în curând treaba, îşi puseră lopeţile pe umăr şi plecară de-a lungul căii ferate. Vântul acoperea încet cu nisip mormintele proaspete.

Capitolul XXVII

După ce o lovise pe Beauty Stanton, Neale părăsise sala de joc ruşinat şi înciudat pe sine însuşi. Furia şi chinurile prin care trecea îi răpiseră raţiunea! Cum a îndrăznit femeia aceea să pronunţe numele de Allie Lee? De neînţeles! Ştia oare povestea lui?

Mişcarea şi aerul rece de afară îl liniştiră puţin; auzind sirena unei locomotive, hotărî pe loc să părăsească Benton cu trenul următor… îşi aduse bagajul şi se alătură mulţimii ce se îndrepta spre gară la acea oră târzie.

Făcuse un lucru pe care ar fi dorit să-l uite cât mai repede. Regretul îl sfredelea până în adâncul sufletului. Câtă putere poate avea un singur cuvânt, cât rău poate el face!

După o călătorie de aproape patruzeci şi opt de ore ajunse la următoarea tabără – Roaring City. Un oraş mai mare decât Benton răsărise peste noapte şi creştea mereu – corturi, clădiri din scânduri, barăci şi cabane – de această dată la poalele dealurilor roşii, abrupte din Utah.

Îşi găsi găzduire şi recuperă cele două zile în care nu mâncase şi nu dormise. A doua zi, odihnit şi cu moralul mai ridicat, se prezentă la birourile statului major al inginerilor. Pe drum auzi oameni vorbind despre nişte atacuri ale indienilor. Spre mirarea lui, i se rezervă o primire destul de rece de către colegii lui. Se vedea incapabil să înţeleagă motivul.

Până şi generalul Lodge părea schimbat. Neale bănui că se întâmplase ceva cu totul deosebit, lucru confirmat de primele cuvinte ale şefului său.

— Trenului meu i se pregătise o ambuscadă la Deep Cut, îi explică el. Un trib mare de indieni sioux. Nu ne aşteptam să pătrundă atât de departe în vest. Ar fi ieşit un măcel îngrozitor, dacă nu ar fi fost Casey… Cunoşti terenul de acolo, e prăpastie şi pantă foarte pronunţată… Ei bine, i-a văzut pe indieni şi şi-a dat drumul spre trenul meu pe un vagon cu

nisip, ca să nu intrăm cumva în defileu. Probabil că una din frâne nu i-a funcţionat şi atunci a provocat deraierea vagonului aruncând o lespede de piatră chiar înaintea roţilor, la circa o jumătate de milă înaintea trenului nostru. L-am găsit sub sfărâmăturile vagonului său, pe moarte…

Impresionat, generalul Lodge făcu o mică pauză.

— Mecanicul meu, Tom Daley a ajuns lângă el câteva secunde înainte să moară. Ultimele cuvinte ale lui Casey au fost: „Opriţi-vă – sioux – Deep Cut”, iar apoi, „prietenul meu Neale!” … La început nu am înţeles. Pe urmă am găsit agenda asta mică la el.

Neale primi agenda cu degetele tremurând.

— Casey dorea să-ţi aducă acest obiect, continuă generalul. E de la femeia aceea, Beauty Stanton şi conţine o scrisoare pe care a compus-o, din câte se vede, scurt timp înainte să moară… Ne-am dat seama de aceasta când a început Daley să o citească. Eram adunaţi cu toţii şi ascultam. De îndată ce am înţeles despre ce era vorba, am luat carneţelul la mine. Din păcate, aveam oaspeţi în tren – printre ei şi vechiul dumitale duşman, Lee. Acum nu mai contează… Cam asta ar fi totul…

Până să ajungă în stradă, Neale îşi pierduse cu totul stăpânirea de sine. Parcă ar fi ţinut cărbuni aprinşi în mână: mica agendă îmbrăcată în piele, pe care nu avea curajul să o deschidă. Beauty Stanton!

Simţi deodată o mână grea lăsându-se pe umărul său. O siluetă masivă, inconfundabilă, haine de piele împodobite cu mărgele, barbă şi ochi cenuşii, prietenoşi:

— Băiatul meu! Cât mă bucur să te văd… tu eşti salvarea mea! Se auzi vocea profundă a bărbatului.

— Slingerland! Neale se prinse de prietenul său aşa cum se agaţă un om în primejdie să se înece de colacul de salvare. Mă bucur imens că ne-am întâlnit! Slingerland, să ştii că nu prea-mi merge bine!

— Am auzit, băiete.

— Hai să căutăm un loc mai liniştit! strigă Neale. Şi te rog

să aştepţi până citesc scrisoarea asta…

Se opriră pe o stradă mai lăturalnică. Neale deschise agenda şi citi următoarele:

„M-ai insultat cum nu se poate mai rău. M-ai bătut. Mor din pricina dumitale. Mă aflu acum pe moarte. Da, Neale, mor – şi să ştii că te-am iubit. Am venit la tine pentru ca să-ţi dovedesc iubirea mea. Dacă nu ai fi fost atât de orb, atât de stupid! Mă rog la Dumnezeu să găsească cineva scrisoarea asta şi să ajungă în mâinile dumitale.

Ancliffe a adus-o pe logodnica dumitale, Allie Lee, la mine în casă, ascunzând-o de Durade. Mi-a poruncit cu limbă de moarte, să te găsesc. S-a stins, rănit de un cuţit, în luptă cu banda lui Durade. Hough a murit şi el.

Neale, văzând-o pe Allie Lee, am înţeles disperarea dumitale. Ea nu şi-a dat seama ce fel de femeie sânt eu. Faptul că m-a îmbrăţişat îmi alină acum moartea, ca o binecuvântare.

Am închis-o într-o cameră şi am plecat în căutarea dumitale. Pentru prima oară după mulţi ani, trăiam un moment fericit. Înţelesesem de ce îţi eram indiferentă şi te preţuiam pentru asta. Aş fi trecut prin foc pentru dumneata.

A urmat scena aceea înfiorătoare. Supărarea şi dispreţul dumitale mi-au luat minţile. M-am hotărât să-ţi distrug sufletul, să te las pradă chinurilor veşnice. Mi-am jurat să dau cheia de la camera fetei primului bărbat ieşit în cale.

Acest bărbat a fost Larry Red King; era beat şi în cea mai proastă dispoziţie. Uitasem însă că el e prietenul dumitale. Câteva minute mai târziu, a apărut cu Allie în sală, trezit din beţie şi pus pe fapte cumplite în nebunia mea, am încercat să-l opresc. A tras asupra mea. Mulţumesc cerului că m-a eliberat în acest fel!

Am căzut la pământ, dar am mai apucat să văd cum diavolul acela a mai omorât pe câţiva din oamenii lui Durade. Mai târziu, vorbeau prin jur că a fost şi el ucis, iar fata a căzut din nou în mâinile lui Durade.

Neale, fugi în ajutorul ei şi distruge-l pe spaniolul acela. Nimeni nu ştie de ce a cruţat-o până acum, dar, crede-mă, nu

o va mai cruţa de acum încolo.

Mi-e frig şi scriu cu mare greutate. Se face întuneric în jurul meu. Te rog să mă ierţi. Neale, diferenţa dintre mine şi Allie este – dragostea unui om adevărat. Bărbaţii sânt orbi la suferinţele unei femei. Mor singură. Nu, cred că Domnul este cu mine. Neale, iartă-mă...”

Capitolul XXVIII

— Dacă eram de faţă? se bâlbâi McDermott, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte. Păi sigur că am fost!

Ceasul arăta cinci şi jumătate. Pe stradă ieşiseră neobişnuit de mulţi oameni, formând grupuri şi discutând aprins.

Generalul Lodge îl conduse pe McDermott într-un bar.

— Haide, omule. Se vede că ai mare nevoie de un păhărel, să te întărească puţin. Nu arăţi prea grozav.

Cu mână tremurătoare, McDermott ridică paharul de pe tejghea şi sorbi o înghiţitură de whisky.

— Nu mai sânt ce-am fost, generale, se plânse McDermott. Casey nu mai este. Pe urmă a trebuit să ne luptăm cu indienii ăia şi exact când am ajuns aici, nici nu mă dădusem bine jos din tren, s-a şi întâmplat.

— Ce s-a întâmplat? Eu am auzit cele mai diverse versiuni. Povesteşte-mi, omule.

— Din cauza sfârşitului lui Casey, mi-era sufletul cam greu şi vroiam să beau ceva, începu irlandezul. Am nimerit chiar în localul spaniolului ăluia – Durade. Mi-am luat un pahar şi m-am dus în sala mare, unde cânta muzica. O crâşmă a-ntâia. La un moment dat, apare şi un grup de tipi pe sprânceană, înţoliţi în redingote, să joace cărţi. Pe câţiva îi ştiam. De exemplu pe Mister Lee, care-a fost inspector la Union Pacific. Stăteam în preajma lui, când apare pe uşă o fată nemaipomenit de frumoasă, dar cu nişte ochi aşa de trişti de-mi venea să iau pe cineva la bătaie.

— De cum a văzut-o pe fată, Lee a început să se poarte foarte ciudat. „Extraordinară asemănare”, repeta el mereu. Apoi a scos din vestă un medalion, s-a uitat la el, s-a uitat la fată şi s-a făcut alb ca varul. „Domnii mei”, zise el, „priviţi aici!” S-au uitat cu toţii şi au făcut nişte feţe lungi.

„Domnii mei, acum mulţi ani nevasta mea a fugit spre vest, cu un jucător de cărţi”, a spus el. „Dacă a avut cumva vreun

copil, trebuie să fie fata asta. Seamănă leit cu nevasta mea, aşa cum arăta ea acum nouăsprezece ani”!

Unii au făcut ochii mari, alţii au început să râdă. Dar Lee era din ce în ce mai nervos şi l-am auzit murmurând: „Dumnezeule, nu se poate aşa ceva! Copilul ei! Într-un tripou!…”

Lee s-a apropiat de fată… Deodată s-a oprit muzica şi fata l-a văzut pe Lee. S-a uitat ţintă la el şi pe urmă, să mă bată Dumnezeu, s-a făcut roşie în obraji şi s-a dus drept la el…

„Fetiţo”, a întrebat-o el, „ai auzit vreodată de Allison Lee?” Atunci ea a tresărit şi a ţipat, „Este tatăl meu! Eu sânt Allie Lee”. În clipa aceea oamenii s-au dat într-o parte şi a apărut un individ în fuga mare. Un mexican din aceia înţoliţi cu haine fine şi plin de diamante, arătos şi arţăgos. Cum a văzut-o pe fată, i-a mârâit, „Intră imediat la tine!” şi i-a arătat uşa, dar ea nici nu s-a sinchisit.

Cineva din spatele meu a zis că e Durade. Chiar aşa era! Deodată vede cu cine stătea fata – cu Lee. Durade s-a făcut verde-albastru şi parcă a înghiţit un baston. Dar asta nu era nimic în comparaţie cu Lee, care arăta ca dracu’ gol. A pronunţat un nume spaniolesc, nu prea suna deloc a Durade. Iar Durade i-a răspuns ca un şarpe, „Allison Lee!”

S-a lăsat o linişte de mormânt, iar cei doi au rămas faţă în faţă, ca doi cocoşi. Duşmani de-o viaţă, mi-am zis eu, nu se poate să iasă prea bine.

„S-a întors la tine!” a strigat Durade. „Nu, hoţule. Câine spaniol! N-am văzut-o de nouăsprezece ani”, îi răspunde Lee. Atunci a intervenit fata. „Mama e moartă! Au ucis-o indienii!”

Lee a întrebat-o: „L-a părăsit?”

„Da”, a zis fata, „dorea să se întoarcă acasă, împreună cu mine. Dar indienii au căsăpit pe toată lumea din caravană, în afară de mine”.

Atunci Durade s-a băgat în vorbă şi jur că arăta exact ca o reptilă: „Lee”, a şuierat el, „pe mamă am pierdut-o, dar am pus laba pe fată. Ia uită-te la ea! Copilul tău dulce! … A fost sclava mea – o căţea, în care dai cu piciorul! Tot Benton-ul o ştie! E la fel de stricată ca trădătoarea de maică-sa!”

— Biata fată! Arăta ca un înger, albă şi senină, nimic nu o putea atinge…

Durade şi-a tras din mânecă un Derringer din acelea mici şi l-a ţintit pe Lee, cu bucurie drăcească pe chip. Şi chiar în secunda aceea, să fie al naibii, apar Neale şi cu Slingerland! Fata a ţipat ca o sălbatică şi a început să se clatine. Neale s-a aruncat în faţa lui Lee şi a strigat o dată, „Durade!”, de-am crezut că pică acoperişul pe noi.

McDermott îşi puse paharul la gură şi înghiţi din greu, apoi se şterse pe faţă.

— Generale, continuă el, îl cunoşti pe Neale. Nu mai e altul ca el la Union Pacific, în afară de Casey… N-a şovăit o secundă, s-a repezit drept la Durade. Spaniolul a tras asupra lui. Neale a început să râdă, de parcă s-ar fi bucurat teribil că a încasat un glonţ. După care l-a înhăţat pe Durade şi l-a răsucit prin aer… Derringer-ul i-a zburat din mână, iar Sandy McDermott l-a cules de la pământ. I-l dau lui Neale, cum îl văd… Durade a cerut ajutor dar nu s-a mişcat nimeni. Slingerland stătea cu două revolvere în mână, cât e de mare şi arunca priviri fioroase în jur. Neale l-a târât pe Durade prin toată sala, lovind pe câţiva care nu s-au dat la o parte la timp. Cu mâna liberă, Durade a reuşit să-şi tragă un cuţit de la brâu.

Neale a urlat, „Lee, scoate fata afară de aici!” De-abia atunci am văzut că ea era leşinată în braţele lui Lee. Au ieşit amândoi şi nu s-au mai întors.

Durade a lovit de mai multe ori cu cuţitul, ca un turbat, în schimb Neale i-a forţat celălalt braţ până i-au trosnit oasele spaniolului şi a început să urle. Pe urmă s-a răsucit în aşa fel încât Neale a reuşit să-i prindă şi mâna cu cuţitul. Individul arăta ca un copil în pumnul unui uriaş. A fost o bătaie de pomină. Tare-aş fi vrut să fi fost şi Casey de faţă… El, care se lăuda atâta de prietenia lui cu Neale, ar fi fost mândru ca un păun şi…

— Mergi mai departe, omule, termină-ţi povestea!

— Oh, să mă ia naiba, cum îi mai pocneau oasele. Ţipa de ţi se făcea părul măciucă! … Şi atunci Neale a smuls spre spate mâna lui Durade – cea cu cuţitul – şi spaniolul şi-a înfipt singur

arma în burtă! … Vai, ce-a mai urlat! Pe urmă i-a despărţit Slingerland, iar Durade a căzut la pământ. N-a murit, dar întreg n-o să mai fie oricum, toată viaţa.

McDermott îşi privi semnificativ paharul gol.

— Cam asta ar fi totul, generale. Dacă nu e cu supărare, mai beau unul în sănătatea dumitale.

Capitolul XXIX

Simpla vedere a lui Warren Neale semnifica pentru Allie Lee o schimbare radicală a vieţii ei. Era acum gata să uite totul – faptul că fusese silită să stea la aceeaşi masă cu oameni animalizaţi, suferinţele îndurate datorită bătăilor lui Durade, spaima că spaniolul putea să-i facă în oricare moment cel mai mare rău sau să o omoare, neaşteptata întâlnire cu tatăl ei – toate acestea îşi pierduseră importanţa prin apariţia iubitului ei Neale.

Zăcea acum pe o canapea într-o cameră mică, despărţită printr-o perdea de o încăpere mai mare; raze de lumină şi sunetul slab al vocilor se strecurau prin perdea. Auzi paşii grăbiţi ai unui bărbat şi o uşă.

— Te felicit, Lee. Ai scăpat ca prin urechile acului! exclamă o voce profundă, puternică.

— Da, generale Lodge, şansa a fost de partea mea, răspunse o a doua voce, răguşită şi puţin nesigură.

Allie îşi reveni din starea ei de semiconştientă; în încăperea alăturată se aflau tatăl ei, Allison Lee şi generalul Lodge, vechiul şef al lui Neale.

— Neale l-a terminat pe Durade, aproape că l-a omorât! spuse generalul. Aşa am aflat de la McDermott, un om pe care te poţi bizui… Neale e lovit de un glonţ şi se poate să fie rănit şi cu cuţitul.

Allie sări în picioare.

— Neale! repetă Allison Lee, după care se auzi un scaun în cădere.

— În orice caz, Allison, ăsta-i adevărul, interveni o voce necunoscută. Pe stradă e agitaţie, iar toată lumea nu vorbeşte decât despre acest eveniment.

Mai multe persoane intrară în cameră.

— Neale se află aici? întrebă generalul Lodge.

— Toată lumea încearcă să-l ţină în birou. Băieţii vor să-i

strângă mâna… Durade nu prea era iubit, răspunse o voce oarecare.

— Rănile lui sunt grave?

— Nu ştiu exact, dar aşa se pare.

— Colonele Dillon, l-ai văzut pe Neale?

— Da, probabil că e grav rănit, dar se mişcă foarte sigur pe el şi nimeni nu îl poate opri.

După o scurtă pauză, generalul Lodge vorbi din nou:

— Lee, vrei să vorbeşti cu Neale? Tăcere.

— Nu, nu e necesar. El m-a salvat, poate… dintr-o situaţie dificilă. Îi sânt recunoscător. Am să-l răsplătesc.

— Cum? răsună vocea generalului.

— Cu aur, bineînţeles. Neale, ca jucător, avea probabil ceva de împărţit cu Durade ăsta… Nu cred că se impune să mă întâlnesc cu Neale.

— Ah, ascultă-mă, Lee! răspunse Lodge iritat. Neale e un băiat minunat, cel mai curajos şi mai capabil inginer pe care l-am văzut vreodată. Am prevestit că va ajunge departe, iar acest lucru s-a împlinit.

— Nu mă interesează.

— El i-a salvat viaţa acestei fete, care s-a dovedit a fi fiica dumitale. A luat-o sub protecţia lui. A iubit-o şi a fost logodit cu ea… Când a pierdut-o, aproape că a înnebunit de durere.

— Asta n-o mai cred. Jocul, beţia şi femeile l-au dus la pieire.

— Te înşeli!

— Te rog să mă ierţi, generale. Dar dacă afirmi că între el şi nefericita mea fiică ar fi existat o relaţie mai strânsă cum se explică faptul că îşi petrecea timpul cu femei uşoare şi cartofori?

— Pur şi simplu ne pierdem vremea, răspunse generalul, stăpânindu-se cu greu. După părerea mea, ar fi trebuit să te întâlneşti cu Neale. Asta-i treaba dumitale. În orice caz, nu te-aş sfătui să-i oferi bani. Dar insist ca dumneata să-i permiţi să se întâlnească cu fiica dumitale.

— Nu!

— Omule! Hei, McDermott, adu-l pe Neale. Atrasă ca de un

magnet, Albe se apropie de perdea.

— Dumneata uiţi, spuse Lee, după o pauză mai îndelungată, ce s-a întâmplat acum câteva ore: din scrisoarea adresată lui Neale de individa aceea din Benton se vede limpede că Neale a bătut-o şi a ucis-o. Şi că ea îl mai iubeşte, pe moarte fiind. Fragmentul de scrisoare pe care ni l-a citit inginerul dumitale e mai mult decât suficient…

— Nu pot nega acest fapt. Dacă…

— Aici nu există nici un dacă.

— Aparenţele sânt împotriva lui Neale. Trăim vremurile pe care le trăim. E posibil ca Neale s-o fi lovit pe femeia aceea, la supărare sau la beţie… Dar de omorât, sigur nu a omorât-o el!

Allie începea să înţeleagă acum mai bine. Vorbeau de Beauty Stanton pe care o împuşcase Larry King. Ea le putea explica bărbaţilor de ce fusese ucisă Beauty Stanton. Un nou gând trecu apoi prin mintea fetei, de această dată chinuitor. Ei credeau că Beauty Stanton îl iubise pe Neale – un văl negru se lăsă, timp de câteva secunde, asupra privirilor ei.

Auzi apoi din nou vocea puternică a generalului.

— … dumneata rămâi aici – şi dumneata, Dillon… Lee, dumneata poţi să pleci, dacă vrei. Noi însă îl vom întâmpina pe Neale, noi şi… Allie Lee.

Allie trase perdeaua deoparte. Nimeni nu o observă. Toţi bărbaţii priveau spre uşă, prin care se auzea zgomotul unor paşi înceţi şi grei. În cameră intră Neale, însoţit de un irlandez şi de Slingerland. Allie îşi stăpâni cu greu un ţipăt. Îl recunoştea din nou şi totuşi nu era el. La tâmple îi apăruseră mulţime de fire albe, ochii lui priveau ca din adâncurile întunecate ale unor grote, iar faţa îi era palidă, ca de mort.

— Mister Lee, pronunţă el cu greu, pata roşie de pe cămaşa sa urcând şi coborând în ritmul respiraţiei greoaie, îmi pare rău de un singur lucru: că nu l-am silit pe Durade să spună adevărul… El a minţit… Dorea să se răzbune pe mama lui Allie… Ce a afirmat el despre Allie e o minciună neagră, ca inima lui. Dumnezeu a păzit-o pe Allie! Nu a fost un noroc, sau întâmplare – nevinovăţia ei a ajutat-o!

— Îţi mulţumesc, Neale, pentru serviciile pe care mi le-ai

adus mie şi fiicei mele, zise Lee. Ce aş putea face pentru dumneata? Pot să te răsplătesc cumva?

— Nu cer altceva, decât… să mă credeţi… Obrajii lui Neale erau acum roşii şi vorbea foarte încet, câteodată doar în şoaptă. Lee, în schimb, nu se lăsa impresionat în nici un fel.

— Te-ai îndrăgostit de fiica mea?

— Da.

— Şi v-aţi logodit?

— Desigur, răspunse Neale, ca prin vis.

— Povestea asta trebuie să se termine acum.

— Înţeleg. Nu mă aşteptam… nu am crezut…

Prin oricâte încercări trecuse inima ei până în acea zi, Allie ştia că nicicând nu ajunsese în asemenea abisuri de durere ca atunci. Se afla chiar în spatele lui, ar fi fost suficient să se întoarcă şi vorbele acelea reci şi străine s-ar fi risipit ca fumul.

— Deci, Neale, dacă nu vrei să accepţi vreo răsplată din partea mea, cred că nu are nici un rost să mai continuăm convorbirea aceasta penibilă, spuse Allison Lee.

— Aş fi vrut să vă cer o favoare: vă rog să-mi permiteţi să o văd pe Allie, numai câteva secunde.

— Nu. Întrevederea voastră ar putea să-i provoace o criză, iar eu ţin neapărat să plecăm cu următorul tren.

— Plecaţi… spre est? întrebă Neale, de parcă ar fi conversat cu sine însuşi.

— Bineînţeles.

— Atunci… voi renunţa! murmură Neale.

În acel moment, generalul Lodge păşi în faţă. Era întunecat şi sever.

Gestul său întrerupse vraja care o paralizase pe Allie. Simţea că în sufletul ei se adunau forţe nebănuite şi că le va arăta curând acestor bărbaţi nebuni ce înseamnă furtuna din sufletul unei femei.

— Am spus nu! Cunoşti motivele mele, răspunse Lee cu duritate.

— Şi dacă bănuiala dumitale se dovedeşte neîntemeiată? Nu am citit întreaga scrisoare.

— Întreabă-l pe el. Generalul se adresă lui Neale.

— Băiete, spune-mi adevărul: te-a iubit Beauty Stanton, ai lovit-o pe femeie, ai… Vocea generalului se stinse.

Neale îl privi trist.

— Spre ruşinea mea, este adevărat. Atunci interveni Allie Lee.

— Vai, Neale!

Tânărul tresări din toată fiinţa. Allie i se aruncă în braţe. Nimic pe lumea asta nu ar mai fi putut să o oprească, văzând efectul pe care îl avea asupra lui Neale apariţia ei. Se îndepărtă de el şi îi prinse ambele mâini.

— Am auzit totul! strigă ea. Nu ştiu nimic despre scrisoarea lui Beauty Stanton… Dar nu tu ai ucis-o. Larry a făcut-o. Am văzut cu ochii mei.

— Allie, şopti el.

Pricepu în sfârşit că ea se afla cu adevărat acolo, că trupul şi sufletul ei rămăseseră neîntinate; în acea clipă, tot ceea ce îl făcuse străin, bătrân, sumbru şi trist dispăru ca prin farmec.

— Tu ştii că a omorât-o Larry! insistă ea. De ce taci?

— Da, ştiu. Dar şi eu sânt vinovat. Am…

— Neale, ea te-a iubit!

Tânărul îşi lăsă privirea în pământ.

— Oh! În strigătul fetei se ghicea recunoaşterea destinului ei tragic. Şi tu… tu…

Allison Lee se interpuse între cei doi.

— Vezi? Fata ştie totul… Dacă vrei să o cruţi… pleacă!

— Ştie de fapt ce ştie? exclamă Neale disperat şi nedumerit.

Allie avea sentimentul că trăieşte o imensă farsă tragică, un coşmar lipsit de sens care i-l smulge pe Neale din braţe.

— Rămâi cu bine, Allie! … Dumnezeu să te binecuvânteze! Voi fi fericit, ştiind că tu…

Lacrimile îl împiedicară să vorbească; nu era vorba de un sentiment de vinovăţie, ci de durerea provocată de propria lui renunţare.

— Nu, Neale, să nu mă părăseşti! … îşi întinse braţele spre el. Te… te iert!

Însă Neale, sprijinit de Slingerland, părăsi repede încăperea. Din acel moment, lumea i se păru lui Allie goală şi lipsită de

sens…

Capitolul XXX

Neale urmări cu privirea trenul ce o ducea departe pe Allie Lee, bucurându-se pentru salvarea ei, pentru că se putea întoarce acasă alături de tatăl ei. Odată cu dispariţia trenului, avu senzaţia că se petrece un lucru definitiv, că o parte a vieţii lui lua acum sfârşit.

— S-a terminat, băiete, spuse Slingerland, care se afla alături de el. Allie s-a întors acasă, acolo unde este locul ei. Dumnezeu să o binecuvânteze! Ţie îţi datorează Allie viaţa ei şi a tatălui ei. Lucrurile ar fi putut merge mult mai rău…

Plecară şi ei, fără să mai scoală o vorbă. Trapper-ul îi legă rănile, îl îngriji, îl feri de insistenţele celor din jur şi făcu de veghe la căpătâiul lui, ca şi cum ar fi fost un copil bolnav.

Era o dimineaţă frumoasă şi Neale simţea din nou bucuria de a trăi. El şi Slingerland îşi luau micul dejun.

— Băiete, nu vrei să vii cu mine în munţi?

— Da, am să vin într-o bună zi, când va fi gata linia ferată.

Ochii lui Slingerland se luminară.

— Se termină linia şi fără tine – iar tu ai nevoie de un concediu. Pe deasupra, glonţul se mai află încă în tine.

— Aici e, spuse Neale, punându-şi mâna la piept, imediat sub umăr. Încă mă mai doare, dar nu face nimic…

— Ascultă-mă, băiete, să nu cumva să te apuci din nou de cărţi şi de băutură!

Neale îi promise cu un zâmbet că aşa va face.

— De acum, am încredere în tine. Ah, trebuie să ne luăm rămas bun. Am să mă întorc într-o zi, după ce şina din est şi cea din vest s-au întâlnit şi atunci te voi lua cu mine în munţii mei.

Neale plecă din Roaring City cu trenul de muncitori, pe platforma unui vagon de marfă, în mijlocul unei cete de

muncitori voinici, îmbrăcaţi în cămăşi roşii. Destinaţia trenului era punctul limită unde ajunseseră şinele, cam la patruzeci de mile dincolo de Roaring City.

Neale îl căută pe Reilly, maistrul şef al şantierului. Acest irlandez uriaş organiza ca un adevărat comandant de oşti munca acelei zile. L-a remarcat târziu pe Neale, care se îmbrăcase aidoma tovarăşilor săi şi încerca să nu iasă prin nimic în evidenţă. Când în sfârşit îl văzu, Reilly îi întinse mâna sa imensă.

— Hallo, Neale! Mă bucur să te văd… Am auzit că ai făcut o treabă minunată.

— Reilly, sânt în căutare de lucru, îi răspunse Neale.

— Păi parcă te împuşcaseră, băiete!

— Totul e în regulă, râse Neale.

— Da, după cum arăţi, n-aş pune la îndoială… Dar ce-i cu gluma asta? De ce vii tu să lucrezi aici?

— Vreau să muncesc cu mâinile! Dă-mi ceva greu, la cărat traverse sau şine, sau la bătut cu ciocanul – numai câteva zile. I-am explicat şi generalului Lodge. Pentru mine e un fel de concediu.

Reilly nu înţelese foarte bine, se supuse însă dorinţei lui.

— Bine, foarte bine. Atunci dă-i drumul, cu toate puterile!

Îl repartiza pe Neale la echipa însărcinată cu căratul traverselor. Împreună cu coechipierul său, descărca traversa de pe vagonul ce le transporta până acolo şi o căra până la zona de terasament unde se construia şina. Aici, o altă echipă o aşeza la locul ei şi nivela pietrişul din jurul traversei. Neale şi camaradul său se întorceau să facă o nouă cursă, întâlnind în drumul lor mulţime de alte perechi, trudindu-se cu traversele cele grele. În urma lor alţi muncitori aduceau şinele.

La început, tovarăşul său de muncă îl privise pe Neale cu destul scepticism, ba le mai şi făcuse prietenilor săi semne că îl potcoviseră cu un asemenea începător; pe măsură ce vedea însă de ce e în stare Neale, ajunsese să-l admire în modul cel mai sincer. Îi oferi deodată lui Neale mănuşile sale de protecţie, dar acesta nu le acceptă.

— Ia-le, prietene, tu nu eşti aşa obişnuit ca mine.

— Pat, să ştii că dacă încerci să ţii pasul cu mine, diseară o să ai nevoie să te ducă cineva la culcare, răspunse Neale.

— Să mă bată Dumnezeu, auzi-l ce zice! Ei bine, atunci înainte marş!

Neale încetini însă ritmul în după-amiaza aceea, spre marea veselie a camarazilor săi. Pe mâini îi apărură răni, spatele îi înţepeni, picioarele îi amorţiră. Dormi în acea noapte douăsprezece ore şi se sculă cu senzaţia că are plumb în membre. Merse însă din nou la lucru. Încetul cu încetul, puterile îi reveniră şi ajunse să muncească fără nici o problemă, cot la cot cu ceilalţi.

Munca lui era mereu însoţită de gânduri îndreptate spre trecut. Îi venea adesea dorul de inegalabilul său prieten Larry Red King, chiar dacă aceasta îi amintea prea mult de Benton…

Însă cel mai mult îi revenea în minte Allie Lee. O întrebare îi frământa gândurile într-una din zile. „Care au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat?” De undeva, din străfundurile sufletului său, cuvintele se compuseră cu greu: „Neale, te iert!”

Avea ochi atât de trişti şi îşi întinsese braţele spre el.

— Mă iartă! De ce? murmură Neale încurcat. Lăsă să-i cadă din mână ciocanul şi rămase pe loc, deşi era ora mesei. Îşi derula din nou întreaga scenă a discuţiei cu Allison Lee şi cu Allie.

— Lee credea că eu am omorât-o pe Stanton, îşi zise Neale, fără să înţeleagă încă prea bine. Dar Allie ştia că Larry a făcut-o… Ce gând ciudat din partea lui Lee – dar şi generalul Lodge voia să-mi ia apărarea! … Ah!

Neale scoase din buzunar mica agendă legată în piele ce conţinea scrisoarea lui Beauty adresată lui. Trebuia să o citească din nou, cu toată atenţia.

Generalul Lodge povestise că mecanicul lui citise cu voce tare numai începutul, iar Allison Lee şi toţi ceilalţi îşi formaseră o impresiei numai pe baza acestor prime cuvinte. Citi şi el iarăşi primele rânduri.

— Nu-i de mirare că şi-au închipuit că eu am omorât-o! strigă el. Ea mă acuză cât se poate de limpede, vrând să

spună de fapt cu totul altceva. Aşa o dovadă m-ar fi putut duce la spânzurătoare! … Şi totuşi, acum ştie toată lumea că Larry a tras… Deci, pentru ce mă putea Allie ierta? Cu privirea aceea, care o să mă urmărească până în mormânt?

Adevărul neîndurător se năpusti ca un şuvoi pustiitor asupra lui.

— Dumnezeule! Allie crede ceea ce cred toţi, ceea ce eu, în orbirea mea, nu am negat suficient de limpede! … că am fost iubitul lui Beauty Stanton!

Capitolul XXXI

Casa în care fusese adusă Allie Lee se afla la marginea oraşului Omaha, pe malul împădurit al lui Missouri. Îi plăcea cel mai mult să-şi petreacă timpul la umbra copacilor. În săptămânile ce trecuseră de când sosise aici, nu îşi revenise din şocul ei. Se întâlnise cu Neale ca să fie despărţiţi din nou!

La început, se mângâie cu faptul că trăia în lux, ferită de teama ce îi umbrise viaţa timp de atâţia ani.

Sora lui Allison Lee, o femeie mai în vârstă şi severă, nu privea întoarcerea acestei fiice rătăcitoare, pierdute, cu ochi prea buni. Allie nu găsea la ea nici un pic de înţelegere. Pentru scurt timp, primiră vizita unei întregi cohorte de prieteni şi vecini de-ai familiei Lee, cu toţii foarte atenţi cu Allie. Se răspândiră apoi tot felul de bârfe în legătură cu istoria familiei lor. Tatăl ei se ruşina de moarte, suferea îngrozitor din pricină că soţia lui îl părăsise, iar fiica era şi ea pe buzele tuturor. Micile semne de prietenie şi mândria faţă de frumuseţea fiicei sale dispăruseră curând. Iubirea nu îi lega pe cei doi. Veni o zi în care Allie înţelese că tatăl ei nu putea să creadă că trecerea ei prin cumplita viaţă printre căutători de aur şi alţi aventurieri nu o întinase cu nimic. Deşi o rănea profund, suporta cu stoicism această bănuială. Respectul faţă de tatăl ei şi-l pierdu însă de-abia atunci când începu să audă din biroul acestuia discuţii aprinse cu bărbaţi străini, care îl acuzau în repetate rânduri că nu procedează cinstit în afaceri.

Ceva mai târziu, află de la el că se află în dificultăţi financiare, iar dacă nu reuşeşte să facă rost de o sumă de bani considerabilă până la o anumită dată, este sortit prăbuşirii.

Chiar în ziua când se împlinea sorocul respectiv, Allie stătea aşezată pe o bancă, la malul apei. Îi părea rău pentru tatăl ei, dar nu avea cum să-l ajute. Propria ei durere era mai profundă, iar inima îi tânjea după o fericire pe care nici nu îndrăznea să o numească.

O servitoare o trezi din reveria ei.

— Domnişoară, a venit un domn care vrea să vorbească cu dumneavoastră, o anunţă tânăra negresă.

Allie aşteptă curioasă. I se păru că vede un bărbat înalt, îmbrăcat în haine de piele, cărând ceva greu. Crezu o clipă că visează. Se ridică în picioare, tremurând. Visul era însă realitate. Chipul bronzat al bărbatului strălucea de bucurie. Se apropie şi puse pachetul cel greu pe bancă.

— Ei, fetiţo, îi spuse el încet.

— Slingerland! Nu putea nici vorbi, de emoţie. Se prăbuşi în braţele sale.

— Neale! şopti ea chinuit.

— Îi merge bine şi munceşte cât şapte. Vin din partea lui.

Furtuna din pieptul lui Allie începu să se mai potolească.

— Unchiule Al! şopti ea cu gingăşie.

— Sânt foarte bucuros să te văd. Haide să ne aşezăm, fetiţo… Am atâtea să-ţi povestesc!

— Am fost foarte nefericită, îi spuse ea.

— Nu mă mir, fetiţo, nu mă mir!

— Nu este numai despărţirea de Neale, murmură ea şi îi povesti în ce situaţie se află.

— Vai, vai! Bătrânul trapper îşi mângâie barba, nemulţumit. Fetiţo, cu tot respectul cuvenit tatălui tău, cred că e mai bine dacă te întorci la mine şi la Neale.

— E cumva un mesaj din partea lui, acesta?

— Nu.

— Mai ţine la mine?

— Fetiţo, moare de dorul tău – şi nu cred că am zis vreodată ceva mai adevărat decât lucrul ăsta.

Allie se lipi la pieptul lui, copleşită de fericire.

— Eu l-am iertat, murmură ea visător.

— Să ştii că vei fi teribil de bucuroasă că ai făcut-o – mai ales ţinând cont că nu prea aveai de iertat mare lucru.

Allie amuţi. Nu putea să-şi ridice privirea.

— Ascultă-mă, fetiţo! începu Slingerland. După ce tu ai plecat de la Roaring City, Neale s-a dus să lucreze la calea ferată. A cărat traverse, a cărat şine, acum bate cu ciocanul…

Nu s-a mai întors la oraş. Oamenii povestesc că a muncit extraordinar. Ei, acum câteva zile m-am întâlnit cu el la Roaring City, chiar când se dădea jos din tren. Aproape că nu l-am recunoscut! Arată ca un indian, are muşchi uriaşi, e bronzat, iar ochii lui sânt ca de foc... M-a luat în braţe şi mi-a zis: „Slingerland, am nevoie de tine!” Mi-a explicat că vrea să aducă aurul îngropat de Bill Horn în vechea Cale Laramie. Ei bine, ne-am pregătit şi ne-am dus călare în dealuri. Am găsit aurul, nu a fost greu deloc, iar pe urmă Neale m-a pus să mă urc în următorul tren. Iată-mă aici, iar ăsta e aurul. Allie simţi cum i se ridică sângele în obraji.

— Aur? Aurul lui Horn? Dar nu-mi aparţine mie!

— Ba da, până la ultima uncie, îi răspunse trapper-ul. Allie uită imediat de aur şi îl privi pe Slingerland în ochi.

— Nu a mai trimis Neale şi altceva? întrebă ea timid.

— Da, desigur, tocmai vroiam să-ţi spun, răspunse vânătorul, dându-i fetei o agendă cu coperţi de piele.

Aşteptându-se să găsească un mesaj adresat ei, privirea îi căzu de la bun început pe un nume: "Beauty Stanton". Inima i se opri în loc şi se transformă într-un bulgăre de gheaţă. Începu apoi să citească – era o scrisoare – şi apoi încă o dată o citi de la cap la coadă. Mai repede chiar decât se aştepta Slingerland, Allie decise ce avea de făcut:

— Mă întorc cu dumneata în vest, îi spuse ea, aparent calmă. Te rog să împărţi aurul acesta în două. Jumătate rămâne tatălui meu.

— Trenul următor pleacă în curând, răspunse vânătorul. Eu îmi închipuisem că o să stau cam o zi pe aici. Dar cu cât mai repede, cu atât mai bine... Fetiţo, vrei să fugi de acasă, sau îl anunţi pe bătrânu’?

— Am să vorbesc cu el. Nu poate să mă ţină pe loc, chiar să vrea. Aurul îl va salva de la ruină... Mă va lăsa să plec.

Introduse agenda la piept, întrebându-se cum putea să păstreze acea aparenţă de linişte când sufletul ei era atât de tulburat?

— Bănuieşte că mă voi întoarce la el?

— Nu, aş putea să jur că nu. Nu speră că are să te mai vadă

vreodată.

Capitolul XXXII

Promontory Point urma să se bucure de onoarea de a fi locul unde să se întâlnească şinele venite dinspre est şi dinspre vest.

În acea zi de vară a anului 1869, când lucrările urmau să se încheie, sosiră aici trenuri speciale din ambele direcţii. Guvernatorul de California, care era şi preşedinte al zonei vestice a liniei, a salutat pe vice-preşedintele Statelor Unite şi pe directorii lui Union Pacific. Mormonii din Utah apăruseră şi ei în număr mare. Guvernul era reprezentat prin ofiţeri şi trupe, însoţiţi de o fanfară militară. Muncitorii irlandezi şi negri din est se amestecau cu chinezii şi mexicanii din vest. Se aşezară ultimele două şine, unind cele două tronsoane şi se bătură şi piroanele, cu excepţia ultimului. Teritoriul Arizona făurise un piron din aur, argint şi fier, Neale unul din argint şi o traversă din lemn de laur, iar chiar ultimul piron – din aur masiv – fusese donat de California.

Lovitura de ciocan care bătea ultimul piron în traversă urma să se audă în întreaga Americă. Telegrafistul le spusese tuturor curioşilor: Când se bate ultimul piron la Promontory Point, transmitem o depeşă cu textul: „Gata” veste care apoi urma să se răspândească pe cuprinsul întregii ţări, întâmpinată de mari sărbători organizate la Washington, în prezenţa preşedintelui, la San Francisco, Omaha, Chicago, New York, Philadelphia, practic în toate marile oraşe ale uniunii.

Neale se afla şi el în acea măreaţă zi la Promontory Point. Privea spectacolul de pe o înălţime, la mică distanţă de mulţime.

În apropiere se aflau camarazii săi Pat şi McDermott, cu pipele în gură. Pentru ei, munca se încheiase; în preajma lor, un negru gras stătea sprijinit de un stâlp; un grup de irlandezi,

în cămăşi roşii şi albastre se certau aprig, nu se ştie de ce; mexicanii stăteau la umbră, cu pălăriile pe genunchi şi cu ţigări de foi în mână, discutând alene pe limba lor; chinezii contrastau izbitor cu toţi ceilalţi prin straiele lor ciudate şi cozile lungi ce le purtau.

— Mac, tu care le ştii pe toate, ia spune, cine a construit Union Pacific? întrebă Pat.

— Asta-i uşor de zis. Prietenul meu Casey, să mă bată Dumnezeu dacă nu-i aşa.

— Irlandezii, aşa e cum spui tu. Şi acum spune-mi repede, cu ce s-a construit Union Pacific?

McDermott se scarpină în cap şi zâmbi.

— Din whisky jumătatea din est, iar cea vestică din ceai rece.

Pat îşi privi tovarăşul cu mare respect.

— Să ştii că eşti mai deştept decât mi-am închipuit eu! Irlandezii cu whisky-ul şi chinezii cu ceaiul…

Ceva mai încolo se aflau colegii lui Neale, inginerii, alături de grupul de înalţi funcţionari şi directori, îmbrăcaţi în fracuri. Neale simţi că trebuie să participe şi el la triumful general. Cineva îl conduse la locul său de cinste în fruntea statului major inginerese.

Mulţimea de oameni făcu deodată linişte. Un preot pronunţă o rugăciune. Când termină, mai mulţi bărbaţi îmbrăcaţi în fracuri începură să bată cu gesturi încete, solemne, ultimul piron. Ciocanul de argint sclipea în soare şi se lăsa din nou în jos. Lovitura se auzea înfundat, moale, din cauza argintului şi a aurului; Neale ar fi preferat sunetul limpede pe care îl face oţelul.

Ultima lovitură! Din piepturile miilor de oameni adunaţi acolo izbucniră urale! În aceeaşi clipă se răspândi şi mesajul telegrafic mult aşteptat: „Gata!”

Neale avea ochii plini de lacrimile bucuriei acelei clipe, în care crezuse şi pentru care luptase cu toată puterea lui. Victoria la care asista era şi victoria lui!

Simţi deodată că lângă el se petrecea ceva cu totul deosebit. Se afla oare în prezenţa unui mesager al cerului? O

nouă amăgire?

O mână se strecură într-a lui – o mână mică, moale, tremurând uşor. Cunoştea bine atingerea aceasta. Nu, nu era o fantezie, un vis sau vreo fantomă bolnavă! În mâna sa bătea puternic pulsul sângelui, al speranţei, al vieţii şi al iubirii… Allie Lee!

Capitolul XXXIII

Pe creasta ce domina vasta câmpie se oprise un grup de indieni sioux, călare pe mustangii lor. Căpetenia sări în şa. Corpul său, ca o statuie de bronz, purta urmele unor răni de-abia vindecate. Ochii îi aruncau fulgere întunecate.

Urmări îndelung, fără să scoată un cuvânt, trenul ce se târa încet de la răsărit spre apus, trăgând după el dâra de fum.

Acel demon al unui trib străin răpise definitiv liniştea locurilor strămoşeşti ale indienilor. Rana deschisă de poteca de lemn şi fier în trupul nesfârşitei preerii nu avea să se mai închidă niciodată.

Cursese mult sânge şi mulţi dintre războinici îşi dormeau ultimul somn la umbra copacilor. Oamenii albi, veniţi câtă frunză şi iarbă, nu mai puteau fi alungaţi…

Căpetenia era un om bătrân şi înţelept, ucenic al stelelor, al muntelui, al vântului şi al preeriei, care ştia bine că rasa lui se află în mare primejdie…

Indianul nu-şi mai putea îndeplini menirea lui: să vâneze sălbăticiunile, să-şi alunge duşmanii, să urmărească trecerea norilor şi să slujească zeilor săi. Tot ce le mai rămânea de făcut sioux-ilor era să lupte până la moarte, sau să se retragă în râpele neprietenoase ale munţilor, în aşteptarea sfârşitului inevitabil.

Sfârşit.

